

EDDY EN FREDDY

DOOR P. KOEKOEK

GEILLUSTREERD DOOR
D.A. Bueno de Mesquita

ALKMAAR

GEBR. KLUITMAN

EDDY EN FREDDY

EDDY EN FREDDY

door J. KOEKOEK

DERDE DRUK

15593

GEILLUSTREERD DOOR *S. A. Bueno de Mesquita*

ALKMAAR. GEBR. KLUITMAN

**Geïllustr. Jongensboeken
van P. Koekoek:**

(Leeftijd 10—15 jaar.)

In prachtb. à f 2.50, Ing. à f 1.60.

EDDY EN FREDDY, 3e druk. Geïll.
door D. A. Bueno de Mesquita.

TOPPIE BRONS. Geïllustreerd door
Pol Dom.

**TWEE HEERLIJKE VACANTIE-
MAANDEN**. Geïllustreerd door Pol
Dom.

**DE AVONTUREN VAN MAX EN
KEES**. Geïllustreerd door Pol Dom.

EERSTE HOOFDSTUK.

Kennismaking met Eddy.

„Kijk, daar valt er weer een,” zei Dorus, de tuinman, tot Eddy, en hij wees in de richting van het bosch, aan de overzijde.

Daar waren werklieden bezig met boomen rooien. Een groot terrein moest worden ontboscht voor den aanleg van een nieuw villapark. Hier en daar werd een boom gespaard en ook eenig struikgewas, om bij de huizen lommerrijke tuinen te bekomen, maar overigens ging er heel wat natuurschoon verloren. Ook werd de grond op de plaatsen waar gebouwd zou moeten worden, vlak afgegraven. Het zand werd in kipkarren geschept, die door een kleine locomotief over los neergelegde rails werden weggereden.

„’t Is echt jammer dat het bosch verdwijnt,” zei Eddy. „We konden er zoo fijn in spelen.”

„Dat is waar,” gaf de tuinman toe, „maar als er over enkele maanden mooie villa’s staan, kunnen de menschen daar fijn in wonen.”

„Zie, daar komt weer een zandtreintje,” riep Eddy plotseling; „de man staat te zwaaien met zijn rood vlaggetje.”

„'t Is daar een gevaarlijk punt," zei Dorus.
„Stel je voor dat een van die groote autobussen
met den trein in botsing kwam!"

Ineens rijpte er een plan in Eddy's hoofd,
en om dit nu maar zoo gauw mogelijk tot uitvoering te brengen, liep hij het huis in en klom de trap op naar den zolder.

„In een der kasten of kisten zal wel een stuk rood doek liggen," meende hij.

Na eenig snuffelen en scharrelen vond hij een rooden doek, die, aan een stok vastgemaakt, als een prachtige waarschuwingsvlag dienen kon.

Hij frommelde het doek in elkander en stak het in zijn zak.

Toen ging hij naar zijn vaders studeerkamer, nam uit het doosje eenige punaises en verliet het huis.

Nu zou hij voor seinwachter spelen. Echt was dat, als zoo'n groote autobus met al die menschen er in, voor hem stoppen moest.

Op den weg vond hij een stok, waaraan hij, door middel van de punaises het doek bevestigde.

Nu moest hij zich achter een boom verschuilen, want, dit begreep hij, als hij daar zoo open en bloot op den weg ging staan zwaaien, zou de chauffeur begrijpen, dat hij met een jongensgrap te doen had.

Hij moest achter dien dikken boom wegkruipen en als een auto aankwam, plotseling te voorschijn springen.

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Nog niet lang had Eddy gestaan, of daar dreunde een der groote autobussen aan.

Plotseling, toen het gevaarte den boom naderde, sprong Eddy te voorschijn.

Een lichte duizeling beving den chauffeur, toen hij daar plotseling het zwaaiende waarschuwingssein bemerkte. Doch hij herwon zich onmiddellijk en remde zoo hard, dat het gevaarte krakend en knarsend stil stond.

Luid angstgegil steeg op uit den wagen en op hetzelfde oogenblik zag Eddy dat een heer met moeite door twee personen uit den wagen gedragen werd.

En die heer was . . . zijn vader.

„Vader, vader,” riep hij en de tranen sprongen hem in de oogen. Hij liep naar zijn vader toe, die door een paar heeren met moeite overeind werd geholpen. De heer van Hedel kreunde nog.

„Een kwajongen heeft met de roode vlag gezwaaid,” mopperde de bestuurder, die bij de groep kwam. „Zoo'n deugniet.”

Hij keek Eddy aan.

„Weet jij er niets van? Het was net zoo'n soort jongen als jij.”

„Neen, heusch niet,” loog Eddy.

„'t Is anders wel toevallig, dat je hier bent,” vervolgde de man, „wel heel toevallig.”

„Heeft U pijn, meneer?” vroeg medelijdend een der dames.

„Mijn rechterknie doet nog al pijn,” antwoordde de heer van Hedel. „Maar 't zal wel overgaan.”

Hij legde zijn linkerhand op Eddy's schouder en met de rechter hand op zijn stok, strompelde hij den tuin in.

Toen vader en Eddy de deur van hun woning instapten, hoorden ze de bus weer verder gaan.

„Man, wat is er?” vroeg angstig mevrouw van Hedel, toen ze haar man en Eddy de kamer zag binnenkomen.

„O, niets vrouwtje, niets,” kalmeerde de heer van Hedel. „De bus remde zoo plotseling en daardoor ben ik op mijn knie gevallen.”

Met een onderdrukt kreunen zette vader zich op den stoel.

„Moet de dokter niet komen, man?” vroeg mevrouw van Hedel.

„We zullen eens zien,” zei vader.

Het bleek, dat de knie leelijk was opgezet.

„O, wat is die knie dik,” riep mevrouw van Hedel. „Ja, de dokter moet komen.”

Een minuut later had mevrouw den geneesheer opgescheld, die toevallig thuis was en beloofde, dadelijk te zullen komen.

Zwijgend stond Eddy daar naast vader.

„Hebt u erge pijn, vader?” vroeg hij.

„Nog al, mijn jongen.”

Eddy zag, hoe vaders gezicht zich pijnlijk vertrok en plotseling sloeg hij beide armen om vader heen en riep snikkend: „Ik heb met de vlag gezwaaid, vader. Ik wist ook niet, dat u in de bus zat, vader.”

Vader zag hem aan.

„En als een ander mensch gevallen was, zou je dan geen berouw hebben, Eddy?”

„Jawel, vader, jawel, maar nu u het is...”

En hij begon heviger te snikken.

„Zoo iets zul je wel nooit meer doen, nietwaar, Eddy?”

„Neen, vader, nooit meer.”

Een kwartier later kwam de geneesheer en zeide, na de knie bekeken en betast te hebben, dat 't geval niet ernstig was. De knie moest met een lap, door azijn met water bevochtigd, stevig omzwachteld worden. Na de verzekering gegeven te hebben, dat de knie na een paar dagen wel geheel beter zou zijn, ging de dokter heen.

Dien heelen middag en avond bleef Eddy naast vader zitten en hij stopte diens pijp of klopte ze uit en haalde een sigaar of sigaret, als vader er om vroeg. En toen hij alleen in zijn kamertje te bed lag, vloeiden de tranen van zijn berouw opnieuw.

Eddy's vader was alleen des Zondags thuis. Iederen dag was hij in Amsterdam, waar hij groote zaken deed. Dat vader zich dus weinig met Eddy en diens opvoeding kon bemoeien, spreekt vanzelf.

Mevrouw van Hedel, zijn moeder, was voor enkele jaren door een hevigen schrik lijdende geworden. Ze waren met Eddy en het dienstmeisje op de Kamper-boot. Een tijd lang hadden ze bij een familie gelogeerd en vonden het aardig, de terugreis over de Zuiderzee te doen.

Eddy was, onder de hoede van het dienstmeisje, beneden in de kajuit. Vader en moeder verlustigden zich in den aanblik der zee, waarover de zon haar licht goot.

Het dienstmeisje geraakte zoo druk in gesprek met een paar medereizigers, dat ze Eddy geheel uit het oog verloor. Deze was toen een

kereltje van vier jaar. Eerst dribbelde hij een tijdje door de kajuit, doch toen klom hij de trap op naar het dek. Hier snuffelde hij een poosje rond en vleide zich, toen hij moe werd, op een dekstoel neer. Plotseling miste het meisje den kleine. Ze zocht in de kajuit — geen Eddy.

In doodsangst liep ze luid gillende de trap op naar het dek, waar vader en moeder kalm zaten te kijken naar de blikkerende golfjes.

„Eddy!” schreeuwde ze, „Eddy, waar ben je?”

Vader en moeder sprongen beiden, doodelijk verschrikt, op.

Zag moeder goed? Was ginds op het achterdek haar Eddy niet? Ze vloog het trapje af, doch stapte mis. Met het achterhoofd kwam ze op een ijzeren voorwerp terecht. Bewusteloos werd ze opgenomen met een bloedende wonde aan het achterhoofd.

Sinds dat oogenblik was mevrouw van Hedel nooit meer de oude, gezonde, levenslustige vrouw geweest. Ze behield het gevoel, alsof er iets zwaars drukkend woog in haar hersens.

Doordat nu ook mevrouw van Hedel zich al heel weinig met Eddy kon bemoeien, was deze min of meer geheel aan zichzelf overgelaten. En als hij om ondeugende dingen beknord werd door den tuinman of de dienstbode, was zij het, die beschermend en vergoelijkend voor hem optrad.

„Hij is nog zoo jong,” zei ze dan, „en hij kan het toch niet helpen, dat zijn moeder altijd ziekelijk en zwak is?”

De lezer begrijpt dus, dat Eddy meer of min

zijn eigen baas was in de villa „Paquita” aan den 's-Gravelandschen weg.

Het meeste ontzag had hij voor den tuinman, Dorus. Deze was een groote, forsche man met een paar handen, die angst inboezemden.

Gelukkig voor het ventje was Dorus de goedhartigheid in persoon, en daar hij Eddy graag lijden mocht, gebeurde het maar zelden, dat hij den jongen streng strafte.

„Eddy, haal eens even de schoffel voor me uit het schuurtje,” of „Eddy, bind deze bloem eens op,” „Eddy, houd de sproeislang eens vast.”

Door al deze kleine, nuttige bezigheden wist hij meermalen Eddy bezig te houden en hem af te houden van verkeerdheden of misplaatste grappen. Maar een tuinman kan niet altijd bij zoo'n ventje zijn en als Eddy dan op zichzelf was aangewezen, verzoon hij allerlei kattenkwaad, om zichzelf maar te vermaken.

Op een Woensdagmiddag stond hij op het balkon, en naar beneden turende zag hij de kat, die daar snuffelend rondliep.

Nu kon hij een grap hebben. Vlug liep hij naar beneden, haalde een mandje uit de keuken, een lang touw uit de kast, stopte poes in de mand, en met poes en mand en het touw klom hij weer naar boven. Hij bond het touw aan den mand, en liet beiden naar beneden zakken.

„Miauw,” jankte poes klagelijk.

Toen poes en mand daar hoog in de lucht hingen, als een vreemdsoortige hangplant, begon Eddy te schommelen.

Angstig sloeg poes haar scherpe klauwen in het hout van de mand, en luider en luider

klonk haar klagelijk gemauw.

Opeens brak het touw en de mand met poes er in, viel naar beneden. Een kreet van angst en schrik ontsnapte Eddy.

Als poes op dien harden grond terecht kwam!

Maar poes en mand kwamen niet op den grond, doch in den regenton terecht, die vol water was.

„Poes zal verdrinken,” dacht Eddy en hij vloog naar beneden.

En hier zag hij, hoe poes zich vergeefs uit de ton trachtte te redden. Gezwind pakte hij het druipende dier beet en trok het naar boven. Maar toen hij het lekkende en druipende dier op zijn arm had, sloeg poes ineens haar poot en haar klauwen uit en gaf Eddy een bloeden-den haal over het gezicht.

Van pijn liet hij het dier los, dat haastig de vlucht nam. Met zijn zakdoek bestreek Eddy de pijnlijke plaats en zag, dat hij bloedde.

Onder de kraan in de keuken zou hij de wond maar gauw afwasschen.

„Hoe kom jij aan die schram?” vroeg Nettie.

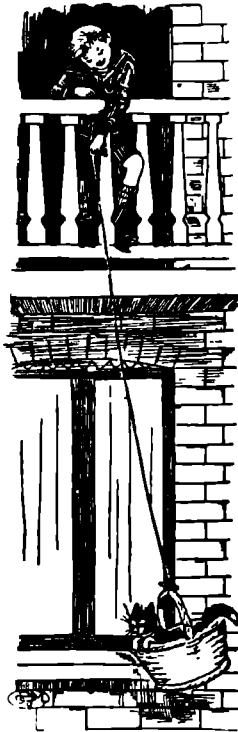
„De kat heeft me gekrabd,” antwoordde Eddy.

„Dan zal je 't wel verdiend hebben,” zei de meid, die niet het minste medelijden had.

Eddy vertelde nu, wat hij gedaan had.

„Zie je wel, eigen schuld,” zei de meid en ze ging rustig door haar aardappeltjes te schillen.

Toen Eddy de keuken verlaten had, mompelde de meid: „Die moet nog eens met schade en schande wijs worden. Maar 't is jammer voor 't kind, dat zijn moeder zich in 't geheel niet met hem bemoeien kan. Heel jammer.”

Het spreekt vanzelf, dat Eddy's vader meermalen klachten kreeg of van de meid, of van den tuinman of van de bureu.

En op een dag besloot hij voor Eddy een fiets te koopen.

„Dat zal hem wat afleiden,” meende vader, „en hem afhouden van het uithalen van kattenkwaad.”

Eddy kreeg een fiets en binnen korten tijd kon hij niet alleen rijden, maar ook allerlei kunsttoeren verrichten. Nu eens zat hij met beide beenen op het stuur, dan weer met beide voeten op één trapper, en als hij dan zoo rondreed door de villa-parken, zeiden de menschen: „Die zal zijn hals nog eens breken.”

Maar deze voorspelling is gelukkig nooit waarheid.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Eddy's tocht naar Amsterdam.

Eddy zou met vader naar Amsterdam gaan! Dat was een heele gebeurtenis, en hij had er al lang naar verlangd eens mee te mogen naar de groote stad.

Wegens de te houden Onderwijzers-vergadering kreeg de heele school een buitengewonen vacantie-dag en deze zou voor het uitstapje worden gebruikt.

Vroolijk stapte Eddy naast zijn vader naar het station, met een nieuw wandelstokje in de hand, dat hij pas gekregen had.

In den trein kreeg hij een mooi hoekplaatsje om goed te kunnen uitkijken en hij genoot van het voorbijvliegen der velden, bosschen en huizen. Er zaten ook bekenden van mijnheer van Hedel in de coupé, die grapjes met Eddy maakten en hem chocola te snoepen gaven.

Zoo was het Centraal-station spoedig bereikt en de tocht ging zonder tijdverlies de stad in.

Bij het Victoria-hotel stond een verkeers-agent en Eddy keek zijn oogen uit, hoe deze het verkeer leidde. Dat was nog wat anders dan in Hilversum de man met het roode vlaggetje!

Eddy genoot van al die auto's en vrachtwagens die hier in lange rijen voorbij kwamen of op hun beurt moesten wachten.

Vader wilde eerst naar zijn kantoor op de Keizersgracht en daarna zouden ze in de stad koffie-drinken en 's middags naar Artis gaan.

Op het kantoor kreeg Eddy een plaats in de wachtkamer vóór aan de straat, waar hij plaatjes mocht kijken in de tijdschriften die op tafel lagen, tot vader zijn zaken had afgedaan. Maar het duurde nog al lang en Eddy had al een heelen stapel doorgezien.

Hij begon dus wat heen en weer te lopen en waagde het in de gang te gaan kijken. Daar was de voordeur... zou hij niet eens op de stoep gaan? Maar de deur was zwaar en hij kon haar niet open krijgen. Daar kwam een kantoorlooper uit het achterkantoor.

„Wou je er uit, jongeheer? Wacht, ik zal je even helpen. Zoo, pas maar op voor de auto's dat je er niet onder raakt.”

„Dank u, meneer, ik zal wel opletten,” zei Eddy en hij wuifde de man vanaf de stoep na. Deze verdween achter een reeks vrachtwagens, die de gracht af kwam rijden.

Waar zouden al die vrachtwagens heengaan? Eddy wilde eens kijken en wandelde langs den huizenkant een eindje op. Wat verder was een zijstraat en hij sloeg deze in, niet meer aan de wagens denkend. Er was ook zóóveel te zien! Zoo kwam hij op de Prinsengracht en wilde daar den weg vragen, maar tot zijn verwondering zag hij een massa menschen dicht aan den waterkant staan.

Daar moest Eddy het zijne van hebben. Hij drong door de menigte heen en stond nu vlak aan de gracht. Er was geen ongeluk gebeurd, zooals hij eerst dacht, neen, er werd pret gemaakt om een jongen, die op een zolderschuit midden in de gracht rondreef en trachtte, door het roer heen en weer te draaien, aan den kant te komen. De schuit ging langzaam met den stroom mee en kwam eindelijk dicht bij een tjalkschuit, die aan den overkant lag. De jongen wilde blijkbaar probeeren op die schuit over te springen.

Juist kwam er een agent aanstappen, die dezelfde gedachte scheen te hebben als onzen jongen: tenminste, hij ging voorzichtig over een plank op de tjalk.

De omstanders joelden en gierden, nu zij den agent daar in afwachting zagen staan. Er wilden nog meer menschen op de schuit komen.

„Dat zal niet gebeuren,” dacht de schipper en hij haalde de plank in.

De schuit met zijn onbeholpen stuurman gleed nu zachtjes aan naar de steenen brug.

„Nu kan ik hem misschien helpen,” dacht Eddy en hij liep wat hij loopen kon tot het midden van de brug, ging op zijn buik liggen met zijn wandelstokje zoo ver mogelijk omlaag, zoodat de jongen op de schuit deze vastpakken kon.

De agent, die begreep wat er zou gebeuren, wilde ook naar de brug, maar het uitbrengen van de plank ging niet zoo snel, zoodat hij nog al wat tijd verloor.

Eindelijk stond hij weer op den beganen

grond en stapte vol waardigheid naar de brug. Jongens volgden hem joelend op den voet, allen waren benieuwd, wie het spel winnen zou.

De deugniet op de schuit begon angstig te worden en zette een been tegen de brug, zijn voet stond vast in een kleine opening in de steenen. Hij liet nu met het andere been de schuit los en wilde met een klein rukje een stijl van de brugleuning vastpakken.

De agent was vlakbij, omstuwd door schreeuwende jongens.

Eddy hield met beide handen stevig den stok vast, maar door den ruk schoot hij een beetje vooruit, en was daardoor gedwongen met één hand houvast aan de brug te zoeken.

Met een tweeden ruk was de jongen bijna boven, maar toen werd het Eddy te machtig en juist toen de agent hem wilde pakken, gleed hij voorover van de brug naar beneden.

De deugniet viel ruggelings op de schuit en richtte zich spoedig op, maar Eddy kwam op den rand der schuit terecht en viel tusschen de schuit en de brug in het water.

Angstkreten weerklonken. „Help! Help!” hoorde men van alle kanten. Jonge mannen sprongen van de brug op de schuit. Eenigen gingen plat op de schuit liggen en werden weer door anderen vastgehouden om Eddy te kunnen grijpen, maar het lukte niet. Door de zuiging van het water tusschen de brug en de schuit dreef de drenkeling af en begon te zinken. Even zag men nog een arm, toen nog een hand, en... een jeugdig menschenleven werd door den dood bedreigd.

Dit alles geschiedde in enkele seconden. De agent had de dreg, die hij steeds bij zich droeg, te voorschijn gehaald en deze laten zakken op de plaats waar de jongen verdwenen was.

Plotseling werd de stilte gestoord door het geroep: „Op zij, mannen.”

Een bejaarde man was op de schuit gesprongen, drong zich tusschen de jongemannen heen en sprong pardoos in het water; zijn jas, pet en witte sloof had hij weggeworpen.

Nu hoorde men geen geluid meer, de menschen verdrongen zich aan beide oevers en tegen de brugleuning aan; het werd angstig stil. Aan den jongen op de schuit dacht niemand meer, iedereen tuurde naar hetzelfde plekje in het water.

Een eindje verder borrelde het kleine bellen, er kwam beweging in het water. De oude man kwam weer boven, met de rechterhand zwom hij naar de schuit; men zag duidelijk dat hij met de linker iets vast had, gelukkig, ja, het was den jongen.

Vele armen rekten zich uit naar het tweetal, en spoedig waren redder en drenkeling op de schuit getrokken.

Eddy lag daar, zonder zich te bewegen; zijn oogen waren gesloten. Sallie, de oude man, werd aangemaand naar huis te gaan, maar hij lette daar niet op.

Hij maakte de kleeren van Eddy los, trok zijn slappe armen omhoog en paste de middelen toe, om drenkelingen weer bij te brengen.

Zou het lukken?

Op de brug werd angstig het geval besproken.

Ieder wilde weten, hoe het af zou loopen.

„Het is geen jongen uit de buurt,” zei een vrouw tot de omstanders. „Ik ken al de schavuiten uit de Jordaan. Als hij maar niet dood is, het is toch wat voor de ouwers, als die zoo'n jog verdronken thuis krijgen. Het binne me anders ook moeders tegenswoordig. La maar loopen, denken ze, maar nou zie je, daar leit de stumperd.”

Er kwam beweging op de schuit, men begon te hopen. Eddy had de oogen even geopend en ademde weer. Hij werd nu opgenomen op de schouders van een jongen man, die hem daarna hoog optilde en overgaf aan een dikke, stevige vrouw op de brug.

Ze wikkelde Eddy in een wollen deken, die ze van te voren van huis had laten halen, drong met haar kostbaren last door de menigte heen, de brug af, en liep zoo vlug zij kon een zijstraat in van de Prinsengracht. Hier verdween ze weer in een tweede zijstraat; nog een paar huizen ver en ze was thuis.

Een paar jongens waren haar nageloopt. Deze dropten af toen Roode Neel, de groentevrouw, haar winkel betrad en de buitendeur met haar eene been dichtsmet.

„Hallo, minse, help een handje,” riep ze. En daar kwamen Tienus, haar man, en haar zoon Janus uit het achterhuis.

„Wat he-je nou voor een visch gevangen, moeder, is ze levend? O ja, ik zie het al, het is in orde, geef het vrachie maar hier.”

Moeder Neel wilde echter zelf helpen. Ze zette Eddy op een stoel en begon hem te ont-

kleeden alsof ze het elken dag deed.

„Doe je mond eens open, brasem.”

Eddy deed het en daar golfde vuil modderwater over het witte jak van Neel.

„Zoo, je geeft wel geen asem, maar je laat toch merken, dat je der bent; je bent net een jongen als mijn Tienus, nu heb ik hem niet meer,” en dikke tranen biggelden langs haar wangen. „Wel tienmaal heeft hij in de gracht gelegen, hij kwam er altijd goed af; toch heb ik hem moeten verliezen, zóó gezond en zóó dood.”

Ze snikte bij de herinnering.

Fluks had ze Eddy ontkleed en de kleeën uit het kistje gehaald waarin ze deze bewaarde. Tienus had nu twaalf jaar kunnen wezen. Op zijn verjaardag werden de kleeën steeds voor den dag gehaald; dien dag ging Neel niet venten, ze bleef dus den heelen dag thuis en dacht aan haar Tienus. Nu was ze blij dat ze de kleeën voor een goed doel kon gebruiken, afstaan zou ze ze nooit, voor geen duizend gulden.

Toen Eddy weer schoon ondergoed aanhad, legde moeder Neel hem in een bedstee, en stopte hem warm toe onder dikke, wollen dekens en kraakwitte lakens.

„Hij mot broeie,” zei moeder tot Janus, „en ga jij is kijken naar Sallie, die het hem gerred.”

„Dat is de eerste niet, die hij uit het majum gehaald heeft en het zel ook de leste niet weze. Sallie heit meer lef, dan de heele straat bij elkaar.”

En Janus ging naar de brug, waar Sallie altijd stond.

„Wat ken ik toch stom weze,” bromde Janus in zichzelf, „hij kan toch niet in zijn natte pak-
kie met zijn roomijs-kar staan te venten. Hij zal wel thuis zijn, ik ga eens kijken.” Even later stapte hij aan het einde van dezelfde straat, een snoepwinkel binnen.

De vrouw van Sallie stond achter de toonbank. Ze was niet verwonderd Janus te zien.

„Is de jongen bij je moeder,” zei ze, „zoo, dat is best, hoor. Sallie heeft het zijne gedaan, Neel zal de rest doen.”

De deur van de achterkamer werd geopend, en daar verscheen Sallie, het goedaardige jodenmannetje, terwijl hij zijn pijpje stopte en lachend uitriep:

„Ik hoor het al, 't joggie is gezond; venten doe ik vandaag niet meer, ik heb nou net een gevoel of ik de honderd-duizend getrokken heb.”

„Daar kun je nog iets aan verdienen, ouwe, het is misschien het zoontje van een rijken goozer,” meende Janus.

„Neen, Janus, geen rooie cent, geen dank. Hier,” — en hij wees naar de plaats waar hij meende dat zijn hart zat, — „hier heb ik alles wat ik hebben wil. Geluk heb ik, we zijn maar saampjes, mijn Saar en ik, we kommen er best; had ik zelf kinderen, misschien zou ik dan geld aannemen. Ik heb het niet nodig.”

„Nou, tabee, Sallie,” zei Janus en vertrok. Hij begreep niets van Sallie. Aan zulk een zaakje zat toch minstens vijftig pop vast.

Mijnheer van Hedel had zijn zaken afgehandeld en ging naar het spreekkamertje om Eddy te halen.

Maar wat een schrik, de jongen was spoorloos verdwenen. Niemand van het personeel kon inlichtingen geven. De deur was wel zwaar en moeilijk open te doen voor zoo'n kleinen baas, maar toch... hij was bepaald de straat opgegaan. Wie weet, wat hem overkomen was!

Radeloos belde vader de politie op, maar op het bureau wist men evenmin waar Eddy was gebleven.

Mijnheer van Hedel ging de deur uit en draafde angstig de gracht af, eerst een eind naar links, toen terug en den anderen kant op.

Alles vruchteloos...

Intusschen lag Eddy rustig te slapen in de bedstee van Roode Neel. Een buurvrouw, Loensche Trui, zoo genoemd naar haar linkeroog, dat te ver naar buiten stond, zat aan zijn bed; ze boog zich over hem heen. Eddy werd wakker, keek in de oogen van Trui en wist niet hoe hij 't had. Angstig door dat schele gezicht vroeg hij half slaperig:

„Waar ben ik? Moeder, kom, wat is er gebeurd, wie ben jij, waar is vader, zeg gauw.”

„Stil ventje, Neel heeft me verteld, dat Sallie je uit de gracht gehaald heeft, kijk, daar komt ze al aan.”

„Wel Trui,” riep Neel, zoodra ze binnentrad, „is-t-ie wakker, dan moet hij gauw naar zijn huis; zijn moeder zal wel ongerust zijn, ik kan me dat zoo voorstellen. Zoo, vadertje, lekker

geslapen? Beter dan in de gracht te duiken; het water is nat en op den duur kun je het niet verdragen. Zeg eris, waar woon je?"

„In Hilversum."

„Da's niet naast de deur, Trui."

„Vader zit op me te wachten in het kantoor op de Keizersgracht," zei Eddie nu.

„Kom dan maar hier, ouwe." Neel pakte Eddy op en zette hem op een kussenstoel. „Blijf stil zitten, en pas jij op den winkel, Trui. Ik zal zijn goed halen, dat heb ik bij de wateren vuurvrouw gebracht om te drogen; een strijkijzer staat hier op, dan kan ik zijn pakje nog een beetje in de plooi brengen, hij mag niet zoo verfromfaaid thuis komen. Net mijn Tienus, niet?"

Een poosje later kwam Neel zegevierend met het droge ondergoed thuis. Ze streek broek en blousje netjes en binnen een half uur was Eddy weer reisvaardig. Neel was voldaan over haar werk en zei: „Nog even geduld, jongeheer, direct komt mijn man thuis, die zal het zaakje wel verder opknappen."

Ondertusschen begon het water te zingen. Neel zette koffie en Trui haalde een ons allerehande. Tienus kwam thuis en had schik in het geval. Hij haalde een sigaar voor den dag met een bandje, die hij van een meneer van de Heerengracht gekregen had. En zoo leek het een klein feestje bij deze gelukkige mensen. Ze verheugden zich in het vooruitzicht van het wederzien van de ouders en hun kind.

„Nu opschieten, jongens," zei Neel. „Hier, Eddy, laat ik je de baret opzetten van mijn

jongen, hij staat je goed en jij, man, breng den verloren zoon naar de Keizersgracht."

Tienus ging met Eddy trotsch de deur uit. Buren stonden aan de deur en knikten buurman vriendelijk toe. Aan het einde der straat even voor den hoek keken beiden nog eens om en allen, ook Neel en Trui, wuifden hun een vaarwel toe.

Vader van Hedel liep nog steeds op de gracht. Honderden gedachten kwelden zijn hoofd...

Verschrikt, blij, en toch onzeker bleef hij op eens staan. Kon dat Eddy zijn; ja toch, neen, Eddy had toch geen baret op. Maar jawel, daar kwam de verlorene hard aanloopen.

De man, die hem gebracht had, ging terug, toen hij zag, dat Eddy bij zijn vader was.

Eddy vloog zijn vader in de armen. Wat was deze blij dat die angstige spanning voorbij was.

Mijnheer van Hedel had de schrik in de beenen, en de tocht naar Artis werd dus maar uitgesteld tot een andere keer, want de ware stemming konden ze toch niet meer vinden. — Hij was blij, toen hij goed en wel met Eddy in Hilversum was. Aan zijn vrouw vertelde hij zoo min mogelijk van het gebeurde, om haar niet te doen schrikken. Later werd nog wel eens een grapje gemaakt over de „waterpartij" van Eddy.

Het pakje van Tienus werd den volgenden dag persoonlijk door hem teruggebracht en hij dankte de goede menschen voor alles wat ze gedaan hadden. Van een belooning wilden ze niets weten.

DERDE HOOFDSTUK.

Freddy uit Rotterdam.

Aan den Westersingel te Rotterdam woonde Freddy Holm, een neefje van Eddy. In dit hoofdstuk willen we een en ander van Freddy vertellen, om ook dezen jongen, die spoedig nauw met Eddy in aanraking zal komen, met den lezer in kennis te brengen.

Freddy was de jongste van de vier kinderen uit het gezin Holm.

Willy, de oudste van twintig jaar, studeerde te Utrecht, Corrie, de rechterhand van haar moeder, een lief en vroolijk meisje, was even achttien. Dan volgde Annie, een veertienjarig meisje, dat op kostschool was.

En dan kwam Freddy: de lastige. Want dat hij lastig was, zal den lezers uit dit hoofdstuk voldoende blijken.

Maar slecht was Freddy niet, zoomin als Eddy, en heel dikwijls werd om de grappen, die hij uithaalde, hartelijk gelachen.

Aardrijkskunde was Freddy's liefste vak en toen op een middag de onderwijzer de globe getoond had en van dit leermiddel verteld had, verlangde Freddy vurig zoo'n kleine aardbol te mogen bezitten.

„Vader,” vroeg hij, toen hij thuis kwam, „vader, als mijn rapport goed is, krijg ik dan een globe van u?”

Vader keek heel bedenkelijk.

„Een globe is duur, mijn jongen.”

„Koopt u dan maar een kleintje, vader, al is het er dan ook maar een van Nederland alleen.”

De heer Holm lachte hartelijk, maar enkele dagen later verblijdde hij Freddy met een globe.

Toen hij voor 't eerst in den dierentuin was, stond hij langen tijd met groote aandacht naar een slang te kijken.

„O, kijk eens, mammië,” riep hij opeens, „een staart, die kwispelt, zonder hond eraan.”

In den vijver van den dierentuin zwommen vele kleine eendjes in groepen bij elkaar, trouw bewaakt door de moeder-eend.

Iets verder dreven heel statig een drietal zwanen.

„Moeder?” vroeg Freddy ineens, „zijn de zwanen de oma's van de kleine eendjes?”

Op een middag na schooltijd ontmoette Freddy zijn vriendje Leo Waanders.

„Jô,” zei Freddy, „ik weet iets aardigs. Willen we eens gaan plasjes lopen?”

„Vooruit, dat doen we,” antwoordde Leo.

Het had kort geleden overvloedig geregend en door het hooge water stonden hier en daar groote plassen.

Spoedig vonden ze een plek, waar een groote plas modderig water voor een verstopt riool stond.

„Hier doorheen,” waarschuwde Freddy, „dan

worden we heerlijk vies."

Ze liepen door het modderwater en Freddy's voorspelling, dat ze heerlijk vies zouden worden, werd bewaarheid.

„Wat zien we er nu fijn uit," zei Freddy, „maar ginds op 't plein zullen we ons laten schoonspuiten. Kom."

Op het plein, dicht bij hen, waren mannen van den reinigingsdienst bezig met een slang van de waterleiding de straat schoon te spuiten. Freddy en Leo draafden er heen. Ze drongen zoo ver naar voren, dat ze vlak voor den waterstraal kwamen te staan.

„Ik eerst," waarschuwde Freddy en hij zette zijn rechtervoet naar voren, om deze met den waterstraal in aanraking te brengen, maar op hetzelfde oogenblik gaf een groote jongen achter hem Freddy een duw, waardoor niet alleen zijn schoen, maar de heele Freddy in den stroom terecht kwam.

Daar stond Freddy, druipend en lekkend.

De groote menschen en de kinderen, die er omheen stonden, lachten schaterend.

Freddy wist geen raad van verlegenheid.

„Natte kat," schreeuwde een jongen.

„Ga maar gauw naar den droogzolder," spottte een tweede.

Freddy kon niets anders doen, dan maar gauw en hard weg loopen. Onderweg werd hij nog bespot en nageroepen door de andere jongens, die hem passeerden.

„Heeft de visch jou gevangen?" vroeg de een spottend.

„Ben je wezen zwemmen?" schreeuwde een

tweede.

Freddy vond zijn toestand vreeselijk. Dat hij bemodderd en druipnat was, vond hij minder onaangenaam, dan dien spot en dien hoon.

Hij stond voor de deur van zijn huis en schelde aan.

De meid deed open, en deze sloeg, toen ze hem zag, de handen van schrik en verbazing in elkaar.

„Maar jongen, wat zie jij er uit! Vuilpoes, die je daar bent!”

„Laat me er maar gauw in,” drong Freddy aan, doch de meid zei:

„Er in? Hier in? Door deze gang over de mooie loopers? Loop maar gauw om 't huis, dan zal ik je door de keuken binnen laten.”

En ze wierp de deur voor Freddy's neus dicht.

Een oogenblik later stond Freddy in de keuken tegenover de meid.

„Je heeft van de kou. Kom hier, dan zal ik je uitkleeden en met een badhanddoek flink afwrijven. Je zou doodziek worden. Heb je in 't water gelegen?”

Terwijl de meid hem uitkleedde, vertelde Freddy, wat er gebeurd was.

„Een mooie boel,” mopperde Suus.

Toen ze hem flink had afgedroogd, zei ze: „Ga nu maar gauw naar boven, naar je slaapkamer, dan zal ik je mama waarschuwen. Die zal je dan wel van droge kleeven voorzien.”

Freddy liep heen.

Hij was in de gang, en juist wilde hij de breede trap naar boven opklimmen, toen zijn

moeder uit de huiskamer kwam.

„Maar jongen, wat zijn dat voor dwaze grappen. Ga jij je op klaarlichten dag uitkleeden en naakt door 't huis lopen. Kom eens hier, deugniet, die je bent.”

Beschaamd stond Freddy voor zijn moeder. „Zeg op, wat zijn dat voor bespottelijke dwaasheden?”

Freddy wilde juist gaan vertellen, toen Suus met de nog druipende kleeven en de modderschoenen kwam aandrigen.

„Nu moet u eens zien, mevrouw! Zoo is hij thuisgekomen.”

En Suus vertelde maar gauw, wat Freddy bijna niet durfde meedeelen.

„Ga naar boven,” beval mevrouw streng, „en je bed in. Ik zal je van droog nacht- en ondergoed voorzien en dan kun je voorloopig in je bed blijven. Je bent een heel stoute jongen.”

Eenmaal onder de dekens voelde Freddy zich behagelijk. Hij was zoo koud en huiverig geworden en die warmte deed hem nu zoo goed.

„Zou ik in bed moeten blijven?” dacht hij, „of zou moe me tegen etenstijd komen roepen?”

Hij wachtte en wachtte, en vond, dat de tijd heel lang duurde.

„Eens even luisteren,” dacht hij.

Hij ging het bed uit, opende behoedzaam de kamerdeur en luisterde. Hij hoorde niets, maar hij rook de heerlijke geur van het bradende vleesch in de keuken en voelde, dat hij honger had.

„Zou moe me zonder eten laten?” dacht hij. „O, als ze dit deed, zou 't vreeselijk zijn.”

Hij had zoo'n honger, dien hij dubbel voelde, nu de geur van dat bradende vleesch hem maar voortdurend door de open deur in den neus kwam. Wat viel de tijd in het bed hem lang. Eindelijk hoorde hij iemand op de trap.

„Dat zal moeder zijn,” dacht hij, „die me halen komt.”

Het was moeder.

Maar ze kwam hem niet halen. Ze bracht hem een paar boterhammen en een glas melk.

„Ziezoo,” zei moeder, „dit mag je opeten. Aan het diner mag je vandaag niet komen.”

En moeder zette het bordje met brood en

het glas melk voor hem klaar op het nachtkastje.

Freddy was heel erg teleurgesteld en keek sip.

Moeder zag het wel, doch zei niets.

Ineens greep hij moeders hand.

„Ik zal 't niet meer doen, moeder,” riep hij en de tranen sprongen hem in de oogen. „Mag ik met u mee naar beneden? Toe, moeder, toe maar.”

Moeder zag hem aan en toen ze de tranen in Freddy's oogen zag, kreeg ze zoo'n medelijden met hem, dat ze zei: „Nu, kom dan maar, kleed je aan en kom naar beneden.”

Toen sprong Freddy het bed uit.

„Je zult je Zondagsche pak moeten aantrekken. Het andere is natuurlijk nog kletsnat,” waarschuwde moeder.

Toen ging moeder naar beneden.

„Wat is moeder toch lief,” dacht Freddy en hij nam zich voor haar nooit meer verdriet te doen.

Den volgenden dag deed hij moeder toch weer verdriet, maar nu kon hij het heusch niet helpen.

Aan het ontbijt hoorde hij zijn moeder tot Corrie zeggen: „Mijnheer de Last, een zaken-vriend van vader, komt vanmiddag op bezoek. Nu treft het wel ongelukkig, dat de meid vanmiddag naar haar zieke moeder is. Daarom zal ik het eten maar van den kok laten komen.”

Moeder nam potlood en papier en schreef het briefje, dat ze op de ontbijttafel gereed legde.

Moeder en Corrie stonden op en gingen aan hun werk.

Freddy was nog bezig aan zijn laatste boterham.

Toen hij deze verorberd had, zei hij bij zichzelf: „Dat zal moeder leuk van me vinden. Ik zal dat briefje even aanreiken. Ik kom toch langs den winkel, als ik naar school ga.”

Hij stond op, stak het briefje in den zak en liep heen.

Freddy kende die groote, mooie banketbakkerij in de buurt wel, waar altijd zulke heerlijke dingen waren uitgestald.

Hij stapte den winkel binnen en reikte het de juffrouw achter de toonbank toe. De juffrouw las het.

„In orde, jongeheer,” zei ze, „het zal op tijd bezorgd worden.”

„Ziezoo,” dacht Freddy, toen hij zich verder op weg begaf, „dat zal moeder nu prettig vinden.”

Onderwijl gebeurde er thuis iets, dat mevrouw Holm dien middag voor vreemde en groote moeilijkheden zou stellen.

Toen Corrie in de kamer kwam en zag, dat het briefje verdwenen was van de tafel, terwijl ze wist, dat dit niet door Suus was bezorgd, daar deze de deur niet was uitgeweest, telefoneerde ze zelf aan Soeters.

„Heeft u het bestelbriefje ontvangen, meneer Soeters?” vroeg ze.

Corrie vroeg dit eerst, omdat ze kon veronderstellen, dat Freddy het hem gebracht had.

Toen nu Soeters ontkennend antwoordde,

bestelde Corrie het benodigde voor het diner.

Nu waren er dus bij twee koks diners besteld.

Maar 't geval zou nog vreemder en raadselachtiger worden. Mevrouw Holm was den laatsten tijd heelemaal niet tevreden geweest over Soeters, haar gewonen leverancier en daarom had ze besloten voor vandaag 't eens met een anderen kok te probeeren.

„Suus,” vroeg ze 's middags, toen de gast reeds gekomen was, „heb je het briefje weggebracht?”

„Nee, mevrouw,” antwoordde Suus aarzelend, „Ik kon het niet vinden en toen dacht ik, dat u wel getelefoneerd zou hebben.”

„Maar dom meisje, had dit dan even gevraagd! Wat moet ik nu toch beginnen! Ik zal maar gauw aan Vermeulen telefoneeren, misschien komt het dan nog terecht.”

En mevrouw Holm telefoneerde aan den kok Vermeulen, die beloofde, zorg te zullen dragen, dat alles op tijd gereed zou zijn.

Dus nu waren er bij drie verschillende koks diners besteld.

Freddy had er een besteld bij die groote banketbakkerij, waar al dat lekkers lag voor het raam, Corrie hetzelfde bij den kok Soeters, en mevrouw Holm bij den kok Vermeulen.

Wat werd dat een toestand bij de familie Holm, toen tegen zes uur drie koks met dezelfde gerechten kwamen aandragen.

Mevrouw Holm was ten einde raad.

„Van welken kok is u dan?” vroeg ze aan den man, die 't dichtst bij de open deur stond.

„Ik kom van den kok Lanen, mevrouw."

„Bij dien kok heb ik niets besteld, ik ken dien kok niet eens."

„Zie u dan eens hier dit bestelbriefje, mevrouw, dat bezorgd is."

„Maar ik heb den kok Vermeulen opgebeld," antwoordde mevrouw.

„Present," riep de man achter den eersten, vlak voor de deur, „ik kom van kok Vermeulen."

„En u dan, wie is u dan?" vroeg mevrouw ten toppunt van radeloosheid aan den derden man.

„Ik kom van kok Soeters, mevrouw."

„Dat moet een vreeselijke vergissing zijn," jammerde mevrouw.

Op dit oogenblik kwam Corrie aan de open deur.

„Corrie," riep mevrouw, die erg zenuwachtig was, „wie heeft er dan toch een diner bij Soeters besteld?"

„Ik, moeder. Ik dacht..."

„Maar dit briefje dan! Dit briefje aan den kok Lanen, dien ik niet eens ken, wie heeft dit briefje dan gebracht?"

„Ik, moeder!" riep Freddy, die ongemerkt genaderd was, „ik dacht..."

„Wat een toestand, wat een toestand!" riep mevrouw Holm.

Maar ze voelde zich verplicht alle diners aan te nemen en te betalen.

Ze was heel erg boos op Freddy, beknorde hem geducht en verzekerde, dat ze hem nu zeker zonder eten naar bed zou sturen,

als die gast er maar niet was.

Freddy was verdrietig.

Hij had werkelijk gemeend, moeder een plezier en een dienst te doen en 't pakte weer zoo geheel anders uit.

Er was nog één persoon, of liever levend wezen in huis, met wien Freddy de beste maatjes was en dat wezen luisterde naar den naam van Moortje. Moortje was de zwarte hond en even bedreven in het uithalen van kattenkwaad als zijn baasje Freddy.

Het was al meermalen gebeurd, dat hij stilletjes het huis had weten te ontsnappen en dan haalde hij dit en dan weer dat brutale stukje uit.

Nu eens blafte hij een spelend meisje aan, hapte in haar jurkje en scheurde dit stuk — en dan moest Freddy's vader betalen; een volgenden keer sprong hij als een dolle door een bloemenbed van een buurman en weer was het Freddy's vader, die de beurs trekken moest.

Als Freddy naar school was, lag hij achter het huis aan den ketting. Dan kon Moortje dus geen kattenkwaad uithalen. Maar als Freddy vrij was, rekende Moortje er op, dat hij met zijn baas uit mocht gaan of spelen.

„Hoor eens, Freddy,” had vader een tijd geleden gezegd, „ik vind het goed, dat je na schooltijd en op je vrije middagen met Moortje speelt. Maar als hij iets vernielt, dat betaald moet worden, ben jij daar aansprakelijk voor. Denk er goed om, dat ik de schade, die Moortje mij berokkent, uit jouw spaarpot betaal.”

„Ik zal wel goed oppassen,” beloofde Freddy,

die er natuurlijk in 't geheel niet op gesteld was, dat zijn spaarpot werd aangebroken.

Op een Woensdagmiddag speelde Freddy met zijn hond.

Hij rende om 't huis, door Moortje gevolgd. Dan schoot Freddy plotseling achter een boom, of het huis in, of achter een ton, en dan moest Moortje hem zoeken.

Als hij Freddy gevangen had, blafte hij van uitgelaten vreugde en sprong tegen zijn baas op.

Maar dat vangspel begon Moortje opeens te vervelen. Hij liet zijn baas, die achter een der regentonnen was gekropen, rustig zitten en stapte de straat op.

In de buurt zag hij de deur van een comestibles-winkel wijd openstaan. De lekkere geuren lokten Moortje naar binnen.

Hij was wel eens meer met Suus in dien winkel geweest en zijn scherp hondengeheugen herinnerde zich best, dat hij toen van den winkelier een stukje worst had gekregen.

Het was stil in den winkel. De kruidenier stond op een trap, en zette op een plank een en ander te recht.

Moor ging op zijn achterpooten staan en zette de twee voorste op den rand der toonbank.

Ha, daar stond een heerlijk schaaltje ossetong.

Lik — lik — smak — smak. Dat was lekker.

De winkelier hoorde het smullend geluid, keek om, en zag wat de dief deed.

Woedend smeed hij een busje gecondenseerde melk naar den hond, maar het trof niet den

hond, maar het schaaltje, dat rinkelend in stukken brak.

Moor er ijlings van door en naar huis.

Denzelfden avond nog ontving mijnheer Holm een rekening van den winkelier van den volgende inhoud:

Rekening voor den heer Holm.

Opgegeten door U Ed's hond:

2 ons ossetong à f 0.80 . . .	= f 1.60
1 schaaltje gebroken . . .	= f 0.45
	Totaal: f 2.05

Voldaan

J. BOON.

Freddy keek op zijn neus, toen vader hem de rekening toonde en hem gelastte onmiddellijk dit bedrag uit zijn spaarpot te halen en het aan zijn vader ter hand te stellen.

„Ik ga nooit meer met hem uit en speel ook nooit meer met hem,” zei Freddy, maar als hij vrij was van school, en Moortje blafte zoo verlangend tegen hem, kon hij het toch niet nalaten hem mee te nemen of met hem te spelen.

Het was drukkend warm geworden en daar in de buurt van Rotterdam een geval van hondsdelheid was voorgekomen, gelastte de burgemeester, dat alle honden een muilkorf moesten dragen.

Ook Moortje's kop werd van zoo'n ijzeren ding voorzien.

Als hij vastlag aan den ketting, behoefde hij dat lastige ding niet te dragen, maar als hij vrij rondliep natuurlijk wel.

„Denk er om,” zei Fred's vader, „dat je Moortje steeds den muilkorf omdoet, als je met hem uitgaat. De eerste bekeuring reeds kost een rijksdaalder.”

Op een dag ging Freddy met Moor uit, die behoorlijk van den muilkorf was voorzien.

Maar verbeeld u nu den schrik van Freddy, toen een groote agent eensklaps op hem toekwam met de vraag: „Is dat jouw hond?”

„Ja, dat is mijn hond, Moortje.”

„En waar is zijn muilkorf?”

„Ik heb hem thuis om zijn kop gedaan, meneer,” antwoordde Freddy.

„Ja, dat kan wel zijn,” antwoordde de politiemann, „maar nu draagt hij hem niet. Ga maar mee naar je huis en neem den hond ook mee. Ik moet proces-verbaal opmaken.”

Dat kostte Freddy weer een rijksdaalder.

Enkele dagen later gingen vader en Freddy met Moor wandelen, die den nieuwen muilkorf stevig om zijn kop had.

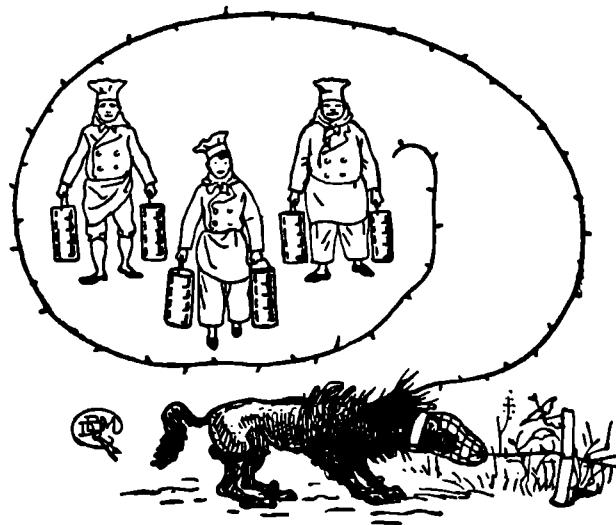
Niet ver van huis bleef de hond ineens achter.

Vader keerde zich om en wat zag hij? Langs het gras waren paaltjes geplaatst met prikkeldraad er langs. Aan dat draad was Moor bezig den muilkorf vast te haken. Toen maakte hij zijn kop zoo klein mogelijk en liep met kracht achteruit. De korf bleef hangen en Moor was van zijn muilkorf bevrijd.

„Te drommel,” zei vader, „wat is hij slim.

Nu is het raadsel van onlangs opgelost en zie ik, Fred, dat jij geen schuld hebt."

Toen ze thuis waren, liet vader een nieuwen rijksdaalder in Freddy's spaarpot glijden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Logeerplannen.

Het was Woensdagmiddag.

De heer en mevrouw Holm waren de stad in gegaan om kennissen van hen te bezoeken, die uit Dordrecht naar Rotterdam verhuisd waren.

„Waarom hebben pa en moe mij niet meegenomen?" vroeg Freddy pruilend aan zijn zus Corrie.

„Maar jongen, begrijp je dat niet?" gaf Corrie ten antwoord. „Ouders kunnen een kleinen jongen toch niet overal mee naar toe nemen. Maar, als je lief bent, mag je aanstonds met mij uit."

„Met jou, Corrie? Ga je naar den Dierentuin?"

„Nee, ik ga vanmiddag naar mijn vriendin Willy en ze heeft het goed gevonden, dat jij mee komt."

„Fijn," juichte Freddy, „gaan we direct?"

„Nee, dat zal nog wel een uurtje duren," antwoordde Corrie, „'k heb nog het een en ander voor moe te doen en dan moet ik nog een paar brieven schrijven. Probeer je nu zelf een uurtje te vermaken en dan gaan we samen op visite."

Na deze woorden verliet Corrie de huiskamer.

In gedachten verdiept bleef Freddy eenigen tijd staan.

Wat zou hij dit uur uitvoeren?

Een oogenblik dacht hij er aan met Moortje te gaan spelen, maar die moest nog altijd met dien muilkorf om zijn kop rondloopen en dat maakte den hond tot vrij spelen ten eenen male ongeschikt.

Hij dacht even na en opeens had hij gevonden. Juist kwam Anne, de werkmeid, binnen.

Vol vreugde danste Freddy een soort oorlogsdans om haar heen, terwijl hij schreeuwde: „Ik weet het, Anne, ik weet het, fijn, fijn!”

De meid, die ongeduldig was, omdat ze heel veel werk had, gaf hem een duw.

„Laat me gaan,” waarschuwde ze norsch, „ik heb het te druk, om naar je malle sprongen te luisteren.”

Ineens keek Freddy heel ernstig.

„Anne,” zei hij, „ik weet een verrassing voor je. De volgende week krijg je een vrijen dag, dat heb ik mama hooren zeggen.”

Die mededeeling verraste en verblijdde Anne zoo, dat ze Freddy beet pakte en met hem om de tafel danste.

Na den dans ging Anne afnemen en Freddy liep de kamer uit en de gang door en stapte de groote kamer in, die aan het einde van die gang was.

Hier in deze groote kamer, waar hij bijna nooit kwam, zou hij zijn plan uitvoeren.

Hij was in zijn vaders studeerkamer. Met een

soort ontzag en vrees keek hij naar de lange rijen boeken, die daar in de kasten stonden.

Wat ging Freddy hier uitvoeren?

Hij had zijn vader meer dan eens hooren zeggen, dat hij toch eens een catalogus wilde laten maken van al zijn boeken.

En nu zou hij, Freddy, dien catalogus voor vader maken.

Wat zou vader dat leuk en lief van hem vinden.

Hij liep naar de schrijftafel en zette zich in den hoogen stoel.

Een vel papier trok hij uit een der laden, spreidde het voor zich uit, doopte de pen heel diep in den inktkoker en schreef in groote letters met enkele inktvlekken als versiering tusschen de letters in, het woord:

Kaataalogus.

Fred herhaalde langzaam de lettergrepen: Kaa-taa-loo-gus en vond dat hij 't moeilijke woord heel goed had geschreven.

Toen stond hij op en bleef even peinzend staan.

Hoe zou hij nu beginnen? Ineens had hij 't gevonden.

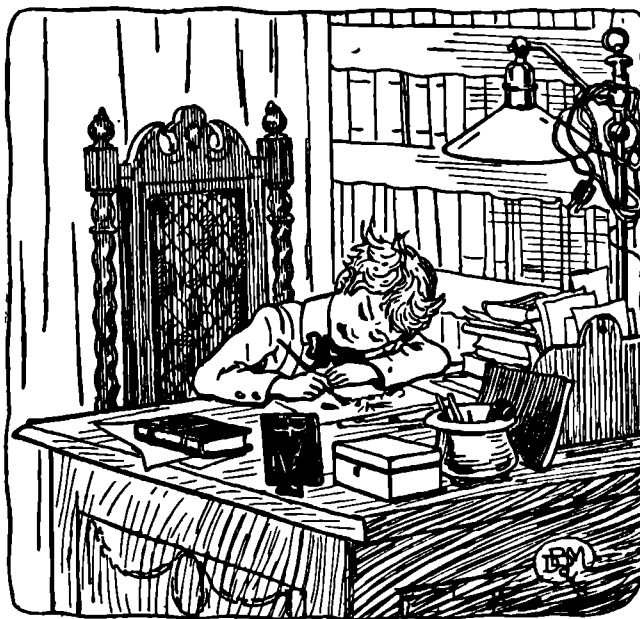
„Eerst al de A's, dan al de B's en zoo verder,” besliste hij en hij keek ernstig als een geleerde.

En toen hij zoo besloten had, ging hij aan den arbeid.

Een half dozijn boeken werd uit de kast getrokken en op een stoel gelegd.

Freddy las.

Er was geen enkele A bij.
Weer een aantal voor den dag gehaald: geen A.
„Wacht, ik weet wat,” dacht Fred. „Ik ga er eerst eenigen tegelijk voor den dag halen

en leg ze hier ergens neer. Daarna kan ik dan naar de letters kijken."

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Hij zette het kleine trapleertje voor de kast, klom er op en greep zooveel boeken, als hij maar omvatten kon.

Bij de onderste planken ging dat tamelijk goed, maar toen hij daarna van de hooger lig-

gende planken de boeken wegpakte, tuimelden er eenigen naar beneden, met het gevolg, dat van een paar boeken de omslagen losraakten en van één boek zelfs een paar bladzijden scheurden.

Even schrok Freddy, maar hij troostte zich, zeggende: „Och, wat hindert het of er al eens een bladzijde scheurt of een omslag losraakt van zooveel boeken.

Nu zou hij maar eens gaan onderzoeken, of er bij deze groote voorraad niet een A te vinden was.

Hij keek en ja! Daar had hij er een.

Een prachtig boek, in fluweel gebonden. Hij droeg het naar de tafel. Diep doopte hij de pen in de inkt, want nu ging hij den naam op het papier schrijven.

Hij trok de pen uit den inktpot en toen... viel er een groote inktvlek midden op den fluweelen band.

Freddy schrok hevig.

Maar hij verstond goed de kunst, zichzelf gerust te stellen.

„Och,” redeneerde hij, „als een ander dit werk zou moeten doen, dit groote werk, dan zou hij ook wel met inkt hebben gemorst hier en daar.”

En toen ging Fred weer door met zijn gewichtigen arbeid.

Juffrouw Holm had heel wat te schrijven gehad. Eerst had ze twee lange brieven van vroegere schoolvriendinnen beantwoord, daarna een langen brief aan haar tante geschreven, bij

wie ze als heel jong meisje dikwijls had gelogeed.

En nu was ze klaar. Nu zou ze Freddy opzoeken en met hem een bezoek bij haar vriendin brengen.

Waar zou Fred toch zijn? Na haastig haar schrijfcassette te hebben gesloten, liep ze naar de zitkamer.

Geen Freddy.

Toen liep ze de trap op, al maar roepende: „Freddy! Freddy! Kom, we gaan uit.”

Ze ging naar de keuken, om Anne te vragen, of zij Freddy ook gezien had.

„'k Heb hem in geen uur gezien, juffrouw,” was Anne's antwoord.

Tot heel boven in het huis liep Corrie, maar haar roep om Freddy werd niet beantwoord.

En intusschen ging Freddy maar door, zonder aan den tijd te denken, zonder zelfs aan 't beloofde pretje bij Corrie's vriendin te denken, met zijn gewichtigen arbeid.

Fred had nu stapels A's en B's gevonden, en een drietal titels opgeschreven. Maar over 't geheel had hij zich tevreden gesteld met verschillende stapels te maken van deelen, waarvan de titels met dezelfde letters begonnen, omdat hij tot het besluit was gekomen, dat het opschrijven zelf maar liever door iemand moest worden gedaan, die beter met pen en inkt kon omgaan, dan hij.

Eensklaps schrikte Freddy.

Hij hoorde de deurknop knarsen en een minuut later stond daar voor hem: Corrie.

En die stond daar sprakeloos van ontstelte-

nis en verbazing.

Een dichte stofwolk hing in de kamer en ook Freddy was van het hoofd tot de voeten met stof bedekt.

„Heb ik dat niet mooi gedaan?" riep Freddy haar toe. „Fijn hè, Corrie, fijn."

Corrie wist niet, of ze waakte of droomde.

Alle boeken bijna, die zoo netjes in rijen in de kasten hadden gestaan, lagen nu in hoopen wanordelijk op den grond, op de stoelen, op de tafel, op den lessenaar.

En ineens dacht Corrie aan het groote verdriet, dat haar vader zou hebben, die zoo heel veel van zijn boekenschat hield.

Eensklaps begon ze hevig te snikken.

Freddy liet het boek vallen, dat hij in de hand hield en liep verschrikt op zijn zuster toe.

„Corrie, wat is er?" vroeg hij angstig. „Toe, zeg me wat er is, Corrie."

Hij wilde zijn armen om haar hals slaan, doch Corrie weerde hem af.

„Ga weg," riep ze, „ga weg, ondeugende, leelijke jongen."

Freddy werd nu een en al verbazing.

„Ondeugend, ik ondeugend," verdedigde hij zich; „ik wou pa een plezier doen. Ik wilde een catalogus voor hem maken, Corrie. Heusch, je mag niet boos op me zijn."

Toen zag Corrie, dat Freddy zelf tranen in de oogen had en ze begreep, dat hij werkelijk iets liefs voor pa had willen doen.

„Ik zie nu," zei ze, „dat je werkelijk pa hebt willen verrassen, maar je begrijpt nu toch wel, dat een kleine jongen als jij zoo'n gewichtig

werk niet kan doen. Zie toch eens wat een rommel. En ol De rug van dat mooie boek is heelemaal stuk en het titelblad zit vol vlekken, van je vuile vingers."

"Wat moet ik nu toch doen, Corrie?" vroeg Fred wanhopig.

"Kom mee," zei Corrie kortaf.

Fred volgde haar tot in de keuken. En hier waschte ze hem en schuierde hem af en toen hij daar gereinigd voor haar stond, zei ze:

"Ziezoo, nu ga jij naar juffrouw Duivens en zeg haar, dat ik vandaag onmogelijk kan komen."

"Dus we gaan niet?" vroeg Freddy met zachte stem.

"Nee, natuurlijk niet. Wou je pa vanavond in zijn studeerkamer laten gaan, die er als een rommelzolder uit ziet? Jij gaat ons bezoek afzeggen en ik zal probeeren pa's kamer weer in orde te krijgen."

Toen Freddy was heengegaan, ging Corrie met Anne, beiden voorzien van eenige stofdoeken, naar de bibliotheek, die ze vóór thuiskomst van den heer Holm weer in gereedheid hadden gebracht.

Toen het gezin Holm na den middagmaaltijd gezellig pratend bijeen zat, bracht de post een brief.

Een brief van Eddy's vader uit Hilversum.

De lezer moet weten, dat Freddy's moeder een zuster van Eddy's vader was. Eddy en Freddy waren derhalve neven.

De oorzaak van dezen brief was de volgende:

De groote vakantie was aangebroken en deze

groote vacantie zag de heer van Hedel met ongerustheid en bezorgdheid tegemoet.

Hij zelf was steeds van huis, zijn vrouw kon zich weinig of in 't geheel niet met Eddy bezig houden. Nu had hij een advertentie geplaatst om een juffrouw. Maar die juffrouw was er nog niet.

„Eddy moet een kameraadje hebben in deze groote vacantie,” besliste mijnheer van Hedel, en nu had hij een brief naar de Rotterdamsche familie geschreven, waarin Freddy werd uitgenoodigd gedurende de vacantie-weken te komen logeeren. En die brief kwam nu dezen avond. Toen vader hem had voorgelezen, sprong Freddy als dol van blijdschap van zijn stoel en riep niets anders dan:

„Fijn, uit logeeren, uit logeeren!”

Nu zullen we in het vervolg van dit verhaal te samen vinden de twee jongens: Eddy en Freddy.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Eddy en Freddy.

„De trein is te laat,” zei de heer van Hedel, op zijn horloge kijkende.

Eddy stond van ongeduld te trappelen, of liep van den eenen kant van het perron naar den anderen.

Eindelijk, daar stoof de trein de overkapping in en hield knarsend en krakend stil.

De portieren gingen open en een stroom van reizigers stortte zich uit over het perron.

„Ziet u ze nog niet, pa?” vroeg Eddy ongeduldig en zenuwachtig. Hij verlangde zoo zijn neef, den nieuwen logé, te zien.

„Ja, daar zie ik ze,” riep vader na een oogenblik. „Nicht Corrie brengt hem.”

Vader wuifde met de hand hoog boven zijn hoofd en een oogenblik later drukte hij nicht Corrie en het neefje Freddy de hand.

Spoedig zaten ze in de open auto, die hen naar de woning van den heer van Hedel brengen zou.

De heer van Hedel en Corrie zaten op de voorste bank en spraken druk.

Ieder van hen informeerde belangstellend naar de wederzijdsche familie.

Eddy en Freddy op de achterste bank keken

elkander telkens van terzijde aan en hadden tot heden nog geen woord gewisseld.

Eindelijk begon Eddy: „Ik ben grooter dan jij.”

„Dat scheelt al heel weinig,” zei Freddy.

En toen zwegen ze weer.

„Ik heb een hond,” begon Eddy weer. „Hij heet Fido, maar hij mag haast nooit van de ketting.”

„Waarom niet?” informeerde Freddy koel.

„Wel, omdat ie gevaarlijk is,” legde Eddy uit.

„Dan is hij niet goed gedresseerd,” verkondigde Freddy uitdagend.

De kennismaking dreigde vijandig te worden.

Gelukkig nam het gesprek een wending, toen de heer van Hedel, zijn hoofd omwendende, aan Freddy vroeg: „Vind-je 't hier niet mooi, Freddy?”

„Ja, oom, heel mooi,” prees de knaap.

„Ja, 't is hier fijn,” zei Eddy, „we zullen samen wel veel plezier hebben.”

„Fijn,” zei Fred, en toen waren ze ineens vrienden en spraken verder vertrouwelijk.

„Zeg, Fred, onze tuinman heeft zulke groote handen! En sterk dat ie is! Hij kan wel een paard optillen.”

„Nou — een paard,” zei Freddy twijfelend.

„Een ezel zeker,” verzekerde Eddy.

Aan de koffietafel was mevrouw van Hedel in druk gesprek met Corrie, die zoo lief en hartelijk met haar sprak, dat tante zei:

„Zeg Corrie, als je terugkomt om Freddy te halen, moet je een paar dagen eerder komen, dan kun je die heel gezellig bij ons doorbrengen.”

Na de koffietafel ging mijnheer van Hedel naar zijn kamer, om de post in te zien.

Corrie hield mevrouw gezelschap en Eddy nam Freddy mee om dezen het huis en den tuin te laten zien.

„Laat me eerst dien tuinman eens zien?” vroeg Freddy, toen ze in de gang waren.

Freddy was natuurlijk verlangend dien eens te zien.

„Kom maar mee,” antwoordde Eddy.

Ze kwamen bij Dorus, die in den voortuin bezig was de rozenstruiken te verzorgen.

„Dit is mijn neefje uit Rotterdam,” zoo stelde Eddy zijn neefje voor. „Hij heet Freddy en blijft de heele vacantie hier.”

„Mooi, mooi,” zei de tuinman, „dan krijg ik er dus een hulp bij. Maar denk er om, niet op 't gras lopen, want dat is gerold.”

De jongens beloofden, dat ze niet op 't gras lopen zouden.

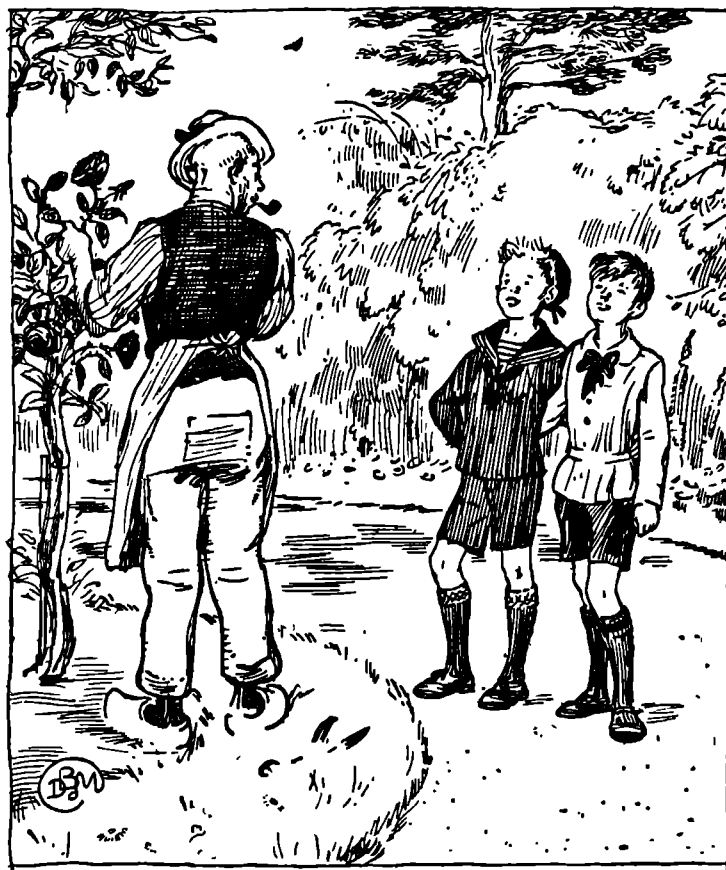
„Kijk, een kat boven op den schoorsteen,” riep Freddy ineens. „Fijn om op te mikken met een katapult.”

„Moet je wagen, 't is onze poes,” waarschuwde Eddy.

„Neen, ik zou 't ook niet doen,” zei Freddy. „Bovendien heb ik zoo'n katapult niet eens.”

Dorus ging verder met zijn arbeid en Eddy en Freddy liepen door. Plotseling hoorden ze boven zich een zwaar geronk, en opkijkende zagen ze een vliegmachine, die als een vreemde, geheimzinnige vogel de lucht doorkliefde.

„Die zien we hier veel,” legde Eddy uit. „Die komt van Soesterberg, uit het vliegekamp. 't Is

een oefenmachine. Heb jij wel eens in zoo'n vliegmachine gezeten, Freddy?"

Op deze vraag moest Freddy ontkennend antwoorden.

„Ik wel,” vertelde nu Eddy. „Laten we hier in 't gras gaan zitten, dan zal ik je vertellen, wat ik toen beleefd heb.”

Ze zetten zich tegenover elkander op 't gras neer en Eddy vertelde:

„Je moet weten, ik was met Karel van Ent, een buurjongetje van me, in Soesterberg. Op 't grasveld zien we zoo'n vliegmachine. We zagen niemand.

„Willen we er instappen?" vroeg ik.

„Goed," antwoordde Karel.

En we stapten er in."

„Hoe durfde je?" vroeg Freddy.

„Neen, maar moet je verder hooren. Karel zijn vader heeft een auto en Karel zelf kan autorijden."

„Kijk," zegt Karel, „net zulke krukken als in vaders auto. Wil ik eens probeeren, om te vliegen?"

Ik ben natuurlijk niet bang en zeg: „Mij goed, vooruit maar." En Karel begint aan de krukken te draaien en daar gaan we eerst een eind 't veld over en toen de hoogte in. Wel duizend meter hoog waren we. En toen ineens valt de machine. We gillen natuurlijk. Maar de machine blijft vallen en valt te pletter in stukken op den grond."

„En jullie beiden?" vroeg Fred.

„Ongedeerd," antwoordde Eddy gewichtig, „geen schrammetje."

„'t Is kolossaal," zegt Fred.

„Ja, hè," zegt Eddy, die een glimlach niet kan onderdrukken, omdat hij meent, dat Freddy zijn verhaal als waarheid aanneemt.

„Wat heb ik hem er fijn tusschen," denkt Eddy.

Ineens zegt Fred: „Ik heb ook eens iets ont-

zettends beleefd. Moet je hooren! Ik was alleen in een roeibootje op de Maas. Het was heerlijk weer en bladstil. Ik denk, weet je wat? Ik roei den Waterweg in, de zee op. En ik deed het. Aan de havenhoofden stonden mannen en die schreeuwden: „Niet verder! Niet de zee op! D'r komt storm opzetten!”

Ik liet ze maar schreeuwen en roeide door.

Zoo ver roeide ik, dat ik amper de duinen meer onderscheiden kon. En daar ineens komt de voorspelling van die mannen uit. Een vreeselijke storm komt opzetten. En mijn boot slaat om. Ik verdwijn in de diepte. Daar zie ik een haai op me afkomen. Zijn bek, een meter breed, had ie breed open. En hij slokte me op. Daar zat ik in eens in de maag van een walvisch.”

„Kan niet,” zei Eddy.

„Kan wel. Jonas heeft ook in de buik van een walvisch gezeten. Maar, moet je verder hooren. Ineens voel ik, dat ik naar boven ga en een oogenblik later hoor ik boven me een lawaai van stemmen en ik hoor, dat ze zagen en snijden boven me. Ineens gaat de buik van den walvisch open en een paar mannen trekken me er uit. En daar sta ik. Weet je waar? Op een havenmuur in Londen. Toen komt er ineens een mijnheer naar me toe.

„Je bent een held,” zegt ie, „wil je voor de film spelen?”

Ik bedankte, want ik wilde zoo gauw mogelijk naar huis, want ik begreep, dat mijn ouders vreeselijk ongerust zouden zijn. Met de nachtboot ben ik toen naar Rotterdam terug gegaan.”

„Wat hebben wij al veel beleefd, hè?" zei Eddy.

„Vreeselijk veel," bevestigde Freddy en toen begonnen ze beiden te schateren van den lach.

„Zeg," vroeg Freddy, „hoe verzon jij zoo ineens dat verhaal?"

„Wel, ik droomde dit eens."

„Jô, ik ook," zei Freddy, „dit verhaal heb ik een paar weken geleden pas gedroomd."

„We zullen elkander beloven veel te droomen in deze vacantie, dan hebben we elkaar veel te vertellen," zei Eddy.

„Ik beloof het," zei Fred.

Ze stonden op en liepen verder. Ze kwamen bij een vrij breede sloot, die wel niet diep, maar erg modderig was.

„Durf jij hier over te springen?" vroeg Eddy.

„Jij?" was Freddy's wedervraag.

Eddy krabde zich achter het oor.

„Als jij het doet, doe ik 't ook."

„Vooruit dan maar," stelde Freddy voor.

„Gelijk afloopen en gelijk springen."

En ze liepen gelijk af en sprongen gelijk, maar sprongen er ook gelijk midden in en kropen er weer gelijk uit en tot boven de knieën waren ze een en al water en slik.

„Jô, wat zien we er uit," zei Fred. „We lijken wel baggerlui. Zoo kunnen we niet in de kamer komen."

„Ik weet raad," antwoordde Eddy. „Ginds aan den muur, dicht bij 't hok van Fido, is een waterkraan. Daaraan zullen we ons waschen en reinigen. Maar wees voorzichtig voor den hond, hij is soms heel kwaadaardig."

Doch merkwaardig. Toen Freddy bij 't hok kwam, begon Fido te kwispelstaarten en liet zachte, blijde geluidjes hooren. Hij legde zijn

grooten, harigen kop tusschen zijn twee voorpooten en likte Fred's hand, toen deze hem streelde.

„Hij voelt vriendschap voor je,” zei Eddy, „'t gebeurt haast nooit, dat ie dadelijk met een vreemd de beste maatjes is.”

„Hij ziet natuurlijk, dat wij neefjes zijn,” zei Fred.

„Dat zal 't wezen,” beaamde Eddy, die inmiddels trachtte de kraan open te wringen. Wat hem echter niet gelukte.

„Wat zit dat ding vast,” zei ie. „Help eens een handje, Fred.”

Met vereende krachten trachtten ze de kraan te openen, doch ook vergeefs.

„Wacht even,” waarschuwde Eddy, „ik zal een hamer halen.”

Hij liep heen, doch kwam dadelijk met een grooten hamer terug, dien hij uit het berghok gehaald had.

„Nu zullen we eens zien, wie sterker is, jij of ik,” zei hij.

En Eddy sloeg, maar hij sloeg in zoover mis, dat hij niet op het handvat sel maar op de pijp zelf sloeg, met het gevolg, dat de heele kraan en een flink stuk looden pijp op den grond viel en het water door de ontstane opening met kracht naar buiten stroomde.

Vergeefs trachtte Eddy met zijn handen het gat te stoppen.

Het water gutste naar buiten en de steenen van het hok, waarvoor Fido lag, werden zoo nat, dat de hond zich in zijn hok terugtrok.

Het water stroomde door. Het liep over de achterplaats en zocht een uitweg naar het riool, dat spoedig overliep, zoodat het grint van den tuin na korten tijd in een modderpoel was herschapen.

„Wat moeten we toch beginnen,” jammerde Eddy. „Alles loopt onder water.”

„Roep Dorus erbij,” ried Freddy, „die zal er wel raad op weten.”

„Dorus, Dorus!” gilte Eddy en toen hij hem ook met beide armen wenkte, om spoedig te komen, kwam Dorus hard aanrennen.

„Wat heb je nu uitgevoerd?” vroeg hij, de overstroming opnemende.

„Ja, Dorus, we wilden ons schoonmaken, maar de kraan wou niet open en toen had ik met een hamer er op geslagen, maar...”

Dorus hoorde de verdere uitlegging der zaak niet eens aan, doch ging naar binnen en sloot gauw de hoofdkraan af.

Toen hij terugkwam, zei hij: „Weet je, wat ik nu met jullie moest doen?”

Hij pakte de jongens beet, hief ze in de hoogte en daar bungelde nu, aan iederen stevigen arm van Dorus een jongen.

„Nu moest ik je beiden onder de kraan houden en je zoo schoon spoelen. Wat zien jullie er uit!” Daarna zette hij ze neer.

„Ik kon het heusch niet helpen, Dorus. Ik wou de kraan niet stuk, maar open slaan.”

„k Begrijp het,” antwoordde Dorus gemoedelijk. „Weet je, wat je nu doet? Ga naar mijn vrouw, die zal jullie wel schoon maken. Zeg haar maar,” liet hij er gewichtig op volgen, „dat Dorus het haar gelast.”

Toen ging Dorus weer naar zijn werk en de jongens liepen naar zijn huis, waar ze weldra door de goede vrouw gereinigd waren.

Na haar vriendelijk bedankt te hebben, verlieten de jongens het huisje en liepen nog wat door de straten der villa-stad.

Ze waren dicht bij een drogisterij gekomen, toen Eddy plotseling staan bleef en zei:

„Zeg, Fred, hier woont Jalers, een oude isegrim. Hij is zoo mager als een lat, en zijn huid lijkt wel perkament. Jongens kan hij niet uitstaan. Durf jij naar binnen te gaan en om een ons muggevet te vragen?”

Het is altijd leelijk, aan een jongen te vragen of hij wel durft.

„Natuurlijk durf ik,” besliste Freddy en hij stapte den winkel in.

„Jalers, een ons muggevet.”

„Wat zegt de jongeheer?” vroeg Jalers, op zijn vilten pantoffels langzaam naderende, en Freddy loerend aanziende.

„Een ons muggevet, als-'t-u-blijft.”

Jalers kwam nog nader, zijn eene hand aan 't oor.

„Ja, ik ben een beetje doovig, moet u weten, jongeheer, wat wou u graag hebben?”

Hij was nu heel dicht bij Fred.

„Ik wou een ons muggevet hebben,” riep Fred, en nu heel hard.

„Daar hei je dan een pond,” schreeuwde de drogist en hij gaf Fred met de vilten pantoffel een schop tegen het achterkwartier, zoodat Freddy de deur uit en de straat opvloog.

Maar pijn had Freddy niet, en dus rende hij naast Eddy luid lachend weg.

Met dit avontuur eindigde de eerste dag van Freddy's verblijf bij oom en tante van Hedel.

ZESDE HOOFDSTUK.

Eddy en Freddy beleven avonturen.

Den volgenden dag trokken onze twee jongens er weer op uit.

Dorus was in den tuin. Ze bleven even bij hem staan en maakten een praatje.

„Heb je al gehoord van dien vuurbol, die naar beneden is gekomen, Dorus?" vroeg Eddy, die aan het ontbijt zijn vader een bericht uit het ochtendblad had hooren voorlezen.

„Nee, wat was dat?"

„Het was in Doetinchem en 't onweerde vreeselijk. Regen, met emmers vol tegelijk. In een hotel zaten de gasten onder de waranda naar 't weer te kijken.

Daar komt opeens een vuurbol naar beneden op het dak van een huis aan den overkant."

„Dat had ik wel eens willen zien," zei Dorus.

„Ik ook," bevestigde Eddy. „Het moet prachtig geweest zijn, en er kwam niet eens brand van. Alleen begonnen alle electrische schellen tegelijk te rinkelen."

„Je zou toch zeggen," zei Dorus.

„Ja," begon Eddy weer, „vader zegt, dat zulke vuurbollen vaak voorkomen bij onweer,

maar ze weten niet wat het is. Je hebt groote en kleine. Soms zijn ze wel zoo groot als een hoofd. Ze zijn verscheidene tellen lang zichtbaar en zweven langzaam door de lucht. Dan springen ze met een geweldig geluid uit elkaar."

"Net als een zeepbel," bevestigde Freddy.

"Nou je er van praat," zei Dorus, „valt het me in, dat een tante van me, die onder Laag Soeren woont, zoo'n vuurbol in huis gehad heeft. Ik wou het toen niet gelooven, maar 't kan dan toch wèl waar geweest zijn.

Mijn tante was alleen met de kinderen in huis, want haar man was in de bosschen aan het werk, voor de heidemaatschappij, zie je, en onverwachts begon het erg te onweeren.

Tante liet alle ramen en deuren sluiten en toch was er opeens een vuurbol in de kamer."

"Heerlijk angstig," rilden de jongens. „Hoe kwam die bol daar in huis?"

"Door den schoorsteen zeker. Tante riep de kinderen toe, zich niet te bewegen, anders zou er een ongeluk gebeuren. Zoo zaten ze allemaal om de tafel. De vuurbol ging langs den muur, keerde de schilderijtjes om, met den achterkant naar voren, verschroeide ze een beetje, kwam toen over de tafel, gooide de bak met aardappelen om, ging tusschen twee kinderen door naar de kamerdeur, toen de deel over naar de achterdeur, die toevallig op een kier was blijven staan en verdween zonder kwaad te doen."

Eddy en Freddy stapten nu maar weer op, want Dorus hield op met vertellen. Hij wilde, zooals hij dat noemde, geen dagdief worden.

Dien ochtend gebeurde er verder niets bij-

zonders. De neefjes maakten samen een wandeling in het Corvers bosch en ze kwamen bedaard en netjes aan de koffietafel, waar Tante zich met hun vroolijk gesnap niet weinig vermaakte.

's Middags gingen ze niet zoo ver, en bleven weer in het villa-gedeelte.

„Kijk,” zei Eddy opeens, „daar bij het hek zit het hondje, dat me altijd op de fiets zoo nablaft. Laatst heeft hij mij bijna in de kuitten gebeten.”

Het beestje wilde den tuin van zijn huis binnen, maar het hekje was dicht. Klagelijk jankend sprong hij er tegen, maar tevergeefs. Nu begon hij met de pootjes te maaien, en haakte tusschen de spijlen door, de klink uit het haakje. Tegelijk duwde hij met zijn neus de klink wat op... en het hek ging open.

„Wat zijn die honden toch verstandig,” zei Eddy. „Ze hebben meer verstand dan menig mensch.”

Freddy keek zijn neefje heel geleerd aan.

„Eddy,” zei hij, en keek daarbij zoo ernstig als een onderwijzer die een leerling iets heel moeilijks uitlegt, „Eddy, nou moet je van mij eens leeren, dat dieren geen verstand hebben, maar instinct.”

„Wat zeg je?” vroeg Eddy.

„Ik zeg instinct.”

„Wat is dat?”

„Dat weet ik ook niet,” antwoordde Freddy, „maar mijn vader heeft het mij eens verteld.”

„Ik vind 't een heel leelijk woord,” merkte Eddy op en lachend liepen de jongens verder.

Ze kwamen bij een in aanbouw zijnd huis en zagen een stukadoor, die, zittende op een trap, bezig was de muren een sausje te geven.

De jongens bleven er naar staan kijken. De man keerde zich om en zag hen.

„Sta daar niet zoo te gapen,” beet hij de jongens toe.

„We mogen toch wel kijken,” verdedigde Eddy zich.

„Kijken, kijken,” herhaalde de man nijdig, „wat heb ik aan die kijkers? Schiet mijn werk daar mee op? Maak dat je weg komt.”

Maar Eddy en Freddy, die niets kwaads deden, noch eenig kwaad in den zin hadden, bleven staan.

Opeens, vóór ze er eenig vermoeden in hadden, doopte de man de kwast diep in de vloeistof en — klets, een regen van druppels spatte neer op de jongens. Wat konden ze anders doen dan wegloopen?

„Dat is een leelijke kerel,” schold Eddy.

„Ja, en een leelijke streek ook,” zei Freddy. „We deden toch niks.”

„Nou hebben we gezien, dat ook groote menschen laffe en leelijke streken kunnen uithalen,” beweerde Freddy.

„Misschien zien we hem nog wel eens,” onderstelde Eddy, „en dan zullen wij hem een poets bakken, die hem heugen zal.”

Niet ver hadden ze geloopt, toen ze een zacht, klagelijk geschrei hoorden. Ze haastten zich in de richting, van waar het geluid kwam en daar zagen ze achter de heg een jongetje liggen, dat droevig-klagend schreide.

„Wat is er, jongetje?" vroegen ze meewarig.
 „Een groote hond liep me na," klaagde het ventje, „en toen liep ik hard en ben ik gevallen. O, mijn voet doet zoo'n pijn."

„Kan je niet meer loopen?" vroeg Freddy.

Het jongetje antwoordde ontkennend.

„Waar woon je?" vroeg Eddy.

Het jongetje wees met zijn vinger.

„Ginds," antwoordde hij, „in dat huisje."

„We dragen je naar huis," zei Freddy, „stil maar."

Eddy en Freddy sloegen de handen zoo in elkaar, dat hun armen een brug vormden en hierop ging het ventje zitten. Het knaapje sloeg zijn rechter arm om Freddy's en zijn linker om Eddy's schouder en zoo droegen ze hem naar zijn huis.

Ze moesten langs den stukadoor, doch toen ze dezen op korten afstand genaderd waren, zagen ze, dat hij van de trap klauterde en haastig op de jongens kwam toeloopen.

„Zou hij ons wat willen doen?" vroeg Eddy.

Doch vóór Freddy antwoord geven kon, riep het ventje: „Vader, vader."

„Jantje, wat is er, mijn kereltje?" vroeg deze meewarig.

Het ventje vertelde 't aan zijn vader. En toen deze alles wist, krabde hij zijn kin en zei:

„Dat van zoo even, jongens... 'k had een kwaje bui... ik dank jullie wel... Breng je Jantje thuis?"

„Ja, hoor," riepen Eddy en Fred gelijktijdig.

Toen liepen ze met het kereltje door.

De stukadoor keek hen na en verweet zich,

dat hij daarnet zoo leelijk tegen de jongens geweest was.

Eddy en Freddy brachten het ventje thuis en hadden ook den hartelijken dank van Jantje's moeder in ontvangst te nemen.

„Een fijne middag,” zei Eddy, toen ze samen naar het station wandelden, om vader van den trein te halen.

„Ja, echt leuk,” stemde Freddy in.

En stil naast elkander liepen ze naar het station.

Toen ze met Eddy's vader naar huis wandelden, vertelde deze:

„Ik reisde zooeven met den zoon van mijnheer Stalkers. Deze vertelde mij, dat er hier den laatsten tijd zooveel fietsen gestolen worden. Nu zal de zoon van mijnheer Stalkers van avond probeeren de daders of den dader te vatten. Hij zal expres een fiets onbeheerd laten staan bij de muziektent tegenover het stadhuis.

Als dan de dieven komen, of de dief, zijn ze er bij, want de jongeheer Stalker verschuilt zich met zijn vrienden in den tuin van het hotel „Hof van Holland”, en ze komen natuurlijk op eens te voorschijn op het oogenblik, dat de dief zich van de fiets wil meester maken.”

„Hè, vader, mogen wij gaan kijken?” vroeg Eddy.

Even zweeg de heer van Hedel.

Toen zei hij: „We zullen met ons drieën gaan. Ik zelf ben ook benieuwd, te weten, hoe dat zal afloopen.”

Dien avond, toen het al donker was, ging de heer van Hedel met de twee jongens naar het

„Hof van Holland" en verscholen zij zich achter een dikken boom in de nabijheid van de muziektent.

Daar zagen ze een groepje jongelui aankomen.

Een van hen voerde een fiets aan de hand mee. „Zet hem hier neer, aan dezen kant van de muziektent," hoorden ze een der jongens fluisteren.

De fiets werd neergezet en toen verscholen de jongelui zich in den tuin.

Eddy en Freddy vonden het heerlijk angstig. In ademlooze spanning keken ze uit en luisterden.

En zie... na enkele minuten, daar zagen ze een man nader sluipen.

„Daar komt ie,” fluisterde Eddy, die vaders hand kneep.

„Stil,” waarschuwde vader.

Al nader en nader sloop de dief... nu was hij bij het rijwiel. Hij greep het. Hij sprong er op...

„Houdt den dief, houdt hem,” schreeuwden eensklaps de jongelui, die den dief navlogen.

„Sta of ik schiet!” riep er een.

Maar de dief rende door.

Een schot knalde... nog een schot...

„O, vader,” riep Eddy.

„Oom, oom,” schreeuwde Freddy.

En toen geschiedde er iets wonderlijks.

Daar kwam de dief aanrijden, recht op de jongelui af.

Toen hij vlak bij deze was, sprong hij van de fiets en lachte dat hij schaterde.

In een ommezien waren vader, Eddy en Freddy bij de groep, en nu bleek het, dat de dief was... een der vrienden van de jongelui, die dezen een fijne kool had gestoofd.

De jongelui gierden van den lach om de poets, hun gebakken.

„Was je niet bang voor mijn revolver?” vroeg de jongen, die geschoten had.

„Kun je begrijpen,” was het antwoord van den grappenmaker. „Ik begreep natuurlijk, dat het losse patronen waren.”

En toen liepen ze lachend het „Hof van Holland" in.

Vader keerde nu met Eddy en Freddy terug naar huis en de jongens vonden, dat 't een oogenblik „heerlijk griezelig" was geweest.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Autorijden en een zaagvisch.

Niet ver van het huis van de familie van Hedel, was kort geleden een autogarage geopend en Eddy en Freddy waren daar vaak te vinden. Wat stonden daar een mooie wagentjes, glimmend van nieuwe lak, met mooie bekleede zittingen en lantaarns, zoo groot als jongenshoofden.

Aan een der huurwagens was een nieuwe claxon aangebracht, die door den chauffeur werd geprobeerd.

Blaffend schalde het door de garage. De jongens stonden er belangstellend bij en lieten zich door De Roos, zoo heette de chauffeur, de werking verklaren.

„Je moet er eens binnen in kijken,” zei De Roos, „dan zie je de heele mechaniek.”

Eddy drukte zijn heele gezicht in de wijde opening, en meteen draaide De Roos aan de zwengel.

„Awaaa,” ging het signaal. Eddy rolde haast omver van schrik en de neefjes vluchtten de garage uit. De Roos schaterde.

Op dat geluid kwamen de jongens voetje voor voetje terug.

„Je hoeft hier niet meer te komen,” zei De Roos met barsche stem en vervaarlijke oogen.

„Waarom niet meer?” vroeg Eddy bedeesd.

„Omdat je er al bent,” was het antwoord van den grappenmaker, die de snaken voor de tweede maal beetgenomen had.

De derde grap zou nu ook niet uitblijven, dat begreep Eddy wel en hij was dus op zijn hoede, maar Freddy verbeelde zich, dat het nu wel uit zou zijn met de plagerijen en gaf zich geheel over aan het genot van de auto's.

Hij opende een coupé-auto en ging behagelijk in de kussens zitten. Het was nog niet druk in de nieuwe zaak en daarom hinderde dat nog zoo niet. De patroon zat in zijn kantoortje te werken. Hij was ook nog een jonge man, die wel van een grapje hield. Toen hij door de ruiten, die het kantoortje van de garage afscheidden, Eddy zag staan, tikte hij tegen het glas.

„Wat blijft u, meneer?” vroeg Eddy.

„Vraag eens aan De Roos om de kussenklopper,” was 't antwoord.

Maar Eddy zag, dat De Roos aan het andere einde van de garage stond te grinniken, en liep er niet in.

„Voor mijn broek zeker, meneer, vandaag maar niet.”

„Dan maar een kleine portie rotting-olie,” lachte meneer Westering en sloot het deurtje weer.

Nu ging Eddie op zijn fiets, dien hij had meegebracht, op het asphalt wat in het rond rijden.

Dat was een leuke oefening en het kostte

heel wat moeite, netjes door de paadjes tusschen de auto's door te sturen.

Onderwijl had Freddy in zijn wagentje de electrische lamp aangeknipt, maar een waarschuwend tikken tegen de kantoorruit maakte aan dat spelletje een eind. Daarom ging hij maar naar de waschplaats, waar De Roos een auto aan het afspuiten was met een groote waterleidingslang. Toen Freddy aankwam stond de chauffeur met bedenkelijk gezicht het mondstuk te bekijken.

„Wat is er, De Roos?" vroeg Eddy.

„Ik snap het niet, de gaatjes zijn zeker verstopt. Neem eens een naald van de werkbank."

Freddy haalde de naald. Toen moest hij de slang vasthouden en met de naald één voor één de gaatjes doorsteken. Nu, dat deed hij graag, doch de slimme De Roos had er alweer een grap mee op het oog, want toen Freddy goed en wel bezig was, opende hij onverwachts de kraan.

„Prrrt," ging het water en Freddy kreeg er ruim zijn deel van, doch deze, ook niet dom, draaide met één beweging den slang rond, en vóór De Roos achter de auto kon wegschuilen, had de straal hem bereikt. Nu was de beurt aan de jongens om te lachen, en voldaan gingen ze huiswaarts.

Den volgenden dag waren ze echter weer vroeg in de garage.

Meneer Westering moest met De Roos met een open auto naar Haarlem, voor een dringende boodschap en toen de jongens kwamen aanloopen, vroeg hij of ze mee wilden.

Nu, dat was aan geen dooven gevraagd. Ze stapten dadelijk in, om beurten zouden ze naast De Roos zitten.

Eddy mocht de eerste maal. Voort ging het, den kant van Bussum op, na eerst even thuis te zijn aangereden, om vergunning te vragen.

Onder het rijden legde De Roos aan Eddy de werking van de handels uit en mocht deze wel eens toeteren.

„Mag ik ook eens op de pedalen drukken?” vroeg Eddy, maar dat werd niet toegestaan.

Leuk was het, bij het doorrijden van Bussum, overal door de jongens, die op straat liepen, te worden toegewuifd.

„Dáág, dáág,” riepen Eddy en Freddy dan terug.

Toen kwamen ze aan de vestingwerken van Naarden, breede grachten en dreigend-sterke wallen.

In het stadje moesten ze langzaam rijden, want de straten waren erg smal en kronkelend.

„'t Is hier oppassen,” zei De Roos, „het zal een verbetering geven, als die nieuwe weg er komt om de stad heen. Ik hoor dat de regeering daar druk over bezig is. Maar 't kan nog lang duren.

Ik zou hier niet graag zoo hard rijden als dien keer toen ik een auto gestolen had.”

„Een auto gestolen?” vroeg Eddy ademloos.

„Ja, zeker, maar het ging op raad van een rechtsgeleerde. Ik had voor een goeden kennis van me een auto verkocht aan een hotelhouder, op een klein plaatsje in Gelderland.

Bij de aflevering gaf deze een bedrag op afbe-

taling en de rest zou op bepaalde datums worden voldaan. Maar, o wee, de man betaalde nooit en liet niets meer van zich hooren.

Mijn kennis ging toen naar een advocaat en deze raadde hem aan, de auto op de een of andere manier weer in handen zien te krijgen.

Nou, daar had hij wel ooren naar. Met zijn vrouw ging hij in dat hotel logeeren en ze stelden zich aan als menschen die heel wat te verteren hadden.

Lekker eten en drinken, en de mooiste kamer namen ze in beslag. Toen de hotelhouder wat aan zijn gasten gewend was, wilden deze zoo graag een auto-tochtje maken. Je begrijpt, ze huurden hun eigen auto. Toen ze er goed en wel inzaten, vroeg de vrouw aan den chauffeur of deze een taschje voor haar wilde halen, dat ze op haar kamer had laten liggen. De chauffeur ging naar binnen en ik schoot achter een boom vandaan, waar ik had staan wachten. Gelukkig had ik nog een passend sleuteltje voor den aanzetter in mijn tasch, anders zou de auto niet op gang te krijgen geweest zijn.

Net kwam de chauffeur naar buiten om te zeggen dat hij het taschje niet kon vinden, toen we in volle vaart wegstoven. Hij keek ons verbluft na."

"Hoe liep 't toen verder af?" vroeg Eddy.

"We hadden al heel gauw bezoek van de politie, want onderweg had iemand, terwijl ik het nummer veranderde, 't oude en het nieuwe nummer opgeschreven. De advocaat kwam erbij te pas, en 't eind van het lied was, dat de hotelhouder zijn geld terugkreeg met het be-

drag van de hotelrekening en een schadevergoeding. Mijn kennis heeft de auto maar weer zelf gehouden."

Hotsend over de keien gingen ze onderwijl verder; nu moesten de jongens van plaats verwisselen en buiten de stad maakte De Roos weer vaart.

"Kijk," zei hij onder het rijden, „dat huisje daar, ziet er ook niet mooi uit."

Nu, dat was waar. Het was gebouwd van grauwe steenen, waartusschen op onregelmatige wijze witte steenen dooreengemengd waren. Het huisje zag er uit als iemand die koorts heeft.

"Vele jaren geleden," vertelde De Roos, „woonde daar een ouwe boer, een zonderling, die veel geld verzameld had, maar te gierig was om een cent uit te geven. Toen de malariakoorts was uitgevonden, moest hij er ook aan gelooven, maar een dokter wilde hij niet hebben, dat kostte maar geld."

"Let maar op je stuur, De Roos," lachte meneer Westering er tusschen, „anders rijd je nog de sloot in."

"Geen nood, meneer. Een vaste hand, geoefend oog, de vaart er in, de wielen droog," rijmde De Roos.

"Nou dan, toen de boer zoo'n erge koorts had, kwam er een kwakzalver bij hem, om die koorts te verbannen. Het was drukkend warm en ieder oogenblik kon het gaan onweeren. De kwakzalver ging vlak voor het bed staan, keek den boer strak in z'n gezicht en zei met holle stem:

„Koorts, verlaat hem, koorts, verlaat..."

Bommelebom brak het onweer uit. Doordat de kwalzalver niet héélemaal uitgesproken was, kon de koorts er niet goed uitkomen en die is nou in den steen van het huis blijven zitten."

Meneer Westering gaf Eddy een knipoogje, maar Eddy wist niet of De Roos 't meende of niet.

„Wat loopt 't karretje weer fijn, meneer," begon De Roos thans een ander praatje, „die Fiat is toch maar een goed merk, heel wat anders dan die Amerikaansche wagen. Die Fords, dat zijn net blikken bussen, en neem die andere Serie-wagens, de krukken gelijken wel gebogen breinaalden. Ha-ha! Als er zoo'n oude Amerikaan in de verte aankomt, denk je dat er een heel fanfarekorps onderweg is.

Bij de 600 Kilometer-wedstrijd heeft Nazarro 't maar weer fijn gewonnen op de Fiat. Maar van de Overland zag ik toch ook een sterk stukje op de laatste tentoonstelling. Er was daar een soort brug gemaakt met een stevige trap er tegenop, en de agent van de Overland reed met een auto vol passagiers héél genoeglijk, hop, hop, hop de trap op, stond even stil op de brug en reed achteruit er weer af."

„Gemakkelijk is dat, als je op een bovenhuis woont," zei meneer.

Op dat oogenblik passeerde een keurig klein, geel wagentje, dat slechts plaats bood voor twee personen.

„Een kinderwagen," smaalde De Roos, maar meneer Westering vond dat die kleine, Fransche auto's toch wel een groote toekomst hadden.

„Goed werk, gemakkelijk in 't gebruik, weinig

benzine noodig, wat wil je meer. Zeg maar tegen je vader, Eddy, dat ik er hem best een kan aanraden."

Eddy maakte daar geen bezwaar tegen. Onderwijl schoot de tocht al aardig op, en ze kwamen in Watergraafsmeer.

"Weet je wat dat beteekent, Watergraafsmeer?" vroeg De Roos aan Freddy.

"Nee, wat dan?"

"Beter opletten op school, hoor. Moet je hooren. Vroeger jaren was er hier een meer, dat droog gemaakt is. Maar dáár voor, zie je, was alles mooi, groen land met beesten er op. Koeien, paarden, lammetjes, van alles. Toen kwam er een droog jaar en de boeren hadden geen drinken voor al dat vee. Drie duizend vaten water moesten alle dagen op boerenwagens in het land gebracht worden.

Dat begon de boeren te vervelen en één slimme, jonge boer zei: „Graaf water." Dat gingen ze doen ook. Tweehonderd boeren groeven dag en nacht door en toen kwamen ze op een onderaardschen waterstroom. Het water borrelde met zooveel kracht op, dat de twee honderd boeren op de vlucht moesten gaan en al het land onderliep. Daarom noemden ze het meer, dat daar gekomen is: „Watergraafsmeer."

"Je maakt er maar weer wat van, De Roos," zei meneer Westering.

Nu waren ze reeds in de voorsteden van Amsterdam en het werd op den weg zóó druk, dat De Roos niet meer kon praten, maar alle aandacht bij het sturen moest houden. De jongens keken de oogen uit bij het rijden door de

woelige hoofstad. Op sommige pleinen stonden verkeersagenten, die met een armzwaai den chauffeur deden stilhouden of doorrijden. Toch nam De Roos bij voorkeur de minder drukke gedeelten, teneinde buitenom naar den Haarlemmerweg te komen.

„Daar kon hij 'm weer vegen,” zooals hij zei.

Op de rails naast den weg schoten de elektrische trams langs de baan, en op den spoor-dijk daverde de groote sneltrein voorbij. Heerlijk, al dat leven en die beweging. Daar kwam Haarlem al in 't zicht en meneer liet even stilhouden om bij den ingang der stad een oude, fraaie stadspoort te bezien.

Nu had meneer een verrassing voor de jongens. Toen ze in een lunchroom wat gebruikt hadden, zei de heer Westering:

„Jongens, nu moet ik jullie een uurtje aan je lot overlaten. Ik heb nog een paar zaken af te wikkelen. Jullie moeten dan maar eens het Frans Hals-museum bezichtigen. Over een uur verwacht ik jullie in deze lunchroom terug. Ik zal je naar de elektrische brengen. Dicht bij de Gasthuisvest stopt deze en stappen jullie uit. Je loopt tot aan de brug, gaat deze echter niet over, maar volgt direct links den weg langs het water. De tweede dwarsstraat heet Groot Heiligland, hier vindt je het Frans Hals-museum.”

Vijf minuten later zaten de jongens in de Electrische en stapten even later uit aan de halte, door den heer Westering aangewezen.

„Jô,” waarschuwde Eddy, „nou moet je in het museum heel gewichtig kijken, want waar je kijkt zie je de groote kunst.”

Freddy trok zijn gezicht in een plooi en vroeg: „Zie me aan! Kijk ik zoo niet gewichtig?”

Eddy schaterde.

„Welneen, jô, je gezicht staat op onnoozel.”

„Dat 's niks,” gaf Freddy ten antwoord, „een gezicht kan onnoozel zijn en toch gewichtig.”

Ze stonden voor de zware, groote deuren van het gebouw.

Ze draaiden aan de klink en duwden, maar er was geen beweging in die massieve deuren te krijgen.

„Jô, we moeten natuurlijk bellen,” waarschuwde Freddy.

Hun oogen zochten naar een belknop, doch die zagen ze niet.

„'k Zie het,” riep Eddy eensklaps en hij lichtte een zwaren, ijzeren klopper op, dien hij liet neervallen.

Dreunend viel de klopper op den dikken, ijzeren knop, die er onder was.

Een man met een bleek, ernstig gezicht deed open en bracht hen in een kamertje, waar een tweede meneer hen van een toegangskaartje voorzag, die hun beurs een kwartje lichter maakte.

„Uw naam en adres invullen, als-'t-u-blijft,” verzocht de mijnheer.

In een groot, dik boek, dat opengeslagen voor hen lag, schreven ze hun namen.

Beiden voelden zich heel gewichtig.

„Gaaf u maar door, jongeheeren,” zei de mijnheer, die hen van een toegangsbewijs had voorzien en ze schreden langzaam de eerste zaal in.

„Kijk eens, Ed," riep Freddy eensklaps uit, „wat een zooi koppen op dit doek."

„Stil jô," waarschuwde Eddy, „die menschen slapen. Je zoudt ze wakker maken."

Ze gierden beiden, doch werden hierin gestoord door de stem van den suppoost, die hen waarschuwde.

„Stilte, jongeheeren, hier wordt niet gelachen."

Naast elkaar liepen ze tot het volgende doek.

Toen ze hier naar te kijken stonden, fluisterden ze: „Moet je deze koppen tellen."

Ze telden er twee-en-twintig.

„Hoe krijgt zoo'n schilder al die koppen op zoo'n doek," zei Eddy.

„Wel jô, die koppen zijn natuurlijk door 't uitdrogen kleiner geworden. Vergeet niet, dat ze al een driehonderd jaar oud zijn."

„'t Zijn dus antieke koppen," meende Ed.

„Ja, koppen zonder schoteltje," zei Freddy en ze hadden moeite, niet opnieuw in lachen uit te barsten.

Een volgend doek maakte beiden eensklaps heel stil.

„Boodschap van de Herders", heette het schilderij.

In diep-roode kleuren was de kleeding der herders geschilderd, terwijl boven de witte lammetjes een Engel op teere vleugeltjes aanzweefde.

„Mooi," zeiden beiden zacht en gingen stil naast elkander verder.

In bijna iedere zaal hingen groote regentstukken, bijna allen regenten van een of an-

der Wees- of Armenhuis.

„Onze voorouders waren ijdel,” besliste Eddy.

„We zijn 't ijdelste volk van de wereld,” bevestigde Fred, wiens aandacht eensklaps werd getrokken door een heel groot doek.

Maar hiervoor konden ze niet lang blijven staan.

Bijna gelijktijdig uitten ze een hartgrondig gemeend: „Vreeselijk.”

Het doek stelde voor: De kindermoord te Bethlehem.

De droevige voorstelling vervulde hun hart met deernis.

Maar eer ze 't wisten, was het uur om en ze moesten zich haasten, wilden ze den heer Westering niet te lang laten wachten.

— — — — —

Op den terugweg was De Roos niet meer alleen aan het woord. De jongens hadden nu héél wat te vertellen.

In Amsterdam kwamen ze voorbij het Koloniaal Instituut.

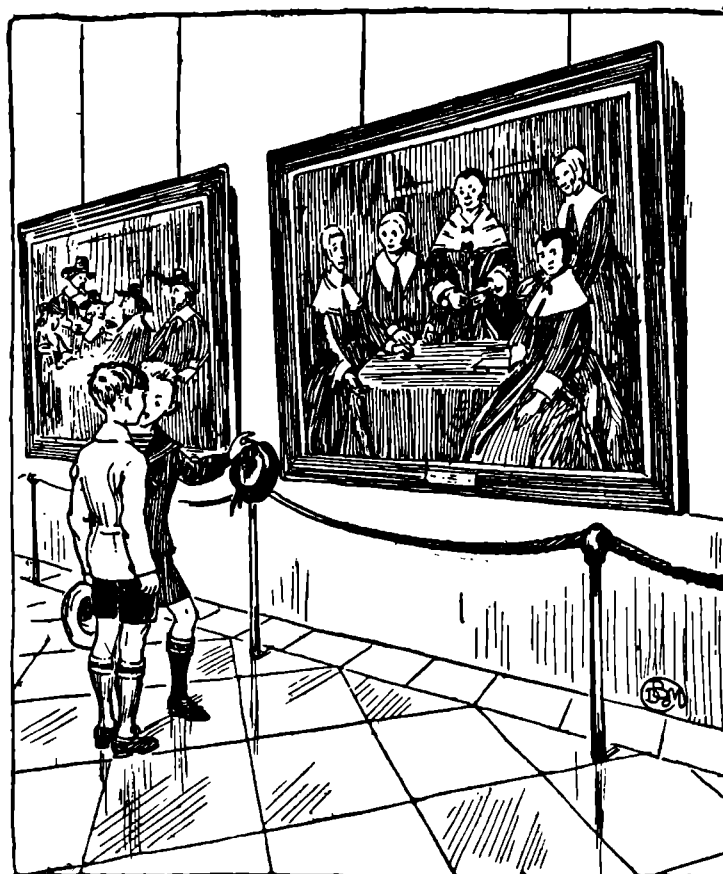
„Kijk, jongens,” zei meneer Westering, „dat is het Koloniaal Instituut, een prachtig gebouw, niet?”

De jongens vonden het ook.

„Daar is alles bijeengebracht over onze koloniën: Inlandsche werktuigen en kleederdrachten, wapens en kunstproducten. Het is bepaald de moeite waard.”

„Zijn er ook opgezette dieren?” vroeg Eddy.

„Ja, een massa, en ook kleine dieren in stop-

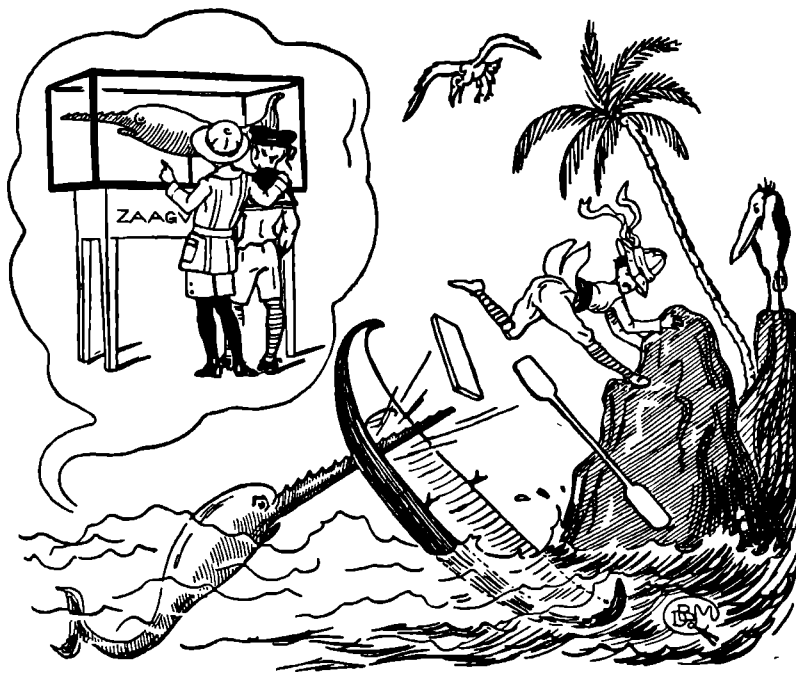
flesschen, maar zoo'n stopflesch is te klein voor een groot beest als bij voorbeeld een zaagvisch."

Bij het noemen van de zaagvisch spitste De Roos de ooren.

„Ja," zei hij, „dat zijn gevaarlijke beesten.

Een oom van me heeft er bijna het leven aan verspeeld. Die voer daar in Indië ergens op een rivier in een ranke boot, toen hij door zoo'n zaagvisch werd aangevallen.

De scherpe tanden van die visch gingen glad

door de boot heen, als moeders broodmes door Deventer koek.

Zoo kwam de punt van de zaag net onder de roeibank en oom ging met bank en al de hoogte in. Het was zijn geluk, dat er juist daar een rots aan den oever stond. Mijn oom was een lenige kerel, en maakte van de gelegenheid

gebruik. Hij wipte zoo van de roeibank op die rots over; en de zaagvisch moest zonder ontbijt naar bed."

Het was een gezellige dag geweest en meneer Westering en De Roos konden verzekerd zijn van de dankbaarheid van Eddy en Freddy, die nog dikwijls in de garage een praatje gingen maken.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Moeders verjaardag. — Het eiland Marken.

Mevrouw van Hedel zou over een paar dagen jarig zijn.

„Natuurlijk moeten jullie een versje zingen, dat hoort er zoo bij,” zei de heer van Hedel. „Ik weet een heel geschikt versje op een melodie, door Catharine van Rennès gemaakt. De woorden zijn:

Komt, laat ons nu zingen
En dansen daarbij,
Nu Moedertje jarig is
Zijn we zoo blij!

Eddy begon hard te lachen.

„Waarom lach jij?” vroeg vader.

„Maar vader, dat kan Fred toch niet zingen! Mijn moeder is toch de zijne niet?”

„Je hebt gelijk,” gaf vader toe, „en daarom zingt Freddy:

Nu tan-te-tje jarig is
Zijn we zoo blij!

„Maar ik ken de wijs niet, oom,” vertelde Fred.

„Die studeeren we vanmiddag in bij de piano. Als moe slaapt, gaan wij heel zacht bij de piano het liedje instudeeren. Ik accompaneer.”

Dien middag, toen mevrouw in zoete rust was, ving de repetitie aan, die echter spoedig geëindigd was, want de melodie hadden Eddy en Freddy gauw in hun hoofd.

„Ja, nu zijn vier regels wel wat weinig,” opperde vader als bezwaar. „Het best zal dus wezen, dat jullie er een paar coupletten bij maakt. Je neemt ieder een schrift en een potlood, gaat in 't prieel zitten en — je dicht. Je moet er natuurlijk voor zorgen, dat iedere regel evenveel lettergrepen telt als in 't couplet, dat we nu kunnen.”

„Moet het rijmen ook?” vroeg Eddy.

„Ja, natuurlijk. Wat is nu een vers zonder rijm?”

„'t Zal moeilijk zijn, vader!”

„Moeilijkheden zijn er om overwonnen te worden. Bovendien heb ik me voorgesteld, dat jullie iets maken. Wat, dat doet er niet toe. Ik kan je natuurlijk wel geld geven en zeggen: Hier! Ga nu maar naar Hilversum en koop in een winkel iets moois voor de jarige. Maar dat zal deze niet zoo aardig vinden als iets, dat je zelf gemaakt hebt, Nu weet je, wat je te doen hebt. Ik moet nog even naar Amsterdam. Dag, jongens!”

Vijf minuten later zaten Eddy en Freddy tegenover elkander in het prieel, de schriften open voor zich, terwijl hun mond het potlood beknauwde.

„Als we eens om de beurt een regel maak-

ten," stelde Eddy voor, die, evenals Freddy, vergeefs op dat blanke papier staarde.

„Goed," antwoordde Fred. „Begin maar."

Eddy dacht na en riep: „'k Heb den eersten regel. Luister en schrijf hem op.

Moe is nog wat ziekjes.

Fred luisterde en daarna schreven ze beiden den regel.

„Even tellen," waarschuwde Fred.

Hij telde: „een — twee — drie — vier — vijf — zes."

„Het komt uit," zei hij, „ook zes lettergrepen."

„Nu jij den tweeden regel, Fred."

Fred dacht na.

„'k Heb hem," riep hij eensklaps triomfante-lijk uit. En hij legde uit: „Zie Eddy, je moe is een beetje ziek, maar wij zijn gezond. Nu maak ik den tweeden regel zoo. Schrijf op:

Maar wij zijn gezond.

't Gaat goed," prees Eddy zich zelf en Fred, „nu hebben we al twee regels.

Moe is nog wat ziekjes

Maar wij zijn gezond.

„Ze zijn prachtig," meende Eddy. „Nu zal ik den derden regel maken en dan jij den vierden. Maar denk er om, die moet rijmen op gezond."

„'t Zal rijmen," beweerde Fred.

Weer peinsden ze, beknuwend het potlood.

„'k Heb het," juichte Eddy. „Schrijf op."

Eddy dicteerde:

We houden van moeder

Fred telde de lettergrepen.
 „Een te weinig," berekende hij.
 „Dat 's niks," meende Eddy. „We zetten er:
 „en" achter. Zoo wordt dan de regel:

We houden van moeder en ...

Eensklaps schreeuwde Freddy: „'k Heb het.
 De vier regels zijn er."

Moe is nog wat ziekjes,
 Maar wij zijn gezond.
 We houden van Moeder en
 Fido den hond.

„Je bent gek," zei Eddy, „wat heeft nou de
 hond met moeder te maken."
 Fred dacht na.
 „Je hebt gelijk," gaf hij toe.
 Ineens meende Eddy het gevonden te hebben.
 „Hoor, wat ik heb," riep hij.
 Eddy declameerde:

Moe is nog wat ziekjes,
 Maar wij zijn gezond.
 We houden van Moeder en
 Dat is gezond.

„Dat 's idioot," riep Fred nu op zijn beurt.
 „Is 't nou gezond om van je moeder te houden?
 Als er nu stond: „We houden van moeder, want
 moeder is lief, zou 't goed zijn! Maar zoo kan

het niet."

Ineens begreep Eddy, dat de tweede regel op „lief" rijmen moest en na eenig denken had hij gevonden.

„Luister Fred," waarschuwde hij
En Fred luisterde, terwijl Eddy declameerde:

Moe is nog wat ziekjes,
Wie steelt is een dief.
We houden van Moeder, want
Moe is zoo lief.

Freddy brulde van 't lachen en dat werkte zoo aanstekelijk, dat Eddy meelachte.

Eensklaps greep Fred Eddy beet, trok hem van de bank, waarop hij zat, sleurde hem mee het priëel uit en begon met zijn neef als een wildeman in het rond te dansen, terwijl ze nu beiden schreeuwden:

„Wie steelt is een dief,
Maar Moeder is lief."

Fido aan den ketting ging te keer, of er dieven in aantocht waren.

Toen ze moe gehost en moe geschreeuwd waren, stelde Eddy voor 't nog één keer te probeeren en het op te geven, als het dan weer niet lukte.

Na een groot half uur hadden ze 't volgende versje aaneen gerijmd:

Komt, laat ons nu smullen
Van koek en van taart,
We hebben zoo'n honger, want
Moeder verjaart.

Daar ze beiden inwendig overtuigd waren, dat ook dit couplet dwaas was, besloten ze den heer van Hedel maar met het maken van een paar verzen te belasten. Die zou het wel beter kunnen dan zij.

„Ja, nu moeten we nog iets maken,” zei Eddy. „Ik weet ook al, wat 't moet worden. Kom maar mee.”

Met Fred klom hij de trap op naar den zolder. Hier stond een groote handwerkdoo. Daar waren vele cartons in, waarop in uitgespreide gaatjes spreken stonden, met een rand van ornamenten er om heen,

Met allerlei kleuren wol, die ook aanwezig waren, moesten die cartons worden opgewerkt, op de manier van een merklap.

„Je moet zelf maar een spreuk uitkiezen,” zei Eddy, „en dan niet aan mij vertellen, welke je gekozen hebt. Dan kies ik nà jou. Je moet natuurlijk een spreuk kiezen, die geschikt is voor den verjaardag. Kijk, deze past natuurlijk niet,” waarschuwde hij, een karton voor Freddy's oogen houdende. „Hier lees je: „Beter hard geblazen, dan den mond gebrand”. Dit is natuurlijk geen goede spreuk voor moeders feestdag.”

„Ik zal een toepasselijke uitzoeken,” beloofde Freddy en deze ging haastig aan het zoeken, terwijl Eddy zich van de doos verwijderde.

„k Heb er een,” riep Fred na een oogenblik.

„Neem dan de kleuren wol, die je gebruiken wilt en een naald, en ga hier of daar maar zitten werken.”

Een oogenblik later zat Freddy in het priëel, terwijl Eddy op den zolder bleef, en beiden

werkten vol ijver aan het kunststuk, dat ze op den feestdag moeder zouden aanbieden.

Toen op den bewusten morgen de meid de tafel had gedekt, bouwden ze hier midden op met steenen uit hun bouwdoos, een grooten spoorweg met twee torens, welke met aspergegroen werden versierd.

„Alles in orde, jongens?" vroeg de heer van Hedel en toen de jongens toestemmend hadden geantwoord, droeg hij de dienstbode op, mevrouw te halen.

Vader ging voor de piano zitten.

„Als de deur opengaat en moeder binnenkomt, beginnen jullie dadelijk te zingen, hoor."

Een paar minuten later kwam moeder. In de open deur bleef ze staan, toen de jongens, op de piano door vader begeleid, het lied zongen, door dezen nog met een coupletje vermeerderd.

„Mooi, heel mooi!" prees ze dankbaar ontroerd, en ze klapte in de handen. Toen zette zij zich naast vader neer.

„Haal je spreuk," fluisterde Freddy tot Eddy.

Deze stond op, doch was in een ommezien terug.

„Als-'t-u-blijft, moe," zei hij, „dat heb ik zelf gemaakt."

Moeder las:

Arbeid Adelt.

Ineens begon ze hartelijk te lachen. Eddy begreep er niets van en kleurde verlegen.

Nu verliet Freddy de kamer en kwam met zijn spreuk bij tante.

„Als-'t-u-blijft, tante; 'k heb dit ook zelf gemaakt.”

En moeder las:

Rust Roest.

Nu begonnen vader en moeder beiden te schateren van den lach. Freddy kleurde eveneens.

Moeder zag beider verlegenheid en zei: „Ik vind het heel aardig, jongens, ik dank jullie wel, hoor. En ik vind het werkelijk mooie spreuken om boven jullie bed te hangen. Als je dan 's morgens wakker bent, kan de een lezen, dat: „Arbeid Adelt", en de ander dat „Rust Roest". Ik twijfel er niet aan, of jullie zult zodoende arbeidzame jongens en dus knappe menschen worden. En nu zullen we maar eens smullen van de heerlijke taart."

Toen het feestelijk ontbijt was afgelopen, zei de jarige: „Maar, nu wou ik graag den jongens eens een bijzonder uitstapje aanbieden. Ik bied ze aan...

Een boottochtje naar het eiland Marken."

„Moel" riep Eddy.

„Tantel" riep Fred.

„Dus, als je morgen vrij kunt maken, zou je wel met de jongens kunnen meegaan."

„Ik maak vrij!" zei vader.

Den volgenden dag vertrok de heer van Hedel met zijn zoontje en zijn neefje met den ochtendtrein naar Amsterdam.

Toen ze het Centraalstation hadden verlaten, gingen ze het viaduct onderdoor en kwamen spoedig aan de steigers der booten.

Ze waren vroeg. Nog maar weinig menschen waren aan boord gegaan. Aan een der ronde tafeltjes namen ze plaats in een gemakkelijken, rieten stoel. Een oppasser, in keurig wit pak en een mooie uniformpet op, kwam vragen, of

meneer plaatsen wilde bespreken voor het twaalfuurtje. Op vaders bevestigend antwoord, teekende de bediende drie plaatsen in zijn boekje aan.

Onder de vele passagiers, die intusschen de boot beklommen, behoorde ook een zanggezelschap dames en heeren, die gezamenlijk het tochtje gingen meemaken.

Dit gaf een vroolijke drukte.

Het weer was heerlijk. Helder scheen de zon en haar licht deed de golfjes blikkeren. Vroolijk wapperden de vlaggen, als op een blijden feestdag.

Toen driemaal een gil gegeven was door de stoomfluit, werden de kabels losgegooid en voer de boot van den steiger.

Eerst ging het dwars over het IJ, waar veel stoombooten voeren, en er nog meer voor anker lagen.

Kleine zeilbootjes dreven sierlijk op het blikkerende water en vlugge roeibootjes schoten er kittig tusschendoor.

Daar ging de groote Tolhuispont, overvol met menschen, die wuifden. De menschen op de boot wuifden terug.

Even later voer de boot in de sluizen van het Groot Noord-Hollandsch kanaal, en daarna ging het tusschen de groen-omzoomde oevers door het vlakke, Hollandsche polderland.

Dat polderland scheen het zanggezelschap in vervoering te brengen, want plotseling ruischte uit al die kelen het lied:

Holland met zijn malsche wei,
Holland met zijn paarse hei,
Met zijn vlakten van fluweel,
Holland is een landjuweel.

Dit lied zongen al die zangers en zangeressen, en niet zoodra hadden twee maten geklonken, of Eddy en Freddy liepen haastig naar de in een groep vereenigden toe.

Al hun aandacht hadden ze voor een grooten, en dikken mijnheer, die baszanger was.

„Wat een stem, hè,” fluisterde Fred tot Eddy.

De bas scheen de opmerking gehoord te hebben, althans hij glimlachte. Toen 't lied gezongen was, wendde hij zich tot Eddy met de plotselinge vraag:

„Kun jij ook zingen?”

„Als een leeuwerik,” was Eddy's onmiddellijk antwoord.

Allen die 't hoorden, schaterden.

„En jij?” vroeg hij aan Fred, „waarmee roer jij je koffie om?”

„Ik krijg nog geen koffie,” was Fred's snedig antwoord.

Wederom juichend gelach.

„Bas, je zit er in,” riep een der zangers, „die jongens zijn je te glad af.”

De dikke bas glimlachte, maar hij gaf 't niet op.

„Drink je wel eens thee?”

„Jawel, mijnheer.”

„Nou, waarmee roer je dan je thee om?”

Met één hand maakte hij een beweging van omroeren.

„Met mijn rechter hand," antwoordde Fred.
„Nou, ik met mijn theelepeltje," zei de bas,
en toen was 't zijn beurt om smakelijk te lachen.

De eerste aanlegplaats was Broek in Waterland.

„Broek in Waterland!" riep de bas, die een vroolijk type bleek te wezen, den jongens toe.
„Ik ken nog een versje uit mijn jeugd, waarin deze naam voorkomt."

En de bas zong, terwijl zijn zware lichaam op de maat meewiegde:

In Leiden, in den Haag,
In Dordt en Beesterzwaag,
In Wormerveer, in Tiel,
In Haarlem, in den Briel,
In Broek in Waterland,
In Weesp, in Loon-op-Zand,
In Amsterdam, in Rotterdam,
In 's-Gravezand.
Ja, op velden en op wegen,
Komt men zoo'n tante,
Zoo'n tante tegen.
En dan denk ik aan mijn ouwe tante,
Brr . . . sidder ik, huiver ik,
Beef ik van schrik.

De jongens moesten lachen en om 't lied en om die komieke bewegingen van het zware lichaam.

Een der vele, houten huisjes, het „Broeker Huys", werd van binnen bezichtigd, omdat 't een soort museum was met allerlei oude en merkwaardige voorwerpen.

Op de brug, waar ze over moesten, was een paal geplaatst, waarop de waterstanden waren

aangegeven van verschillende overstroomingen, die in vroeger eeuwen hadden plaats gegrepen. De jongens staken niet eens boven het laatste merkteeken uit.

Nog even werd de kerk bezichtigd, die in vroeger eeuwen door brand was vernield. Natuurlijk was deze weer opgebouwd en een kerk-raam met gekleurde glazen vertoonde nog tafereelen uit den brand.

Na de bezichtiging van deze kerk keerde de heer van Hedel met de jongens terug naar de boot.

Daar had men de ronde tafeltjes losgeschroefd en weggenomen. Ze waren vervangen door lange tafels, met witte tafellakens er op.

„Fijn,” fluisterde Fred tot Eddy, „ik heb honger.”

„Ik niet minder,” zei Eddy.

Ze lieten zich den maaltijd heerlijk smaken, die juist geëindigd was, toen de boot in Monnikendam aanlegde.

Het heele gezelschap ging weer van boord.

Monnikendam is een aardig, oud stadje, met vele figurige gevels en gevelsteen, waarvan de bedoeling soms gemakkelijk, doch meermalen moeilijk te raden viel.

Kaïn die sloeg Abel dood,
Hier verkoopt men roggebrood,

lazen ze onder een groep figuren, die van ouderdom niet goed meer te onderscheiden waren.

„De oude Schans” stond er onder een gebeitelde

stad met wallen en torens en grachten.

„Daar begrijp ik nou niets van,” zei Eddy.

„Ik veronderstel,” legde zijn vader uit, „dat 't een herinnering is aan Jan Haring, den beroemden aanvoerder uit deze streken, die in den Tachtig-jarigen Oorlog den Diemerschans verdedigde, bij welke verdediging vele Spanjaarden den dood vonden.”

Eddy stelde voor om enkele prentbriefkaarten te koopen, om er een naar ma en een naar Freddy's familie te sturen.

„Een leuk idee,” beaamde vader.

Dus gingen ze een boekhandel binnen en kochten wat ansichtkaarten.

Daarna verliet de heer van Hedel met de jongens den winkel en spoedde zich naar de boot, die spoedig na hun aankomst, verder voer. Na een oogenblik ging het de Zuiderzee op.

Pas waren ze deze opgevaren, of de zangers en zangeressen stonden van hun stoelen op en het zangkoor zette in:

Hou zee, hou zee,
Hou moedig zeel
Gij leus van onze Vad'ren
Stort steeds ons kracht in d'ad'ren.
Het loope tegen, 't loope mee,
Hou zee, hou zee !

Frisch en krachtig klonk het lied, en 't was, of de golfjes, die tegen de boot kabbelden, meezongen.

„Zoo lang zal 't niet meer duren,” vertelde vader aan de jongens, „of Marken zal veel van

haar eigenaardigheid verloren hebben en minder bezocht worden door landgenoot en vreemdeling. Want in de toekomst zal het eiland bij het vasteland worden ingelijfd."

De overtocht naar Marken duurde een uurtje en toen kwam de kade in 't zicht, waarop de eilandbewoners samenschoolden om de vreemdelingen aan land te zien gaan.

De gids vertelde, dat er juist dien dag een feest op het eiland gevierd werd en daarom hadden de meeste visschers hun mooiste costuum aan. De groep op de kade bood dan ook een schilderachtigen aanblik.

Een der heeren, die een kiektoestel had, stelde een groep van Marker-kinderen op, plaatste Eddy en Freddy ieder aan een kant en maakte een kiek.

Bij een kleine brug, die de bezoekers over moesten, stond een aantal kleine meisjes.

"Dat zijn niet allen meisjes," legde de gids uit, „beneden de zeven jaar dragen de jongens meisjeskléeren. Ze zijn alleen te onderscheiden aan het kleine rondje op de muts en aan de versiering van het jakje."

"Centje voor de brug," bedelden de kleinen.

Gewillig onderwierpen de bezoekers zich aan deze belasting.

Aan de deur van een met bonte kleuren beschilderd huisje, stond een oud vrouwtje, die de vreemdelingen uitnoodigde, de Marker binnenkamer te bezichtigen.

Allen traden binnen, om de bedstede met sit-sen gordijnen, het opgemaakte pronkbed en de vuurplaat te bewonderen.

Het vrouwtje legde uit, dat de rook van het vuur door de opening in het dak wegtrekken moest en nog benut werd voor het drogen der netten, die aan de balken hingen.

„Rook-vleesch duurt lang,” zei oneerbiedig de bas, „dat kan men aan jou wel zien, moedertje.”

Maar 't moedertje bleek hij de hand te wezen.

Ze keek den dikken bas aan en zei glimlachend:

„Rook-vleesch is lekkerder, dan dat vette spek, meneer.”

De bas zweeg en snoot verlegen zijn neus.

Nu vertoonde het oudje nog een Marker bruidscostuum, dat met prachtig kantwerk was versierd en ze verkocht aan verscheidene dames mutsjes.

„Ja juffer,” antwoordde ze op een haar gedane vraag, „ja juffer, ik heb altaid hier gewoond met mijn man en veertien kinderen en altaid gezond geweest en...”

„En v-v-vroolijk ook z-z-zeker,” waagde een stotteraar te vragen.

„Ja, meneer, en nooit gestotterd,” antwoordde het vrouwtje slagvaardig.

Toen kleurde ook de stotteraar en kroop weg achter den breeden rug van den dikken bas.

Na nog de kerkbuurt bezocht te hebben, die wegens de vele overstromingen op een hooger gedeelte is gebouwd, zoodat de huizen niet, zooals op de andere plaatsen van het eiland, op palen staan, zochten de bezoekers de boot weer op.

Het gezelschap was nu vermeerderd met een

drietal padvindders, die den vorigen dag op het eiland waren aangekomen en daar in een hooiberg hadden geslapen. Ze gingen nu met de boot naar Amsterdam terug.

De padvindders waren al spoedig goede maatjes met de zangers en hielpen een handje mee bij het oplaten van de ballonnen, welke het gezelschap had meegebracht.

Die luchtballonnen waren papieren zakken met een ring onderaan, waarop een dot watten gelegd werd, in spiritus gedrenkt.

De dot werd aangestoken en de ballon vulde zich zodoende met warme lucht, waardoor ze de hoogte in ging.

Eerst ging onder luid gejuich Dikkie Bigmans de hoogte in, daarna Charley Chaplin, toen een Kameel.

Zoo vermaakte het gansche gezelschap zich als blijde, zorgelooze kinderen. De boot was nu midden op zee. In de verte was de kust zichtbaar met hier en daar een torentje, dat scherp afstak tegen de hel-blauwe lucht.

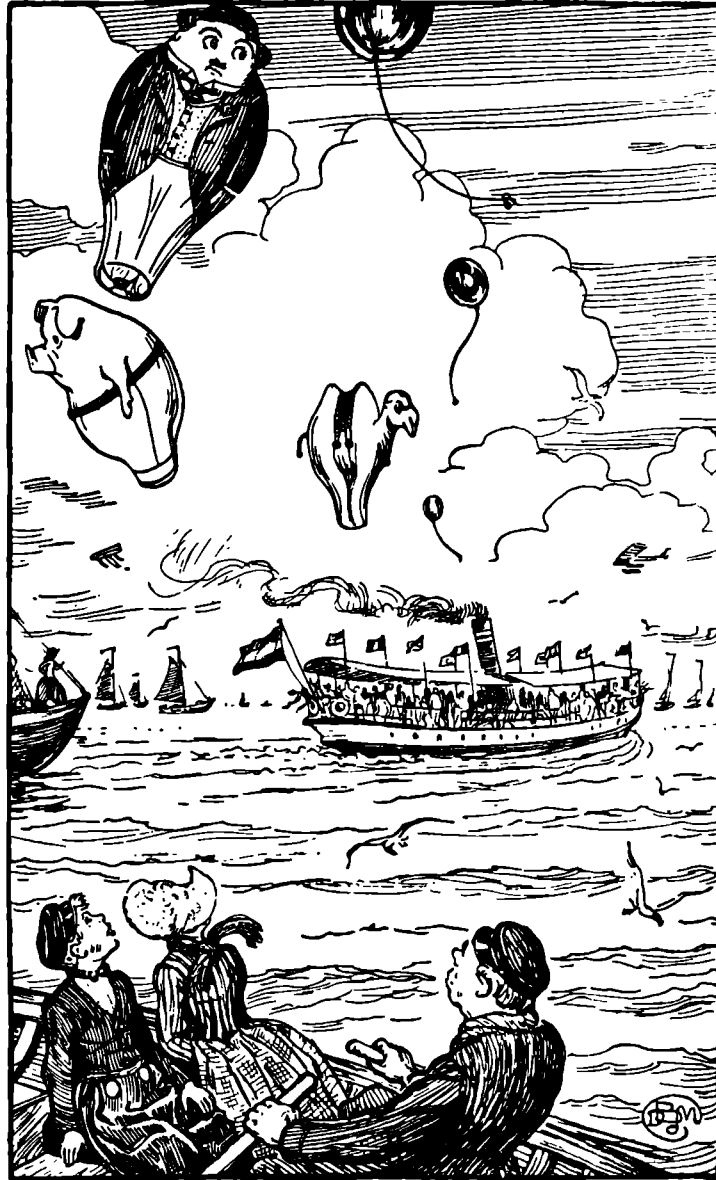
„Vliegmachines,” riep Eddy eensklaps.

Twee watervliegtuigen vlogen over en om de boot, streken neer op het water en beschreven allerlei sierlijke figuren.

Ze kwamen bij de Oranjesluizen.

In de sluizen lagen veel zeilschepen, die kort geleden op zee gelijk met de boot op-voeren. Keurige jachten waren er bij met dames en heeren in zeilcostuum aan boord. Ook een klein motorbootje wachtte met de andere op het openen der deuren.

De zeedeuren werden eindelijk gesloten en

toen gingen de binnendeuren open. De tocht over het IJ naar den steiger duurde nog maar kort, en weldra lag het bootje weer op zijn oude plaats gemeerd.

Toen gauw naar het Centraal-station.

Een oogenblik later zaten de heer van Hedel, en Eddy en Freddy in de coupé, en nauw was de trein uit de overkapping of de twee jongens sliepen als vermoeide marmotjes.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Fietsen en tent bouwen. — De vredespijp.

„Jongens,” zei mijnheer van Hedel op een morgen aan het ontbijt, „vandaag komt er een nieuwe huisgenoot, Mevrouw Dijkstra. Ze komt voor gezelschap van moeder, voor hulp in de huishouding en ook om wat toezicht op Eddy te houden. Niet dat het laatste noodig is,” voegde hij er schalks aan toe, „maar als het soms eens noodig mocht worden.

En dan kan ze ook wel eens met jullie een tochtje maken op de fiets, want ze brengt een fiets mee.”

„Een fiets, dat 's fijn,” prees Eddy, „maar vader, wat moet het dan met Freddy, die heeft geen fiets en hij kan niet fietsen ook.”

„Daar weet ik wel raad op. Als jullie aardig zijn tegen de nieuwe huisgenoot, mag Freddy fietsen leren, en zal ik een fiets voor hem huren voor het vervolg van de vakantie.”

Wat waren ze blij toen het ontbijt was afgelopen en ze naar buiten konden, om aan Dorus het nieuwtje te vertellen.

„Dorus, we zijn vanmorgen voor het laatst

vrij, want er komt een dame, om op ons te passen."

„Zoo jongeheer, als die dan maar niet zoo gauw weer verdwijnt als juffrouw Bos," lachte Dorus met een knipoogje.

„Nu ja, dat was ook zoo'n naar mensch, net als onze buurvrouw, juffrouw Zurenborg. Maar deze is aardig, want ze kan fietsen en gaat met ons tochtjes maken."

„Dat 's grappig, wat je daar zegt," lachte Dorus. „Omdat ze fietsen kan, is ze aardig. Dan ben ik de aardigste van ons alle drie. Ik fiets al zestien jaar."

„Geen nood, Dorus, deze juffrouw is aardig en Freddy mag fietsen leeren en Vader huurt een fiets voor hem, dus er is geen gevaar."

„Ik mag het lijden," zei Dorus, waarop de jongens de stad in gingen voor de eerste fietsles van Freddy.

Ze hadden een brief van vader mee voor den rijwielhandelaar en Eddy had in zijn zak een paar sigaren voor den jongen, die Freddy les zou geven. Iedereen die wel eens les in het fietsen heeft gehad, weet wel, dat het een vermoeiend werkje is, en dat je er vooral met warm zomerweer aardig benauwd van kunt worden. Daar geven de jongens echter niet veel om en het duurde geen uur of Freddy kon al, vastgehouden door den jongen van den winkel, recht uit rijden. Wat was hij er trotsch op!

Voortdurend zeurde hij bij zijn leermeester om hem eens een eindje los te laten gaan, maar deze durfde dat niet aan, vooral niet op het drukke gedeelte en op den hellenden weg, waar

ze zich juist bevonden. Hij hield hem stevig vast.

Eddy reed er achter aan en vermaakte zich niet weinig met de golvingen, die Freddy af en toe met zijn stuur maakte. Wat zou het leuk wezen als die jongen eens los liet!

Hij ging naast Freddy rijden aan den kant van den jongen afgekeerd, en haalde onvoorziens een sigaar uit zijn zak.

„Hier sjef, heb je een rookertje," zei hij met een gul gebaar.

De jongen nam dankbaar de sigaar in ontvangst, maar om dat te doen, moest hij Freddy loslaten. Nu, dat kon ook wel een oogenblikje, maar de leerjongen had niet op Freddy's vlugheid gerekend.

Het oogenblik van het aanvatten van de sigaar benutte deze, om een paar ferme trappen te doen, en daar reed de leerling trotsch langs den weg!

Maar, helaas, hij had nog niet geleerd met de remmen om te gaan en afstappen kon hij ook niet. Uitwijken, dat ging wel zoowat, maar ook niet schitterend. En wat wil het toeval, terwijl Freddy steeds meer vaart krijgt op de helling? Daar komt een groote vrachtkar aan; van de andere zijde nadert brommend en toeterend in razende vaart een motorfiets, en doodkalm, alsof niets hem kan deren, steekt de dikke mops van Freule Zurenborg den weg over.

„Op zij, op zij, dikke rollade!" roept Freddy, terwijl de angst hem bekruipt. Hij probeert nog uit te wijken, maar zijn stuur neemt een onvoorziene draai, en hij rijdt met volle vaart over den rollade-mops heen.

Gelukkig zwenkte hij na die aanvaring rechts-af het trottoir op en rolde daar met een smak tegen den grond.

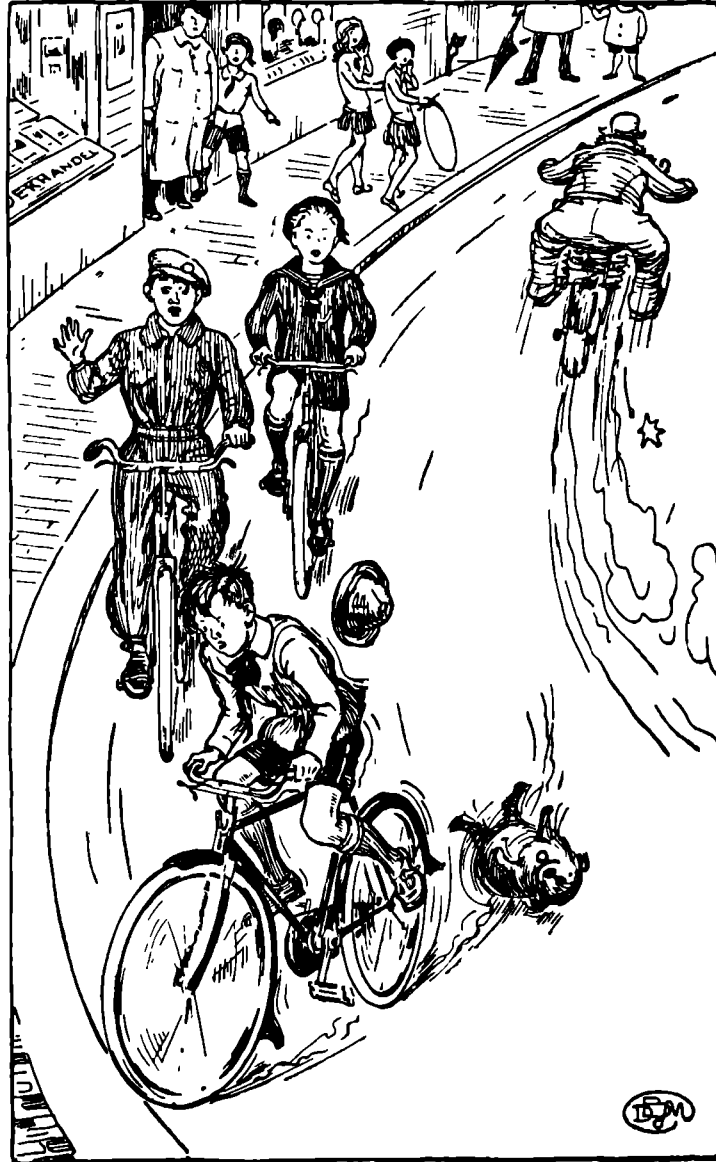
Voor dien dag was de aardigheid van het fietsen af. De hond werd op het zadel van Eddy gezet, en hijgend en knorrend thuisgebracht. De leerjongen ging met de huurkar, een echte koffiemolen, waar niet veel aan te bederven was, naar huis en de jongelui stonden weer voor het probleem, hoe ze den ochtend verder nuttig zouden doorbrengen.

„Weet je wat, we moesten achter het huis een tent maken,” stelde Eddy voor. „We spelen dan, dat we padvinders zijn en dat we op de hei kampeeren.”

Freddy vond het een schitterende gedachte, waar wel wat moeite aan kon worden besteed.

Op zolder wist hij een partij drooglatten, en Dorus werd aan het zoeken gezet, voor doek, voor het tentzeil.

Nu was de kunst, de latten van de trap te krijgen, zonder opschudding te maken. Eddy stond op het bovenste portaal en stak de latten één voor één naar beneden. Behalve een lat, die aan Freddy's vinger ontschoot, en beneden in de hal een palm van een voetstuk stootte, gebeurde er geen ongeluk mee. Door de achtergang werden de latten naar buiten gesmokkeld. Dorus had in het berghok een paar oude vloerkleeden ontdekt, die alleen met de schoonmaak gebruikt werden, om ergens overheen te leggen. Die oude kleeden kwamen uitstekend te pas. In een wip was de tent klaar en de padvinders konden hun kamp opslaan.

Veel te gemakkelijk was het gegaan, vond Eddy. En bovendien, wat was er nu eigenlijk aan, om zoo suf in zoo'n tent te zitten. Als we nu nog Indianen waren, dacht hij, maar aan de verkleederij durfde hij niet goed beginnen. De bloempotgeschiedenis zou toch al genoeg onaangenaamheden veroorzaken! Hij durfde dus niets meer te vragen.

Maar wat was dat? Voelde hij daar niet in zijn zak sigaren? Ja, dat was waar ook.

Door de verwarring had Eddy niet meer aan de sigaren gedacht, die de fietsjongen zou krijgen. Maar dan konden ze best elk wel een rookertje opsteken als echte Indianen, al was het dan niet in costuum.

Het rooken was toch maar hoofdzaak, de rest deed er minder toe. Vroeg het groote opperhoofd der Apachen soms, welk costuum de Witte Bison aan had? Neen immers, daar lees je nooit iets van.

Het rooken, dat is eigenlijk onmisbaar om het leven in een tent prettig te maken.

Freddy maakte bezwaar. Hij was bang, dat een sigaar akelig zou smaken.

Dit bezwaar werd echter door Eddy met een breed armgebaar weggevaagd.

„Maakt het groote opperhoofd bezwaar, de vredespijp met zijn witten broeder te rooken?” vroeg de woudlooper, en toen kon Freddy toch niet langer tegenspreken.

Als tegemoetkoming aan de vrees van Freddy, dat het niet zou mogen, stond de woudlooper toe de pijp te rooken in een ledige pakkist, die in het berghok stond. In de tent zou allicht de

uitslaande rook te veel de aandacht trekken van zwervende stammen, en kon dan aanleiding worden tot onaangename ontmoetingen.

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Eerst moest Eddy nog een sluiptocht doen naar de keuken om lucifers te bemachtigen, maar dat gelukte achter Betje's rug om.

De kist was flink ruim en half gevuld met stroo, zoodat de jongens er lekker in lagen als op een zacht bed.

Nu de brand erin, en een heerlijke geur steeg omhoog. Maar of ze nu voor beginners opeens wat al te zware trekken namen, of dat er misschien een stukje tabakssteel in de sigaren verwerkt was, zoodat ze misschien wat verstopt waren, en het trekken daardoor nogal zwaar ging, het is moeilijk te zeggen. In elk geval, het duurde kort, of de een vóór, de ander nà, begon al langzamer en langzamer te puffen.

En wat zagen ze toch geel! Dat kwam zeker door de schemering in de schuur, of had het soms een andere oorzaak?

„Ik wou wel eens drinken,” zuchtte Eddy.

„Had ik maar een zuren appel,” klaagde Fred.

„Ik word zoo slaperig,” gaapte de ander weer.

„Als ik maar heel even kon slapen, dan ging het wel over.”

Maar hij kreeg geen antwoord. Niets dan een akelig gekreun kwam er uit het stroo. Toen gaf ook hij het op. Het sigaartje ontgleed aan zijn hand, maar hij was te akelig om er op te letten. Een benauwde mist verspreidde zich weldra over de legerplaats van de beide dappere woudloopers...

Dorus was onderwijl weer aan zijn gewone bezigheden gegaan, maar hij was toch nieuwsgierig, hoe het met de tentbouwerij was afgelopen.

Hij ging eens kijken.

Bij de tent vond hij niemand. Dat bevreemde hem. Oogenblikkelijk vermoedde hij onraad. De tent af en de jongens verdwenen, dat vond hij „geen zuiver spul”. Zeker weer een streek uitgehaald, dacht hij. Een blik op de deur van het berghok schonk hem de overtuiging, dat er dáár iets niet in den haak was, want een vieze smook kwam door de halfgeopende deur naar buiten kronkelen.

Met één sprong was hij het hok in, en daar vond hij me een toestand.

Gauw had hij een paar emmers water in de kist gesmeten en daar verschenen boven het randje een paar hoofden, druipend, bleek en ontdaan.

Dat waren de beide rookers, die op deze wijze uit het land der droomen weer teruggekeerd waren. Ze zagen er lang niet smakelijk uit! En het ergst was, dat Mevrouw Dijkstra inmiddels was aangekomen en ze dus in zoo'n treurigen toestand aan haar moesten worden voorgesteld.

In de achtergang bleven ze bedremmeld staan, terwijl het dagmeisje naar binnen ging om Mevrouw te waarschuwen.

„Mevrouw daar zijn de jongens,” kondigde ze bescheiden aan.

„Ach, die aardige jongens,” zei Mevrouw Dijkstra, „ik verlang er al naar, ze te zien.”

„Ja, ziet U, dat gaat slecht, want e . . .” Meteen gaf ze Mevrouw Dijkstra met welsprekend gebaar een wenk, en deze begreep gelukkig, dat er iets aan de hand was, dat voor de zieke verborgen moest blijven.

„Staat U toe, Mevrouw, dat ik even ga zien, waar ze zijn, ik kan dan meteen vragen of mijn koffer boven gebracht is.”

„Ja, doet U dat, want ik ben bang dat de jongens, — ze zijn erg lief, hoor, daarom zeg ik het niet — misschien wat druk zullen zijn. Kinderen zijn eenmaal druk, en ik kan nog niet veel verdragen.”

„Zeker, Mevrouw, neemt U zich maar in acht, dan komen de krachten wel langzamerhand terug.”

Verheugd dat haar list zoo goed was geslaagd, bracht het meisje Mevrouw Dijkstra naar de achtergang, en het tooneel, dat ze daar aanschouwde, zal ze haar leven lang niet vergeten!

Zwartberookt, druipend van water en geheel terneergeslagen stonden daar Mevrouw's nieuwe pupillen als een toonbeeld van ellende voor haar. Gelukkig was ze een resoluut mensch en ze begreep terstond dat hier geen halve maatregelen konden helpen. Een kwartier later waren ze naar boven gebracht en na voorloopige reiniging te bed gestopt. Voor straf mochten ze niet aan de koffietafel komen en 's avonds na het middagmaal gingen ze alweer direct naar boven. Ze vonden de bed-rust echter voorloopig meer een weldaad dan een straf.

Het ergst was, dat Mevrouw Dijkstra, die er ondanks haar strengheid toch zoo vriende-

lijk uitzag, zoo'n slechten indruk van de eerste ontmoeting had gekregen — Maar dat was voorloopig niet te verhelpen.

TIENDE HOOFDSTUK.

Kennismaking met Charley Chaplin.

Rik, tik, rikketik, ging het vlak voor het raam van Freddy's logeerkamer. Met verwondering en ook niet zonder angst hoorde deze het aan. Wat zou dat vreemde geluid toch te beteekenen hebben?

Hoor eens, rikke-tik, rikke-tik, het hield niet op, en wat gutste de regen, hu, Freddy huiverde en kroop met zijn heele hoofd onder de dekens.

Zou hij Eddy roepen? Maar neen, die zou hem om zijn kinderachtigheid uitlachen. Daar ging de deur van de kamer open, en het hoofd van Eddy verscheen om den hoek:

Opstaan, opstaan, luie kipjes,
Opstaan, opstaan, 't is al tijd

klonk het, en schaterend van het lachen trok hij zijn neefje de dekens van het hoofd.

De kat die krabt de krullen van de trap
De kat die krabt de krullen van de trap
De kat die . . .

„Schei uit, schei uit, ik stik,” riep Freddy en

stond in een ommezentje in zijn pyamapakje voor het bed. Nu begon de pret pas. De twee leuke kabouters in hun grappige nachtpakjes, dansten samen de kamer door.

Lijsje lijsje lompe,
Freddy schuur je klompen
Want we moeten zoo meteen
Dansend door de poortjes heen.

Rikke-tik, rikke-tik, hoei, hoei, fuut, ging het buiten.

Eddy schoof de gordijnen uiteen, en daar zag Freddy de oorzaak van het angstwekkende geluid.

De wind huilde, de regen plaste stroomend neer, en uit de overlopende dakgoot drupte telkens een dikke druppel op het kozijn.

Gelukkig dat hij zijn angst maar aan niemand verraden had, anders zou Eddy hem wel lang niet flink gevonden hebben!

Wat een treurig vooruitzicht, regen en niet zoo'n beetje ook! Er viel water genoeg voor een heele week.

Toen onder veel gelach en gestoei het ochtendtoilet was beëindigd, waarbij ze elkander af en toe eens met den tandenborstel achterna zaten, dan weer onder een lustig marschliedje in den pas door de kamer marcheerden, stoven ze de trappen af om te gaan ontbijten.

„Stil jongens, wat maken jullie een leven, ik kan wel merken dat het waait,” kwam Mevrouw Dijkstra ze kalmeeren. „Denk er nu aan, bij het ontbijt moet het heel rustig en bedaard zijn in de kamer.”

Wat jammer, en ze hadden nu juist zoo'n lust eens flink „keet” te maken! Na het ontbijt zaten ze zich in de huiskamer te vervelen. Wel broeiden ze op een plannetje om zich den tijd te korten. Het scheen echter niet te willen vlotten.

„Jongens, wat zitten jullie te druilen,” zei mevrouw, „wil ik eens een aardig versje opzeggen, dat ik in mijn jeugd heb geleerd?”

De jongens vonden het goed, en Mevrouw begon:

Domme Hans.

Hansje wou wel bakker worden,
Maar — het vuur kan branden;
Schoorsteenveger? . . . ach, het roet
Geeft maar zwarte handen.
Hansje wil een landman worden,
Maar — dan moet hij graven —
Molenaar, dat was niet kwaad,
Maar met zware zakken slaven . . .
Hansje, Hansje, denk er om
Van het werken word je krom.

Hansje wou een jager worden,
 Maar hij kon niet mikken.
 Hansje kon wel snijder worden,
 Maar — de naalden prikken.
 Wacht eens, dan een smid misschien,
 Ach, 't is zoo zwaar, dat smeden;
 Bakken? Ach, ik ben te zwak
 Om het deeg te kneden!
 Lieve tijd, kom, zeg me dan
 Wat je graag wilt kiezen?

— — — — —
 Hansje ligt het liefst te bed,
 Daar kan hij niet bevroren.

Dit versje vonden de jongens aardig en Freddy nam zich voor het uit zijn hoofd te leeren om voor Corrie op te zeggen als ze kwam om hem te halen.

„Ik weet nog iets aardigs,” waarschuwde Mevrouw. „'t Is een rekensommetje, luister.

Een boer stond met een mand vol kippen op de markt. Eerst verkocht hij de helft zijner kippen en een halve kip, zonder een kip in tweeën te deelen. De tweede maal verkocht hij van de overgebleven kippen ook de helft en een halve kip, weer zonder er een te verdeelen. Voor de derde en laatste maal verkocht hij nogmaals de helft van de overgebleven kippen en een halve kip, ook nu zonder er een te verdeelen. Al de kippen waren nu verkocht.

De vraag is: hoeveel kippen had de boer in zijn mand?”

De oplossing was gemakkelijk, maar veroorzaakte toch heel wat vroolijkheid.

Toen had ze weer een moeilijken zin, die een aantal keeren achter elkaar rad opgezegd moest

worden. De jongens konden het maar niet zonder fout nazeggen:

„Ik tik dit dik blad blik plat.”

Maar het mooiste kwam nog. Mevrouw Dijkstra had in de courant gezien, dat er in de bioscoop op de Groest een kindervoorstelling gegeven werd, en daar ze wel wist, dat meneer en mevrouw het zouden goedkeuren, had zij bij zichzelf besloten er met haar kleine vrienden heen te gaan.

„Nu jongens,” begon ze dus, nadat Eddy „Jopie Slim en Dikkie Bigmans” in de poppenkast vertoond had, „dat was erg vermakelijk, maar als je zoo’n grappige geschiedenis in de bioscoop ziet, is het net, of de personen vóór je levend zijn — je moet er om lachen, of je wilt of niet.”

„Dat zou ik wel eens willen zien,” riepen Eddy en Freddy als uit één mond. „Lieve Mevrouw, gaan we eens naar de bioscoop?”

„Nu, jongens, voor belooning, omdat je den laatsten tijd zoo bedaard geweest bent, en omdat er wel een vergoeding mag zijn voor het slechte weer, zullen we dat maar eens doen vanmiddag.”

„Vanmiddag al, hoera!” riep Eddy. „Wat zal ik mij vermaken,” en hij gaf mevrouw Dijkstra een zoen die klonk.

„Het treft juist goed,” zei mevrouw, „dat er vanmiddag kindervoorstelling is en dat er een erg komisch nummer wordt gegeven van Charley Chaplin.”

„Vooruit, Freddy, een eeremarsch voor me-

vrouw en voor Charley Chaplin," riep Eddy en onder vroolijk gezang marcheerde het rumoerige tweetal de tafel om, telkens als ze mevrouw passeerden met een ondeugend gezicht salueerden.

Kwart voor twee waren de jongens met hun geleidster aan het loket en nam mevrouw de plaatskaarten. Onderwijl hadden de grappenmakers alweer pret in de groote affiches en reclame-biljetten die daar waren opgehangen en waarop verschillende tooneelen uit de te vertoonen filmen waren te zien.

Maar aan den ingang... wat daar stond ging alles te boven, dat was... meneer Charley in eigen persoon. Het was een prachtig nagemaakte pop. Zijn voeten stonden naar buiten en waren gestoken in reusachtige turftrappers van schoenen en op zijn hoofd had hij een havelooze, ronde hoed. Zijn jas was al even gek als zijn gezicht en zijn broek was zóó wijd, dat er wel twee van gemaakt hadden kunnen worden.

Vroolijk lachend gingen de neefjes met mevrouw naar binnen, waar ze een heel mooi plaatsje kregen. Ze waren nog vroeg, dus ze hadden keus. Op hun gemak keken ze de zaal eens rond, en luisterden naar de vermaningen van mevrouw, om straks als het licht uitging, geen grappen te maken. Ze beloofden dit en deze belofte hebben ze gehouden. Langzamerhand vulde zich de zaal en de meeste menschen brachten kinderen mee, zoodat Eddy heel wat had te wuiven tegen bekende jongens, die op hun beurt terugwuifden en „d-a-a-g” riepen.

Eindelijk ging de electrische verlichting uit, de muziek begon te spelen, en daar begon het eerste nummer, vertoonende een groote parade voor den Koning van Engeland. Ademloos zaten Eddy en Freddy toe te zien. Wat dansten die paardjes en wat zaten de ruiters kranig in den zadel.

Dan kwam een tooneel in een kamp. Zulke tenten wilden de jongens ook wel eens opslaan.

Daarna vliegmachine's, een Zeppelin.

De eerste film was uit, en het licht ging weer op.

De jongens waren er stil van, zooveel hadden ze gezien. Het overtrof de verwachtingen.

Nu kwam Charley Chaplin aan de beurt.

„Buitenmodel schoenen” was de titel.

Wat hadden de jongens een pret. Ze stompten en knepen elkaar van louter plezier.

Ook mevrouw Dijkstra vermaakte zich best.

Onderwijl ging de grappige vertooning maar door.

Vriend Charley ging er op uit om een paar nieuwe schoenen te koopen en stapte een schoenenmagazijn binnen. Daar ging hij rustig op een stoel zitten, natuurlijk pal er naast. De bediende hielp hem eerbiedig op en deed zeer zijn best voor zoo'n eerwaardigen klant. Met veel vieren en vijven, waarbij de bediende af en toe door Charley gruwelijk in het ootje werd genomen, werden de voeten van Charley gemeten, maar zulke voeten had de winkelier nog nooit gezien.

Hij werd echter door Charley gedwongen schoenen te gaan halen, waarbij zijn snelheid

door een schop van Charley werd vergroot. De heele winkel werd leeggehaald, stapels doozen stonden in het rond, maar geen enkel paar paste.

Dan maar weer passen. Nieuwe voorraad werd aangevoerd, de afgekeurde berg werd zóó hoog, dat Charley er haast achter verdween, maar geen keuze was erbij. Plotseling wordt Charley aangegrepen door een aanval van woede op den bediende, die hem zoo slecht wist te helpen. Hij vliegt overeind, neemt den bediende bij het achterste deel van zijn pantalon, houdt hem zoo met 't hoofd omlaag in de hoogte en legt hem tot spot boven op den berg schoenen-doozen. Toen begint hij hem met de schoenen-doozen te bekogelen. De eene doos vóór, de andere nà, wordt hem om de ooren gekeild, de bediende kogelt terug en opeens is er niets meer te zien dan schoenen en doozen, die zoo dicht door de lucht vliegen als sneeuwvlokken in den winter. Charley krijgt een schoen tegen zijn neus en wordt nu eerst recht boos.

Juist komt de eigenaar van de schoenenzaak op het rumoer af en wil Charley pakken. Deze trekt zijn revolver en begint te paffen. Bij ieder schot springen de patroon en de bediende in de hoogte om den kogel te ontgaan en dan begint een wilde jacht om en over de stapels, die er nog liggen.

Agenten komen erbij en jagen mee, ook al bij ieder schot van Charley in de hoogte wippend. Het eind is, dat Charley naar buiten ontsnapt en de vervolgers in wanhoop boven op de schoenen zitten. Het was door het dolle heen en de beide neefjes verklaarden volmondig, dat

ze nog nooit zoo gelachen hadden.

Nu volgde een kostschoolfilm, naar een Engelsch jongensboek bewerkt. Het heette:

„Tommy Brown op de Kostschool.”

Deze vertooning was ook al heel belangwekkend, daar Tommy, met zijn ridderlijk jongens-karakter, aller harten wist te winnen.

In ademlooze spanning zagen de kinderen toe, hoe Tommy tegen een grooten bullebak van een schooljongen moest vechten om een

makkertje te beschermen. Bij het visschen op verboden terrein zat hij op een keer tot in den avond in een wilg aan den oever, omdat de boschwachter bij den boom zijn pijpje zat te rooken.

Tenslotte moest hij het opgeven en werd door den boschwachter naar den strengen schooldirecteur gebracht.

Eindelijk werd nog een kindersprookje, de „Schoone Slaapster in het Bosch”, vertoond, waarin de prachtigste costumes en de schoonste kasteelen en landschappen zich aan de oogen der vele toeschouwers vertoonden, en toen was de voorstelling afgelopen.

Veel hadden de jongens te vertellen toen ze thuis kwamen en zelfs de zieke mevrouw Van Hedel moest lachen om het vuur, waarmee de geschiedenis van het schoenenpassen werd weergegeven.

Ze droomden er den heelen nacht van.

ELFDE HOOFDSTUK.

Het wonderpaard van De Roos.

Mevrouw Dijkstra had een weefstoestelletje meegebracht, waarop men allerlei handwerken kon maken, en nu kreeg mevrouw van Hedel les in het weven.

Het was een prettig werkje en het kostte niet veel inspanning.

Op een dag kwam mevrouw Dijkstra met allerlei kleuren wol thuis. „Crocus” heette deze kleuren-combinatie, omdat alle kleuren erin voor kwamen, die men in het voorjaar op de bloemenvelden ziet, als de crocussen in bloei staan.

Nu moest met die wol een overtrek geweven worden dat later opgevuld moest worden en dan tot een divankussen werd gemaakt.

De vroolijke voorjaarskleuren gaven een aardige teekening op het kussen en de juffrouw in de handwerk-winkel vertelde dat zulke kussens en ook ander handwerk, afkomstig waren van de Oost-Friesche eilanden, waar die kunst door de visschers-vrouwen sedert oude tijden werd uitgeoefend.

Het handwerk vorderde goed en dat kwam uitstekend te pas, want er zou in het „Hof van Holland” een „bazar” gehouden worden ten

bate van de Tuberculoze-bestrijding.

Alle dames maakten handwerken, de een dit, de ander dat.

Eén was er, die mooi schilderen kon en een prachtig schilderij afstond voor de verloting.

Kleinere voorwerpen zouden verkocht worden, en de commissie, waarin ook mevrouw Dijkstra gekozen was, hoopte op die wijze heel wat geld voor 't goede doel op te halen.

Om publiek en daardoor koopers te lokken werd het plan opgevat een gezelligen avond te geven, waar door vrijwillige medewerking van het publiek iets goeds zou worden geboden.

Er was al voldoende toezegging om een heel programma te vullen, doch met één ding kon men maar niet slagen, dat was een grappig hoofnummer, dat de menschen zou doen schud-den van 't lachen.

Wie zou de slimme vogel zijn, die het eerst met een oorspronkelijk idee uit den hoek kwam?

Iedereen liep er over te mijmeren, en het gesprek was over niets anders.

Mijnheer van Hedel werd op een ochtend door De Roos met den wagen naar het station gebracht, daar hij wat laat was en den trein niet wilde missen, en al heel gauw vroeg mijnheer:

„Heb je al gehoord van 't weldadigheidsfeest, De Roos? Je hebt nog al eens een grapje bij de hand, weet jij niet een goede mop te verzinnen voor den feest-avond?”

„Nou, meneer,” zei De Roos, „je valt met je neus in de boter. Ik heb een kennis die soldaat is, te Naarden, en die weet in de kazerne een

korporaal, dat is een geboren knutselaar. Als die nou eens een kunstpaard mocht maken, dan zag ik wel kans er een toespraak bij te houden, dat de menschen er van zouden schateren. Maar het moet niet van te voren bekend worden, wat er op het tooneel zal komen, want anders is de helft van de aardigheid er af."

Na nog wat beraadslagen werd mijnheer het met De Roos eens en deze kreeg den volgenden dag vrij om naar Naarden te gaan.

Daar vervoege hij zich al vroeg aan de kazerne.

Hij wilde het hek ingaan, maar een schildwacht hield hem tegen:

„Wat mot je, burger?"

„Ik zou gaarne Janus van 't Hart spreken."

„Ga naar binnen en vraag het aan den sergeant."

De Roos deed het en moest even wachten; hij hoorde op de binnenplaats roepen:

„Is Janus van 't Hart hier?"

Daar zag hij de soldaten de stroomatrassen, die gelucht waren, naar binnen sjouwen en hij herkende ook Janus, die met een matras op den rug heendraafde.

„Ze motten jouw hebben," zei een soldaat met een echt dom gezicht.

Janus zette den stroozak neer, en ging in de houding staan.

„Van 't Hart, daar is een jongmensch om je te spreken, breng je matras boven, en kom dan terug."

Spoedig was Janus beneden en geleidde De Roos naar de Cantine, een soort koffiehuis, dat

in elke kazerne te vinden is. De soldaten kunnen hier in hun vrijen tijd vertoeven, en voor weinig geld eet- en drinkwaren bekomen.

„Daar hei je onze korporaal, die heit zeker weer een fijne sigaar van den ouwe gekregen, gister heeft hij zijn kamer netjes behangen.

· Korpraal Slof, hier is een jongmensch, die wil ook eris van je kunst profiteeren.”

De Roos lei hem een en ander uit en Slof had er wel idee in.

„Ik wil er niets aan verdienen, als jij maar zorgt, dat ik de ingrediënten, dat is wat ik noodig heb, hier krijg. Ik heb hier een apart hokje, waar ik knutselen mag, maar dan mot jij eens een mooi ritje met me maken, snap je?”

Zoo werd dan afgesproken.

Reeds den volgenden dag bezorgde De Roos alles wat noodig was.

„De beenen moet je zelf maken, maar ik wil zien, hoe 't wordt, dus je moet ze hier brengen,” zei de korporaal, toen hij kop en romp gereed had.

De Roos had de paardebeenen op tijd klaar en het paard stond nu netjes opgetuigd in het knutselkamertje van den korporaal. Er werd afgesproken, dat het paard den dag vóór het avondfeest zou weggehaald worden.

Ieder in de kazerne had het er over.

„Korporaal Slof wil generaal worden, hij maakt zelf al zijn paard.”

Het kamertje werd altijd goed afgesloten, want onder de compie waren echte grappenmakers; zelfs had korporaal Slof gemerkt, dat eenigen het paard van stal wilden halen.

Twée waren er, die wilden wel eens een „geintje” hebben.

Ze hoorden op een keer korporaal Slof zeggen:

„Vrijdag ga ik naar Mokum. 'k Heb permissie van den ouwe tot twaalf uur.”

„Nou moeten we het wagen,” zei een der twee, en om negen uur, toen het heel rustig was in de kazerne, slopen ze stilletjes naar het bewuste kamertje met een groote bos sleutels „om het beestje eens te luchten,” zooals ze zeiden.

Geen der sleutels paste. Ze wilden hun plan toch doordrijven, maar hoe?

„Ik weet raad,” zei Piet Krul tot Willem van Straeten, „laten we naar den zolder gaan. Van den dakgoot af kunnen we door het tuimelraam naar binnen klimmen, ik heb hier een lang touw, dan kunnen we dien knol weer door het raam naar beneden laten zakken.”

„Dan maar naar den zolder,” zei Willem.

Het plan werd uitgewerkt zooals het ontworpen was.

Willem ging aan den dakgoot hangen en zocht met zijn korte beentjes de verste opening. Eindelijk stonden zijn voeten op den rand van het groote onderraam, toen liet hij zijn linkerarm los en pakte den bovenkant van het open venster. Onhoorbaar gleed hij naar binnen en maakte met een zaklantaarn licht.

Daar stond sinjeur in een hoek van het kamertje en keek hem met zijn groote oogen grimmig aan. Het was een gevaarlijk spel, wel even om van te huiveren. Als het ontdekt werd,

kon hij er groote straf mee oploopen; de ouwe was niet malsch.

Dat spookte onzen dapperen soldaat even door het hoofd, maar hij vermande zich spoedig, ontdeed de stijve achterpooten van de houten stokken, maakte de voorpooten los en bond het touw om den romp van het makke dier.

„Hijschen,” riep Willem zacht tot zijn makker.

Piet Krul trok, en tien minuten later hing het dier aan het touw vanuit de dakgoot te bengelen.

Zonder kleerscheuren kwam het edele ros beneden.

„Wat zullen we met hem doen?” zei Willem tot Piet, „de kazerne komen we niet uit, we moeten hem toch eens laten draven. Laten we een voorstelling geven in de cantine, een rondrit om het biljart.”

„Bravo, Willem, jij der in en ik der op.”

Dat was de eenige oplossing, het was wel tegen Willems zin, maar hij had lange beenen en kleine Piet was een echt ruitertje.

Na veel moeite had Willem zich in het pak gestoken of liever in het paard en Piet zat er bovenop.

Nooit zat een ruiter fierder in het zadel. Hij voelde zich Napoleon na den gewonnen slag, zette de borst vooruit en wilde juist het edele dier de sporen geven, toen, o, schrik, zag hij den schildwacht in de houding staan en het geweer presenteeren.

De ruiter schrok en het paard ook, want er waren een paar kijkgaten in de borst van het monster.

Daar stapte met groote passen de kapitein, bijgenaamd de ouwe, het kazerneplein op.

Zijn kleine oogjes dwaalden over het plein, en wat zag hij daar, beschenen door het licht uit de cantine. Het leek wel het ruitersstandsbeeld voor het paleis van de Koningin? — De

kapitein schreed nader en wilde juist in flinke soldatentermen zijn hart lucht geven, toen er verandering in het standbeeld kwam.

Piet had groote moeite, in het zadel te blijven, want het paard-mensch wilde in de „houding” springen.

Ten leste gleed Piet naar beneden en tusschen de achterbeenen van het paard door kon hij het woedende gezicht van den ouwe juist zien. Even daarna stond hij, de hakken tegen elkaar, naast Willem, die zoo goed en kwaad als het ging, het paardelijf van zich afgeschud had.

De kapitein voelde, dat hij zijn ernst niet kon bewaren, zoodat hij zijn strafpredicatie maar uitstelde tot den volgenden dag. Alleen zei hij even met barsche stem:

„Breng dat karkas terug waar je het gehaald hebt en meld je morgen om 10 uur op mijn bureau.”

Ruiter en paard kregen elk 14 dagen provoost.

Den dag vóór het feest stond De Roos met een vrachtwagen voor den ingang van de kazerne om bruintje af te halen.

De schildwacht verwees hem naar den sergeant van de wacht en deze ging naar den kapitein om permissie te vragen voor het wegvoeren van het paard.

De kapitein zat druk tusschen zijn paperassen, toen de sergeant zich meldde en permissie vroeg.

„Gauw sergeant, ik heb het druk.”

„Ja, kapitein, mag het paard de kazerne uit?”

„Wat drommels, is hier een paard in de kazerne?”

„Ja, kapitein, U weet wel, het paard van korporaal Slof.”

„Heeft hier een korporaal ook al een paard? Hou me niet voor den gek.”

Het duurde lang, voor de ouwe op de hoogte was; eindelijk herinnerde hij zich het geval van dien avond op de binnenplaats en nu proestte hij het uit:

„Laat loopen de knol, maar zeg tevens aan korporaal Slof, dat hij nooit meer paarden maakt.”

„Best kapitein.”

Spoedig was het paard op den wagen geladen en voort ging het.

Het zag er gezellig uit in de groote feestzaal waar de bazar gehouden werd.

Slingers groen en bloemen waren door de heele zaal aangebracht en langs de wanden bevonden zich allerlei kraampjes, net als op een kermis.

Een opgewekte menigte bewoog zich langs die kraampjes en kocht allerlei mooie dingen, die daar verkrijgbaar waren gesteld.

Jonge meisjes verkochten programma's met uit de hand gekleurde versieringen er op, ofwel chocolade of sigaretten.

Op een podium zaten, uitgedost in roode jassen, jongelui van de H.B.S. die een „band” hadden gevormd en door hun vroolijke muziek hielden ze de stemming er geducht in!

Mevrouw Dijkstra had een tombola zonder nieten. Op een bord, verdeeld in vakken, was een wijzer aangebracht, die men kon rond-draaien. Op alle vakken waren kleinere en grootere prijzen geplaatst en de prijs, die de wijzer bij 't stilstaan aanwees, was gewonnen!

Het was een levendig gedrang voor deze tent want iedereen wilde een kansje wagen.

Eddy en Freddy mochten meehelpen opzetten, en als de drukte afnam, publiek lokken:

„Hier is de tombola, dames en heeren, prachtige prijzen en geen nieten! Wie waagt een kans voor één kwartje!" riepen ze dan.

Dat hielp, en de wijzer draaide weer vroolijk rond.

Van al dat roepen kregen ze een droge keel, en ze mochten in de limonade-tent een glas Ranja gaan drinken.

Maar de avond-voorstelling zou nog héél wat leuker worden, want ze wisten dat De Roos zou meedoen en ze hadden net zoolang gesmeekt, tot ze mochten opblijven tot De Roos op het tooneel was geweest.

Het was een verzorgd programma, dat werd opgevoerd. Eerst kwam er een toespraak van den Voorzitter, vervolgens voerde een gezelschap dames en heeren in ouderwetsche kleeddracht een stukje op „Een avondje bij de familie Stastok" bewerkt naar de Camera Obscura van Hildebrand.

Het tooneel, de costumes en al wat er bij te pas kwam, alles was zuiver Oud-Hollandsch, en een luid handgeklap beloonde de geslaagde opvoering.

Een kinderkoor zong allerliefste wijzen. Ook waren er mooie muzieknummers voor viool en cello. Een heer die goed kon fluiten, bootste alle vogels na, tot zelfs de nachtegaal; een dame zong verschillende nummers, maar Eddy en Freddy zaten te wachten op hun vriend De Roos. Nu nog een dansnummer. Op de maat der muziek zweefden jongedames in keurige costumes over het tooneel tot... het scherm opging voor „Holland's Welvaren" een verrassing door J. de R.

Het tooneel stelde een Oud-Hollandsch marktplein voor, rechts een herberg met uithangbord waarop te lezen stond: „Holland's Welvaren."

De muziek speelde een zachte wijs. Uit de herberg kwam de dikke, welgedane waard... het was De Roos, in Oud-Hollandsch costuum.

Midden voor het publiek groette hij met zijn grooten, zwarten hoed. Toen klapte hij met een zweep, dien hij in de hand had.

De muziek zette plotseling een daverende marsch in, en... uit de schermen stapte op de maat het kunstpaard, een helper zat er in, maar dat kon natuurlijk niemand zien.

Midden voor het voetlicht hield het paard stil en maakte een diepe buiging voor het publiek... Gelach en geklap.

Nu zweeg de muziek en de Roos begon een grappige toespraak waarin hij van allerlei vertelde over de edele paardensport; Tom Mix met zijn wonderpaard Toby, de gezondheidsleer en de noodzakelijkheid voor het publiek om een offer te brengen voor de haver voor 't edele ros.

Met paard en al stapte hij de zaal in, om onder alle mogelijke grappen door, in zijn grooten hoed te collecteeren. Hij haalde geweldig veel op. Nu ging hij tot de rekenkunst over.

Verschillende personen uit 't publiek moesten op 't tooneel komen en dan stampte 't paard hun leeftijd, met den linkerpoot de tientallen, met den rechter- de eenheden.

Het waren allen gecostumeerden die in 't complot waren.

Het laatst kwam er een, verkleed als oude grootmoeder met grijze pijpekrullen. Toen had het paard zoovéél te stampen dat er geen eind aan kwam.

Tot slot kwam er een wals waaraan alle gecostumeerden deelnamen... en ook het paard, dat de dolste sprongen ten beste gaf.

Nog heel wat werd er dien avond vertoond, maar Eddy en Freddy moesten naar huis en naar bed. Het was laat genoeg geworden.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Gevonden voorwerpen.

Den volgende morgen gingen Eddy en Freddy naar de garage om De Roos te vertellen hoe mooi ze 't wel gevonden hadden. Ze liepen hard en zoo kwam het dat Eddy vlak bij den ingang kwam te vallen. Hij bezeerde zich niet, maar toen hij zoo dicht bij den grond was, zag hij in een spleetje van de tegels een dasspeldje glinsteren. Hij raapte het op en ging er de garage mee in.

„Kijk eens, De Roos, wat ik daar vind, een mooie dasspeld.”

„Geef eens hier jongens, dat is de speld van meneer Westering, waar hij al zoo lang naar zocht, waar vond je die?”

„Vlak voor de garage, tusschen de tegels.”

„Meneer, meneer kom eens gauw, we hebben wat van u gevonden.”

Meneer Westering kwam aanloopen en was erg blij met de speld.

„Jongens daar ben ik mee in mijn schik. Voor belooning mogen jullie morgen naar de vertelmiddag komen luisteren van de Radio. Het is om drie uur. Zorg dat je op tijd bent.”

„Graag meneer."

Nu wilden de jongens De Roos gaan prijzen voor zijn vertooning van gisteren, maar deze weerde al dien lof af.

„Ik ben het alweer vergeten, jongens, ik ben net zoo vergeetachtig als die professor."

„Welke professor was dat?"

„Wel, die professor zou een lezing gaan houden in een andere stad, maar toen hij in den trein zat, was hij zoo in een geleerd boek verdiept, dat hij vergeten was, waarom hij ook weer op reis gegaan was. Hij stapte dus aan het eerstvolgende station uit en seinde aan zijn vrouw: „Waar ga ik heen?" Deze stuurde direct een telegram terug: „Kijk op je spoorkaartje." De professor keek en herinnerde zich alles weer.

Kijk, jongens, zoo vergeetachtig ben ik ook."

Eddy en Freddy lachten en omdat De Roos druk werken moest, stapten ze weer op.

Ze kwamen langs de plaats, waar de boomen geveld werden.

Eddy wilde op zijn beurt ook eens wat vinden en liep aandachtig op den grond te turen. Opeens rende hij naar voren en raapte iets op. Maar een slordig gekleede jongen was er eveneens bij en wilde Eddy het gevonden voorwerp afnemen. Dat liet deze niet toe en het zou een gevecht geworden zijn, als Freddy er niet bijgekomen was.

De jongen, die tegen twee niet durfde beginnen, riep nu: „Halfjes mijn."

„Wat is dat?" vroeg Eddy.

„Nou, nog al glad," zei de jongen. „Eerlijk

deelen. Ik zag de portefeuille en jij snapte hem net voor mijn neus weg, maar anders had ik hem gevonden en nou wil ik mijn aandeel hebben."

"Gevonden goed moet bij de politie gebracht worden," zei Eddy, "en dan geeft de eigenaar een belooning, als hij wil."

"Ja, dat ken ik, maar ik wil mijn aandeel, en ik zal kijken, waar jullie wonen."

Eddy en Freddy waren blij, toen ze hun tuinhok door waren en het geval aan Dorus konden vertellen.

De jongen was aldoor meegeloopen en stond nog op den weg achter een boom te loeren.

"Dorus," riep Eddy buiten adem, "we hebben een portefeuille gevonden met geld, misschien wel duizend gulden," en hij liet Dorus een klein leeren taschje geopend zien. Ja, waarlijk, daar keken eenige bankpapieren uit. Dorus telde: vier van tien en twee van vijf-en-twintig, dat was dus samen negentig gulden. Op eens begon hij hartelijk te lachen. Eddy en Freddy begrepen er niets van, maar Dorus lachte dat hij schudde. Eindelijk, toen de pret wat zakte, zei hij:

"Kijk eens, jongens, wat ik hier in mijn hand heb is geen vijf cent waard. Het is geen geld, maar het zijn reclamepapiertjes van een sigarenwinkelier. Kijk maar, er staat op: Betaalbaar aan toonder vijfentwintig sigaren, en zoo zijn ze allemaal. De verspreiding is door de politie verboden omdat er hier en daar bedrog mee gepleegd is."

Eddy keek verlegen, maar Freddy lachte.

„Die jongen is naar huis gegaan,” zei hij, „en meent dat het echt bankpapier is. Nu zal zijn vader komen, om het halfjes-mijn.”

„Laat dat maar aan mij over,” antwoordde Dorus, „doch blijf in de buurt.”

Een half uur later stapte een ruwe kerel het tuinhok binnen. Toen hij de krachtige gestalte van Dorus opmerkte, werd hij opeens zeer kalm.

„Middag meneer,” begon hij. „Die jonheeren die hier wonen, hebben met dien snuiter van mijn een portefullie met geld gevonden, maar ik zal maar geen omslag maken, ik kom op grond van eerlijkheid, het is zoo gezeid niet om de knikkers, maar om het recht van het spul. Samen uit, samen thuis. Wat zegt U?”

„Ho, ho,” zei Dorus, „loop niet zoo hard, sjeffie, is het wel zeker, dat die snuiter van jou meegedaan heeft om het geld te vinden? Heeft ie niet...”

„Om den dood niet,” zei de man boos, „mijn jongen heeft alles subiet in de gaten, hij is pienter en nog wat. Heit u er nou van terug?”

Dorus moest zich bedwingen om niet in lachen uit te barsten en de jongens, verscholen achter de struiken, hadden pret voor zes.

„Ja, ja,” zei Dorus peinzend, „dan zal het wel zoo wezen, dan is die snuiter eigenlijk de vinder. Denk er aan, ga er mee naar het bureau om het aan te geven.”

Hij reikte den man het taschje over en deze stak het verbluft in zijn zak.

„Dank u, meneer, de compelementen an de jonheeren en bij gelegenheid.” Met deze woor-

den verliet hij den tuin en haastte zich op den weg achter een boom den schat na te tellen. Al spoedig snapte hij de zaak, want hij smeed het taschje woedend op den grond en liep toen haastig verder, na nog even zijn vuist gebald te hebben in de richting van de villa.

Den volgenden dag zaten Eddy en Freddy gezellig bij mevrouw Westering in de huiskamer, ieder met een heerlijk glas limonade voor zich. De luidspreker stond op het buffet en mooie muziek klonk door het vertrek.

Maar om drie uur begon de vertelmiddag en een heer vertelde een padvinders-verhaal:

„Jan en Flip waren boezemvrienden,” begon de verteller.

„Net als wij,” fluisterde Eddy.

„Stil jô,” was het antwoord.

„Ze deden veel aan sport en waren in de vacantie altijd in de buitenlucht. — Zoo kwamen ze op het plan een grooten wandeltocht te maken.

De vader van Jan had een houtzagerij en een van de werf-knechts hielp de jongens aan een tent, die gemakkelijk opgesteld en weer opgerold kon worden.

Een oude bokkenwagen werd er voor ingericht om de stokken, het zeil en wat er meer benodigd was, op te laden.

Ook leende hij hun zijn beste hond, Turk, een sterk en gewillig dier, die reeds vroeger als trekhond had dienst gedaan.

Zoo gingen Jan en Flip in hun padvinders-kleedij op weg. — Het zou te veel van den

omroeptijd in beslag nemen, om in één keer den heelen tocht te beschrijven, ik zal dus vandaag alleen vertellen, welke ontmoeting de jongens in de buurt van Amersfoort hadden.

Een eind buiten Amersfoort gingen ze aan den weg zitten. Het begon te schemeren, en hier en daar zag men in een klein huisje reeds licht branden.

Achter zich zagen ze de omtrekken van den Amersfoortschen toren en van de stad tegen de rossige avondlucht afsteken. Knotsige wilgeboomen hielden spookachtig over de breede sloot.

„Ik geloof, dat we slaap krijgen,” begon Flip opeens, „tenminste, ik kan mijn oogen niet open houden.”

„Daar heb ik ook al over gedacht, maar hier kunnen we niet overnachten. We moeten nog een stukje verder van de stad af. Hier is het niet veilig genoeg.”

Dus maar weer opgestapt en een zijpad ingeslagen. Geen huis stond hier aan den weg, ja, toch, een eindje verderop zagen ze een eigenaardig gebouw, het leek wel een kerkje met een mooi-aangelegden „boerentuin”. Een klein gedeelte van dit gebouw scheen bewoond te zijn, de luiken waren gesloten.

Daarnaast was een kaal stuk land, waar op het achter-gedeelte een klein schuurtje stond.

„Kijk, Flip, dat lijkt me een geschikt bivak, maar hoe komen we op het land, er ligt alleen maar een plank over de sloot.”

„Dan dragen we den wagen er maar over.”

Turk werd uitgespannen. Beide jongens gin-

gen den vonder over om het onbekende land te verkennen. — Het was een grasveld, alleen tegen de schuur aan stonden eenige zonnebloemen. De schuur zelf was een oude barak, waar landbouwgereedschappen in bewaard werden. Achter de schuur was een uitgezocht plekje, deels begrensd door de schuur, deels door de sloot.

Naar rechts kon je beter de woning van het kerkje zien, wat was die keurig onderhouden en netjes geverfd.

„Hier ankeren we, Flip, het kan niet beter. Deze vrije kant ligt op het Oosten, dus we worden door het zonnetje gewekt.”

De wagen werd ontlast van de opgevouwen tent en inhoud, daarna pakten Jan en Flip den wagen op, brachten hem over de plank en reden hem achter de schuur.

Tegen de schuur aan, met den uitgang naar het Oosten, sloegen ze de tent op. Een dikke deken werd uitgespreid en met kussens en dekens werden de bedden opgemaakt.

„We moeten nog wat eten, Jan,” zei Flip.

„Dat is waar ook; ik zou warempel mijn maag vergeten.”

„Haal de koude koffie en het keteltje, ik zal ondertusschen wat hout sprokkelen, dan kunnen we hier een vuurtje maken, maar we moeten toch ook nog schoon water hebben.”

„Kijk, daar staat een pomp in den tuin van onzen overbuur.”

„Prachtig, ik spring wel over het hek.”

Wip, was hij er over en stond bij een ouderwetsche steenen pomp. Wie weet, hoe oud deze

wel was.

In een kwartiertje brandde een lustig vuurtje en hing het keteltje er boven. Melk hadden ze niet, dus ze moesten het met zwarte koffie stellen. De boterhammen waren spoedig gesmeerd en belegd.

„Ga jij maar in de tent liggen of zitten, zooals je wilt, ik zal je wel bedienen,” zei Jan.

Jan was handig in alles; hij sloeg een dik paaltje in den grond in het midden van de tent, timmerde daar een klein plankje op en zette daarop een kort stukje kaars. Losse steenen, waarop een kussentje, waren hunne stoeltjes.

Toen het kaarsje daar zoo kleintjes scheen op de witte dekens en de wanden van de tent, kwamen de jongens in een verrukkelijke stemming. Ze zaten aan weerskanten van het kaarsje ieder met een groote kom koffie en eenige dikke boterhammen voor zich.

Eerst spraken ze niet veel; ze hadden te veel aandacht voor hun avondmaal. Toen dit verorberd was, ging Jan nog even naar buiten om nog een kom koffie in te schenken, en het vuur te dooven.

Turk bromde genoegelijk en scheen ook best op zijn gemak.

Eindelijk trad met langzame pasjes Klaas Vaak de tent binnen.

„Ik ga slapen, Jan, hoe denk jij er over?”

„Best, Flip, maar even moet je me nog zeggen, hoe je den eersten dag van onzen tocht wel vindt?”

„Ik kan het moeilijk onder woorden brengen, maar dat wil ik je wel zeggen, dat ik dezen

dag mijn geheele leven niet vergeten zal."

"Dan is het in orde. Wel te rusten en laten we afspreken, wie het eerste wakker is, moet direct den andere roepen."

"Goed," zei Flip. „Ik wensch je ook een goeden nacht."

Jan blies de kaars uit en binnen tien minuten verried alleen het gesnurk de aanwezigheid van twee gezonde jongens.

Den volgenden morgen heel vroeg liet Turk zich wel even hooren door een licht gebrom, maar blaffen, daar dacht hij niet aan, hij wilde zijn nieuwe meesters niet onnoodig wakker maken.

Flip was het eerst wakker; hij kleeedde zich vlug aan en kon niet nalaten dadelijk een kijkje buiten de tent te nemen. Turk kwam al kwispelstaartend naar hem toe.

"Zoo Turk, ben je ook blij met dezen mooien morgen. Zie je wel, hoe prachtig de zon door den nevel tracht heen te breken? Wacht, nu moet ik toch even Jan roepen.

Hola, Jan, kom, word wakker," maar Jan sliep nog als een roos. „Toch wekken," zei Flip in zichzelf, „afpraak is afspraak," en hij liet een paar druppels water op Jan's hoofd vallen. Dat hielp.

"Moeder, het lekt hier," riep Jan geeuwend.

"Daar kan moeder weinig aan doen, Jan."

Half lachend keek Jan naar Flip.

"Ach, ik sliep nog. Ben je al lang op?"

"Nee, nog maar even, maar toch ben ik al buiten geweest. Het is er zoo prachtig mooi."

In een wip was Jan er nu ook uit.

Net als den vorigen avond nam hij een sprong over het hekje, naar zijn overbuur om wat water aan de pomp te halen.

Het huisje zag er nu een beetje anders uit, de deur stond open, de luiken waren van de ramen.

Jan schrok een beetje. Wat moest hij nu doen? Naar de pomp gaan, of eerst aankloppen

en verlof vragen? Niet lang hoefde hij na te denken.

De man keek heel vriendelijk, leuk, een boer op zijn Zondagsch.

Hij had geen gewoon werkpak aan, maar een zwart, net pak, zwarte stropdas en een zijden petje op het hoofd.

„Zoo jonker,” begon hij, „zoo vroeg al bij mij op bezoek? Dat mag ik graag. Vroeg uit de veeren, daar houd ik van. Ik was gisteravond om acht uur al ter kooi, en vanmorgen om vijf uur al in mijn tuintje bezig; er is ook niet mooier dan de zomer in den vroegen morgen. Maar vertel me eens, jonker, zijn jelui padvinders, want ik heb jelui tent vanmorgen wel gezien en toen begreep ik, dat daar een paar knapen sliepen, die mij, Kees, want zoo heet ik, vanmorgen wilden verrassen.”

Daar was ook Flip aan het hek komen staan.

„En is dat je kameraad? Zoo, goeden morgen, jonker, goed geslapen?”

„Ja, meneer, opperbest.”

„Geen meneer, maar Kees, en wat ik jelui zeggen wil, als jelui gekleed bent, kom dan bij mij ontbijten. Kees heeft graag bezoek.”

Wat een verrassing voor de jongens!

Ze waschten en poetsten zich nu, alsof ze bij den burgemeester op bezoek moesten, ze wilden niet voor Zigeuners doorgaan.

Een half uurtje later stapten Jan en Flip deftig de boerenwoning binnen.

Op het deel, dat zij nu betraden, was alles keurig netjes, geen stofje was er te zien, een bruin tafeltje stond keurig met helder wit laken

gedekt voor twee personen.

„Gaat zitten, jonkers. Daar is brood, boter en kaas. Ik zal een kop koffie brengen en voor elk een paar eitjes koken. Willen de jonkers het hard of zacht?”

In het kort, de jongens werden bediend, alsof ze in een eerste-klas-hotel waren.

Na het ontbijt werd de woning bezichtigd.

Kees liet zijn klompen aan den ingang staan. Wat zag ook hier alles keurig netjes er uit.

„Nu naar de kapel, jonkers.”

Wat de jongens meenden dat een kerkje was, was een grafkapel.

Een vroegere landheer van die streek was daar begraven. In een uitgehouwen steen prijkte het wapen met den naam en de vele titels van den edelman. Aan den wand hing wéér een groot wapen.

„Ja jonkers, ik woon hier reeds heel lang, familie heb ik bijna niet, mijn werk is het schoonhouden van het gebouw. Daarvoor mag ik hier wonen, en als jelui met mij den tuin ingaat, zult ge zien, dat ik rijker ben dan menige groote heer. Ik heb kippen, en een geit, en verbouw op mijn land meer dan ik noodig heb. Wat ik te veel heb, breng ik naar de markt, of verkoop het aan goede klanten.”

Onder al dat praten en rondkijken was het al acht uur geworden.

„We moeten weg, Kees, mag ik even met je afrekenen?”

„Hoor eens, jonkers, ge moet Kees niet beledigen. Jelui bent mijn gasten. Er komen hier rijke dames en heeren genoeg, die goed over

Kees denken. Maar stuur me later nog maar eens een prentje, daar ben ik overgelukkig mee."

"Dat zullen we zeker doen," zeiden Jan en Flip tegelijk.

De tent was spoedig afgebroken, het voertuig weer bespannen en beladen.

"Hartelijk dank, Kees, voor je gul onthaal."

"Niets te danken, jonkers. Kijk, hier heb ik nog een paar ruikertjes in den tuin geplukt voor Uwe mama's. Doe hen wel de groeten van Kees."

Zoo deed het galante boertje den jongens uitgeleide.

Eddy en Freddy vonden het mooi en bij het naar huis gaan bedankten ze meneer en mevrouw Westering voor den prettigen middag.

DE RTIENDE HOOFDSTUK.

Alweer Charley Chaplin.

Toen Eddy den volgenden morgen al heel vroeg wakker werd, hoorde hij den regen weer kletteren tegen de ruiten.

„Bah, alweer regen,” mopperde hij, „hoe komt men dezen regendag door.”

Ineens dacht hij aan Charley Chaplin op het witte doek en zijn besluit was genomen.

„k Ga me verkleeden,” besloot hij.

Stilletjes ging hij naar den zolder. Hij wist, dat hier een kast stond, die veel oude kleeren bevatte en een kist met veel afgedankte plunje, bestemd om bij gelegenheid aan een of anderen armen drommel gegeven te worden. Een paar bottines van zijn vader, een wijde broek en dito jas, en een stroohoedje, en in minder dan geen tijd stond hij daar als een tweede Charley Chaplin.

Uit een teekendoos, die hij in een der kamers wist te staan, nam hij een stukje houtskool en maakte zich daarmee een snorretje.

Zoo onhoorbaar als hij maar met zijn turftrappers loopen kon, ging hij naar beneden en weldra was het onmisbaar snorretje aangebracht. Eddy keek in den spiegel.

„Hij is goed,” besliste hij.

Bet, die reeds in de keuken bezig was, hoorde, tot haar verwondering, iemand door het huis loopen.

„Te deksel,” dacht ze, „wie kan dat nu toch wezen, zoo vroeg?”

En ze besloot eens poolshoogte te nemen. Gewapend met een bezem, verliet ze de keuken en begon het terrein te verkennen.

Juist toen ze een kamer wilde binnengaan, kwam Eddy er uit en onzacht bonsden ze tegen elkaar aan.

Maar, behalve dat Bet zich pijn deed, schrok ze ook nog, en schrik en pijn uitten zich, behalve in een stortvloed van woorden, in een stevigen duw met den bezem, waardoor Charley Chaplin ondersteboven tuimelde. Dat werd ineens zoo'n spektakel in den vroegen morgen, dat mevrouw Dijkstra in haar nachtgoed en Fred in zijn pyama haastig kwamen aanloopen. Met wijd-open oogen bleven beiden staan en gierden om den namaak-Chaplin, die moeite had op te krabbelen, maar dadelijk den rol doorspeelde, door op de meest dwaze wijze zijn beenen te verwringen.

Bet lachte niet.

„Is dat een manier van doen,” riep ze, „op den vroegen morgen het huis op stelten te zetten!”

Maar mevrouw Dijkstra lachte.

„'t Is toch zoo erg niet, Bet,” vergoelijkte ze; „kom, laten we maar heengaan. Chaplin is een oolijkerd. Als we nog langer blijven, haalt hij nog meer grappen uit.”

De twee vrouwen gingen heen.
„Wat zie je er fijn komiek uit,” prees Freddy.
„Ja, en weet je wat nu leuk zou zijn,” meen-

de Eddy, „als jij je ook verkleedt. Oud goed is er nog wel boven in de kast en ook in de kist ligt oud spul genoeg.”

Fred had hier wel ooren naar en ze klommen de trap op naar den zolder. Hier kreeg Fred

eveneens een oude broek van vader aan en een oud jak van de meid. Een hoed, waarvan den halven rand af was, voltooide het geheel.

„Zou je zoo de straat op durven gaan?” vroeg Fred.

„Ja, ik wel, jij ook?”

„Natuurlijk,” antwoordde Fred. „’t Is nog al niet fijn, zoo toegetakeld langs de straten te loopen.”

„Na het ontbijt gaan we,” stelde Eddy voor, „als het tenminste niet zoo hard regent.”

Ze gingen de trap af en vertoonden zich ’t eerst aan Bet in de keuken. Maar Bet lachte in ’t geheel niet.

„Je bent beiden gek geworden,” zei ze.

Maar omdat Eddy nu eenmaal Charley Chaplin was, moest hij grappig wezen en ineens pakte hij Bet beet en gaf haar met zijn houtskool-mond een zoen op haar blozende wang, die nu een groote, ronde vlek vertoonde.

„Smeerpoes!” schreeuwde de meid en ze wierp Charley een kom water in ’t gezicht.

Gierend van den lach vlogen Eddy en Freddy de keuken uit en regelrecht naar Dorus, die in de schuur bezig was, een en ander te repareren. Dorus had schik in de jongens.

„Je moet de stad ingaan,” zei hij, „het villadorp door. Dan zing je wat aan de huizen en haalt centjes op. En als je dan genoeg bij elkaar gezongen hebt, haal je voor mij een half pondje tabak. Want ik ben er doorheen en ik heb trek in een pijpje.”

„We zijn het van plan, Dorus,” zei Eddy, „als de regen maar ophoudt.”

„Wat malen zwervers, zooals jullie zijn, om regen," meende Dorus. „Juist nú moet je gaan. Met zulk weer hebben de menschen juist medelijden met die zwervende stakkers."

De heer en mevrouw van Hedel en ook mevrouw Dijkstra schaterden van het lachen, toen het tweetal, zoo uitgedost, aan het ontbijt verscheen.

„De dag begint leuk," zei moeder, „niet-tegenstaande den regen. Als ze nu ook maar goed eindigt."

„Daar is veel kans op," zei mevrouw Dijkstra. „Als 't weer wat opknapt, wou ik met jullie vanmiddag na de koffie naar Laren gaan. We hebben dan een leuk zitje in de Gooische stoomtram."

„Mevrouw Dijkstra verwent jullie," zei mevrouw van Hedel, maar ze glimlachte dankbaar tegen mevrouw, die zoo lief voor haar en zoo aardig voor de jongens was.

Na het ontbijt ging vader naar Amsterdam. Mevrouw Dijkstra ging aan haar werk, door moeder geholpen, die al enkele lichte werkzaamheden mede verrichtte. De jongens verlieten de kamer. In de open deur kwamen ze Betje tegen, die heel leelijk tegen Eddy keek, met het vlak van haar hand over de wang streek en een vies: „Bah!" zei.

Gierend van den lach stoven de jongens de deur uit.

„Bet is spinnijdig," zei Freddy.

„En Charley Chaplin is in zijn schik," zei Eddy, die beide voeten zoo ver mogelijk buitenwaarts zette en Freddy vóórging, het tuinpad

over, dat naar den weg voerde.

„Als we nu voor bedelaars willen spelen, moet je die snor wegvegen,” ried Fred. „Je begrijpt, dat de menschen met die zwarte veeg onder je neus dadelijk begrijpen, dat je voor Chaplin speelt. En dan geven ze niets. Ze moeten medelijden met ons hebben.”

„Je hebt gelijk,” antwoordde Eddy, doopte zijn zakdoek in de eerste de beste plas, door den regen gevormd en waschte de snor weg. Ook zijn poppenhoedje wierp hij weg.

„Nu zijn we bedelaars,” zei Fred. „Als nu de menschen maar geven.”

De regen had opgehouden; een zwak, waterig zonnetje vertoonde zich aan den hemel, tusschen twee wolken in.

„We moeten wat ver uit de buurt gaan,” stelde Eddy voor. „De menschen in de huizen hier dichtbij, kennen mij allemaal.”

Dus liepen de jongens wel een kwartier ver en toen schelden ze aan een villa. Een huis-knecht deed open.

„Een kleinigheidje als-je-blijft?” bedelde Eddy, zijn hand uitstekende, met een beverig, zwak stemmetje.

„Maakt dat je wegkomt, luie schooiers,” bulderde de man, „anders zal ik de bulldog op je afsturen. Caesar, hier.”

Op hetzelfde oogenblik klonk een huilend geblaf uit een der vertrekken, en zoo hard ze loopen konden in de te lange broek, stoven de jongens het erf af en den weg op. Higgend kwamen ze hier aan.

„Bedelen is moeilijk,” zei Fred.

„Nou," bevestigde Eddy, „vooral als er zoo'n bulldog thuis is."

Nu schelden ze bij een tweede villa aan. Een oude dienstbode deed open.

„Een kleinigheid," fleemden ze tegelijkertijd.

De oude keek beiden meewarig aan.

„Stakkers," zei ze. „Kom binnen."

Onhoorbaar over den dikken ganglooper volgden ze de meid. Onderweg stietten ze elkaar aan en gaven knipoogjes. Een minuut later zaten ze in de keuken, elk op een stoel."

„Stakkers, ik zal je eten geven."

De meid warmde een halve pot eten op van den vorigen dag. Aardappelen, prinsesseboonen en gehakt.

„Ziezoo, eet dat nu maar lekker op, arme jongens," noodde ze, na twee diepe borden boordevol geschept te hebben, met drie lepels vette jus er overheen.

Toen ging de oude dienstbode ook zitten, om te genieten van het smullen der jongens. Maar deze hadden het nu al benauwd. Hoe konden ze dat warme, vette eten naar binnen werken, nu ze pas een heerlijk ontbijt hadden gehad. Maar ze moesten eten, al bezwaarde hun ook iedere hap.

„Lekker, hè?" zei de meid.

„Ja," antwoordden de jongens, maar hun keel maakte al zachte geluiden van onpasselijkheid. Toch moesten ze eten, al brak het zweet hun uit.

„Ziezoo, eet alles nu maar lekker op," zei de meid. „Ik kom aanstonds wel weer bij je. Ik moet even naar de kamer, naar mevrouw."

Gelukkig, ze ging heen. Toen ze weg was, fluisterde Eddy: „Ik kan niet meer, Fred.”

„Ik ook niet, Eddy; 't zweet breekt me uit. Ik ben zoo misselijk.”

„Bah!” deed Fred's keel eensklaps.

„Niet overgeven, jô,” waarschuwde Eddy.

„Maar ik... ik... ik stik bijna,” waarschuwde Fred. „Wat moeten we toch doen?”

„Laten we het eten in onze zakken steken,” stelde Eddy voor.

„Ja, ja,” riep Fred haastig. „In onze zakken! In onze maag gaat niet!”

Ze schepten telkens een handvol eten op en lieten dit in hun zakken glijden.

„Au, 't is warm, ik brand me,” riep Fred, die als een kakkerlak in het rond sprong.

„Stil, jô,” waarschuwde Eddy.

„Ik bedel nooit meer,” zuchtte Fred.

„'t Is vreeselijk,” kermde Eddy, en ineens, waarschuwend: „Stil, de oude meid komt. Aan 't eten.”

Toen de oude dienstbode weer binnen kwam, werkten ze met moeite de laatste hap eten naar binnen.

„Heeft 't lekker gemaakt, jongens?”

„Heerlijk,” prezen ze.

„Nou, zie dan eens hier. Voor ieder van jullie heb ik van mevrouw twee kwartjes gekregen. Als 't je blijft.”

En ze stopte de jongens ieder twee geldstukken in de hand. Met een driemaal herhaald: „Dank U,” liepen de jongens heen.

„O, 'k ben zoo benauwd,” kreunde Eddy, toen ze buiten het gezicht van de villabewoners

waren.

„Ik sterf," waarschuwde Fred, en hij legde zich neer op den berm van den weg. Eddy vleide zich naast hem.

„Ik ben ziek," zuchtte Fred.

„Ik ben misselijk," kreunde Eddy.

„Laten we maar een half uurtje stil blijven liggen," stelde Fred vast. „Misschien zakt het dan wel."

Ze deden beiden, wat Freddy had aangeraden en na een groot half uur waren ze weer opgeknaapt. Toen stonden ze op, liepen een winkel binnen, kochten voor Dorus een half pondje tabak en in één anderen winkel voor Bet een aardig speldje en gingen toen naar huis terug.

Ze lachten hier allen hartelijk om hun avontuur en toen Dorus de pijp stopte, zei hij: „Leuke jongens," en dat zei Bet ook, toen ze haar speldje bekeek.

Intusschen waren de jongens druk bezig hun broekzakken te reinigen.

Direct na de koffietafel gingen mevrouw Dijkstra, Eddy en Freddy op weg naar het station van de Gooische stoomtram. Pas waren ze hier, of ze zagen een rijtuigje, door een oud paard getrokken, het station naderen. Een menigte menschen volgde het rijtuig, joelend en schreeuwend.

„Wat is daar nu aan de hand?" vroeg mevrouw, die, evenals de jongens nieuwsgierig was te weten, wat de oorzaak van al dat leven was.

Het rijtuig stond stil. Een heer stapte haastig uit en die mijnheer was: Charley Chaplin.

Charley Chaplin, dien ze pas gisteren op het

doek hadden gezien. Een kreet van verbazing en vreugde ontsnapte aan de monden der jongens.

„Charley Chaplin!” riep Eddy heel hard, en deze, die met den koetsier stond af te rekenen, zwaaide op koddige wijze met zijn dophoed Eddy een groet toe.

In den doorgang naar de perrons stak Charley een reuzesigaar aan. Daar kwam de conducteur met de waarschuwing: „Tram van Laren, Blaricum, Huizen.”

Met Chaplin voorop ging de menschenstroom op de tram af, die een dikke rook verspreidde. Charley wuifde met zijn handen den rook van zich af en stapte op koddige wijze op een der achterbalcons.

„Laten we dicht bij hem gaan, mevrouw,” vroeg Eddy.

„Goed,” antwoordde deze en ze stonden nu heel dicht bij den beroemden man.

Toen de tram vertrokken was, kon Freddy niet nalaten te zeggen: „Meneer Chaplin, we hebben u gisteren nog op de bioscoop gezien.”

Chaplin trok een stom-verbaasd gezicht. „Ij,” antwoordde hij Freddy, die een hoog-roode kleur kreeg.

„Jô, hij kan natuurlijk geen Hollandsch spreken,” waarschuwde Eddy zacht.

Verlegen met zijn figuur ging Freddy een paar passen naar 't achtereinde van het balcon.

Charley blies geweldige rookwolken uit zijn mond en vergenoegde zich met nu en dan een wijsje te neuriën.

Van de menschen om hem heen nam hij niet

de minste notitie.

Eerst stopte de tram aan de Tol, die alleen op verzoek werd aangedaan. De tweede halte, Haanwijk geheeten, werd voorbijgereden.

Een Larensche boerenjongen had hier willen uitstappen, maar daar hij vergeten had den conducteur te waarschuwen, — zoo werd zijn aandacht in beslag genomen door den beroemden komiek, — sprong hij uit de tram, met het noodlottig gevolg, dat het pak, dat hij droeg, aan het hek van het achterbalcon haken bleef en de jongen met een smak tusschen de rails terecht kwam.

Menschen gilden en de conducteur floot onheilspellend eenige keeren, tot de tram knarsend stopte.

Vele passagiers stapten uit. Ook Charley verliet 't balcon, door mevrouw Dijkstra en de jongens gevolgd.

Maar nauw had de komiek het balcon verlaten, of een boer sprong vóór hem, en gaf den sinjeur een zoo geweldige opstopper, dat hoed en sigaar de lucht invlogen.

„Dat 's jouw schuld, duvelsch mensch,” schold de boer, „'k heb 't dadelijk zeid, dat deze reis niet goed zou afloopen.”

Chaplin had zeker zijn revolver thuisgelaten; hij schoot althans niet, zooals de jongens verwacht hadden, doch krabbelde op, greep zijn hoed en verdween ijlings in de richting van Laren.

Mevrouw Dijkstra was inmiddels den jongen genaderd. Ze haalde een fleschje eau-de-cologne te voorschijn en liet den knaap ruiken. Tot

groote verluchting van de omstanders kwam de knaap weer tot bewustzijn.

„O, hij is niet dood,” riep de conducteur en toen tot de reizigers: „Instappen, instappen!”

Allen stapten in, behalve mevrouw Dijkstra, die de jongens waarschuwde met de woorden: „We zullen hem thuisbrengen, jongens, alleen kunnen we hem niet laten gaan.”

„Wat lief van mevrouw,” dachten de jongens.

„Als jullie nu het pak dragen, dan zal ik hem bij het gaan ondersteunen,” zei mevrouw. Langzaam ging het viertal op weg.

„Waar moet je heen?” vroeg mevrouw.

„Langs de modelboerderij ginds, dan rechtuut naar Zeuvenaonde. 't Is een minuut of tien lopen.”

Ze gingen op weg.

„Dit pak had je 't leven kunnen kosten,” zei mevrouw. „Wat zit er toch in?”

„Dat is waschgoed van mijn meu (tante), die dient bij dokter de Jong in Hilversum, dat mot me moeder wasschen.”

Ze kwamen bij Zeveneinde.

„Hier woon ik,” vertelde de jongen, stilstaande en op een klein huisje vóór hem wijzende.

„We zullen met je mee gaan,” zei mevrouw.

De deur van het huisje werd geopend en daar stond de moeder, vrouw Majoor, al in de gang, met open mond en groote oogen.

„Wat beurt er nou, wie bin dat, wat bin je bar wit, mijn zeun.”

„Ik bin gevallen, minsch, die juffrouw het mei geholpen. Nou bin ik weer goed.”

Mevrouw Dijkstra deed haar een getrouw

relaas van het gebeurde.

„Je bent een goed mensch, een kommetje koffie voor jou, en een bal voor de jongens en Lammert, jij gauw naor vader, eerepels rooien.”

Maar mevrouw Dijkstra bracht het mensch aan het verstand, dat dit niet ging.

„Uw zoon moet een paar uur naar bed,” ried ze en drukte onderwijl vrouw Majoor een gulden in de hand.

Ze had al lang gemerkt, dat de menschen het niet breed hadden.

Na afscheid genomen te hebben, wandelde mevrouw met de jongens het dorp eens rond en ging toen met hun naar de lunchroom van Aben, waar ze op limonade en gebakjes tracteerde.

Terwijl ze daar heerlijk te smullen zaten met nog eenige andere dames, heeren en kinderen, klonk buiten opeens een geweldig lawaai en op hetzelfde oogenblik vloog de deur open en een man rolde binnen, pardoos tegen het tafeltje aan, waaraan mevrouw en de jongens zaten.

Het tafeltje rolde om — glazen kletterden rinkelend op den vloer — Eddy en Freddy rolden met stoel en al onderste boven en boven op den man, die niemand anders was dan:

Charley Chaplin.

Het drietal krabbelde op.

„Ik betaal, mevrouw,” riep de man, „ik betaal alles.”

„Ja, dat is allemaal tot uw dienst, meneer,” antwoordde mevrouw Dijkstra, „maar ik houd me aanbevolen voor een uiteenzetting van uw vreemde en ongepaste handelwijze.”

„Die zal ik u geven, mevrouw. Ik ben op weg naar deze lunchroom en word hier vlak voor de deur door een troep kwajongens aangevallen. Een van hen duwde me de deur in.

Het bevreemdde de jongens, dat de man zuiver Hollandsch sprak.

„Maar, meneer Chaplin," begon mevrouw Dijkstra, doch de komiek viel haar in de rede:

„Pardon, mevrouw. Ik ben Chaplin niet. Ik speel voor den grooten Charley. Ik ben in Hilversum gelogeerd bij mijn neefs en heb met deze een weddenschap dat ik een dag voor Charley spelen zal. En dat heb ik nu gedaan en de weddenschap gewonnen."

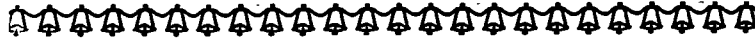
Hij dronk een glas ranja en betaalde, ook het geld voor mevrouw en de jongens.

Toen de volgende tram had stil gehouden, liep de man, die voor Chaplin speelde, er haastig heen en sprong er gezwind in, om gevrijwaard te zijn voor hernieuwde aanhoudingen der straatjeugd.

„Een leuke middag," zei Freddy, „jammer, dat hij de echte Charley Chaplin niet was."

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Een tocht naar Kievietsdal.

Na die regendagen was het een ware vreugde, dat het weer langzamerhand beter werd.

Toch bleef het nog dreigend, en zooals vader aan het ontbijt uit de courant voorlas, het weerbericht verwachtte nu en dan onweersbuien.

Geen aanlokkelijk vooruitzicht voor fietsers, die een tocht willen maken!

Mevrouw Dijkstra wist er echter wat op te verzinnen.

Den kant van Baarn uit ligt een groote speeltuin, „Kievietsdal” geheeten. Daar konden ze zonder gevaar heengaan. Kwam er een bui dan konden ze in een der veranda's wachten tot het weer droog was. Maar de tocht kon eerst 's middags gebeuren, daar mevrouw alweer werkjes in de huishouding moest doen.

Den volgenden dag zou de groente-inmaak beginnen en van te voren moesten de Weck's potten en toebehooren in orde worden gebracht.

De jongens moesten hun ongeduld dus nog wat bedwingen.

Des te heerlijker vonden ze het, toen ze eindelijk vertrokken. Vriendelijk werden ze door

mevrouw Van Hedel, die met den dag vooruitging in beterschap, uit de voorkamer nagewuifd.

Onder druk gepraat, gebel en gelach werd de Soestdijkerweg ingeslagen en weldra bevond het gezelschap zich in de heerlijke bosschen. Het bleef droog en niemand dacht meer aan de sombere voorspellingen uit de courant, die wel de plank misgeslagen scheen te hebben.

In den speeltuin zochten ze een gezellig plekje op, en de neefjes gingen de verschillende werktuigen probeeren.

Van alles was er. Behalve de gewone dingen: draaimolens, zweeftouwen, schommels, wippen, rekstok en ringen, had men er ook een zweefbaan, een zoogenaamde Montagne Russe.

Deze beviel den jongens het best. Van een tamelijk groote hoogte af, waren ijzerdraden gespannen. Over die ijzerdraden kon zich een klein soort karretje bewegen, waaraan een toestel hing om half op te zitten, half aan te hangen.

De luchtreiziger moest zelf het toestel naar boven duwen. Daarbij liep hij tegen een trapje op, dat onder de staaldraden was aangebracht.

Was dus het toestel boven, dan had hij maar plaats te nemen, af te duwen, en sierlijk zweefde de passagier door de lucht, om beneden met vooruitgestoken beenen tegen een zandhoop aan te stuiten.

Dan kon de toer weer opnieuw beginnen. Zoo waren er twee banen naast elkaar en Eddy en Freddy maakten er een wedstrijd van, wie het eerst met de voeten tegen den zand-

hoop botste. Toen ze zoo een heelen tijd bezig geweest waren, kwam mevrouw ze roepen om een glaasje limonade te drinken. Nu, daar hadden ze wel trek in en hun tafeltje was het vroolijkste van den geheelen tuin. Zelfs andere gezelschappen moesten af en toe lachen om de leuke opmerkingen en vroolijke uitroepen.

Maar o-wee, inmiddels waren er nog veel meer menschen in den tuin gekomen en alle kinderen wilden tegelijk op de zweefbanen. Een paar ruwe gasten begonnen zelfs te vechten, wie het eerst mocht en dat begon den eigenaar van den tuin te vervelen. Hij ging het huisje in en kwam weldra terug, gewapend met een grooten sleutel en twee kettingen. Hij deed aan elk der karretjes een ketting, die hij om een stang bevestigde van het vaste gedeelte. Toen ging er een slot op, en voor dezen middag was het met de luchtreizen gedaan.

„Ziet u, mevrouw,” legde hij uit, „als het zoo druk is, mot het maar gedaan wezen, ze gane anders maar vechten.”

Mevrouw kon den eigenaar niet geheel ongelijk geven, maar de jongens vonden het vreeselijk, dat het „vliegen” nu afgelopen was. Ze probeerden nog eens aan de ringen te bungelen, maar de aardigheid was er af.

„Weet je wat we doen moesten,” zei mevrouw, die wel zag hoe teleurgesteld de neefjes waren. „We gaan nu opstappen en maken nog een ritje langs het fietspad tot het huis „Het Bluk”, den kant van Laren uit. Daar gaan we nog een poosje zitten en dan over de hei naar huis terug.

We komen hier nog eens op een ochtend terug, als er niet zooveel publiek is. Jelui kunnen dan nog eens flink wat luchtreizen maken."

Dit voorstel vond bijval en weldra zat het gezelschap op het zadel.

Ze gingen nog een eind den kant van Baarn op en toen links af het bosch in. Daar teekende zich met bruine kleur tegen het witte zand het fietspad af, nu eens oplopend, dan weer dalend, nu eens rechts, dan weer links kronkelend. Het was een aardig ritje. Bij een kronkeling van den weg kwamen ze langs een kermiswagen.

Mevrouw dacht, dat die daar wel niet zou mogen blijven. Op het trapje speelden een paar morsige kinderen, en in den wagen zagen ze door het openstaande deurtje een vrouw over iets gebukt staan.

"Gevaarlijk volkje," zei mevrouw. "Als de veldwachter er achter komt, dat ze hier vertoeven, zal hij ze wel spoedig verderop sturen."

"Maar die menschen moeten toch ergens blijven," meende Freddy. "Ik vind het wel aardige kindertjes, en ik zie er niets gevaarlijks aan."

Op dit oogenblik deed zich in de verte een dof gerommel hooren en de lucht begon op eens heel donker te zien. De wind stak op en floot in de boomtoppen.

"Doorrijden, jongens," zei mevrouw bezorgd. "We moeten in „het Bluk" de bui maar afwachten."

"Wat is een Bluk, mevrouw?" vroeg Freddy.

"Ik weet niet," antwoordde deze, "vanwaar die naam komt. We zullen het vragen, als we er

zijn."

Daar zagen ze over een open stuk hei het huisje al liggen, met veranda's aan alle kanten en priëlen er afzonderlijk bij.

Bij het huisje stond een groote vlag, en van alle kanten schoten fietsers langs daar samenkomende paden op het huis af.

„Wat ziet het er leuk uit," vonden de jongens.

Spoedig hadden ze een gezellig plaatsje veroverd en deden zich te goed aan een heerlijk glas melk.

De wind gierde over de hei en het doffe gerommel in de verte nam met de minuut in hevigheid toe. Regenen deed het evenwel niet. Toen ze een poos vergeefs hadden zitten wachten en de omgeving van het huisje hadden bekeken, wilde Freddy graag weer opstappen. Mevrouw betaalde en vroeg nog eerst aan den kellner, wat die naam Bluk beteekende.

„Dat is Larensch, mevrouw," zei de man. „Het beteekent blok. Zeker omdat het zoo vierkant is."

De regen wilde nog maar niet loskomen, en daar de grootste kans was om het droog te halen tot huis toe, gaf mevrouw het teeken van vertrek.

Bij het opstappen raakte Eddy even in het mulle zand naast het pad, zoodat hij meteen weer afstapte. Vóór de fiets op het harde gedeelte gehaald was, en de kleine baas opnieuw was opgestapt, was hij een heel stuk achter geraakt. Ze reden tegen den sterken wind op.

Freddy bleef vlak achter mevrouw, die dus

als windvang voor hem diende. Hij had dus niet zooveel last er van.

Eddy echter moest zelf tegen den storm optornen. Zoo vergrootte de afstand tusschen de neefjes zich hoe langer hoe meer. Eddy was en bleef achter en kon ondanks zijn zwoegen niets inhalen, te meer daar de weg weer steigende was. Daar verdween Freddy over de kam van de heuvelrij.

Maar wat was dat? Van achter een zandduin kwam plotseling een man te voorschijn met een ongunstig uiterlijk, die midden op den weg ging staan en zoo Eddy den doorgang versperde. Om de aandacht van zijn tochtgenooten te trekken begon Eddy hard te bellen, waarop een valsch lachje op het gezicht van den man verscheen. Tegen den wind in, konden de anderen het bellen toch niet hooren.

Wat de man van plan was, kon Eddy niet vaststellen, maar veel goeds zou het wel niet wezen, en daarom was hij niet erg op zijn gemak.

Zonder er lang over te denken sprong hij dus van de fiets, draaide deze om, sprong er weer op en reed zoo hard hij kon terug. Achter hem klonk geschreeuw van den man, maar hij lette daar niet op en trapte door, zoo hard hij kon.

Wanneer hij denzelfden weg ging dien ze gekomen waren, kon hij langs Kievietsdal vrij gauw Hilversum weer bereiken en niet zoo heel veel later dan de anderen thuiskomen.

Spoedig had hij het boschpad bereikt. Daar was hij alweer bij den woonwagen. Maar wat was dat, op den weg stond één van de kinde-

ren jammerlijk te schreien en toen Eddy naderde wenkte de dreumes hem om af te stappen.

Hoewel hij niet erg gesteld was op het opont-houd, kon Eddy het toch niet over zich verkrijgen, het kind voorbij te gaan. Hij vroeg dus: „Wat is er, kleintje, kan ik je ook helpen?”

„Kleine broertje is zoo ziek geworden en vader is niet thuis, en nu is er niemand om hulp te halen.”

Eddy kreeg medelijden met de stumpers en ging eens door de deur van den woonwagen kijken. Een benauwde lucht kwam hem tegemoet, zoodat hij maar op het trapje bleef. Spoedig kwam de vrouw naar buiten en zei schreiend:

„Och, jongeheer, gelukkig dat er iemand komt, mijn kindje is zoo ziek geworden en mijn man is niet thuis, zou je niet een dokter willen vragen hier te komen? Maar dat zal een dokter misschien niet eens willen doen met dat onweer!”

„Je man niet thuis? Is je man nogal groot met een stoppelbaardje en een bruine pet?” vroeg Eddy.

„Ja, zoo ziet hij eruit,” zuchtte de vrouw.

„Maar dan heb ik hem gezien op de hei, den kant van Hilversum uit. Weet je wat, dan ga ik dien kant weer voor je op. Als ik hem zie, zal ik hem waarschuwen. Als hij de boodschap hoort, zal hij me wel niets doen.”

„God zal je er voor zegenen,” zei de vrouw en ging weer naar het zieke kind.

Voor de derde maal fietste Eddy den weg naar het Bluk, en weer tornde hij tegen den

wind op, over de hei. Maar dezen keer was hij niet erg op zijn gemak en keek onrustig rechts en links. Van den zwerver zag hij geen spoor. Het onweer was overgedreven en af en toe schoot er een lichtstreep door de wolken.

Even voorbij het punt waar hij de vorige maal was teruggekeerd, zag hij een inspecteur van politie op de fiets aankomen. Deze had hem ook gezien, en in een oogenblik was hij bij hem.

„Ben jij Eddy van Hedel?” vroeg de inspecteur.

„Jawel, mijnheer, hoe weet u wie ik ben?”

„Kom maar gauw mee naar het bureau om rapport te doen. Een dame heeft opgave gedaan, dat je vermist was en daarom ben ik maar eens gaan surveilleeren. Waar heb je gezeten?”

Nu vertelde Eddy wat hem was overkomen. De inspecteur luisterde oplettend.

„Je hebt je dapper gedragen hoor, voor zoo'n klein kereltje. Je bent voor geen klein geruchtje vervaard.”

Eddy glunderde bij dien lof.

„Maar, wat was dat voor een man, die zoo geheimzinnig deed, en wat was dat voor een woonwagen? Dat moet onderzocht worden. Er wordt iemand gezocht die wel eenigszins aan je beschrijving beantwoordt. Ga maar mee naar het bureau. De commissaris moet er van weten!”

„En het zieke kind, wordt daarvoor gezorgd?” vroeg Eddy.

„Zeker,” antwoordde de politieman, „daar zullen we ook werk van maken.”

Na op het bureau alles nog eens nauwkeurig

te hebben verteld, welk verhaal precies werd opgeschreven, mocht Eddy naar huis gaan. Hij werd met vreugde ontvangen, hoewel vader, die thuisgekomen was, eerst streng keek. Natuurlijk dacht deze aan een of andere jongensstreek. Toen hij echter de ware toedracht der zaak vernomen had, veranderde hij geheel.

„Je bent een flinke jongen,” zei hij toen. „Ik zal eens bij den commissaris informeerden en als die arme vrouw geholpen moet worden, heb ik er wel wat voor over.”

Toen vond Eddy weer dat zijn vader flink was.

Dien avond las mijnheer van Hedel den jongens een stuk uit de courant voor, dat met het gebeurde in verband stond.

Te Amsterdam was een tuinman gearresteerd, die betrokken was geweest in een diefstal van koffie, katoen en flanel. Daarbij was men een heele dievenbende op het spoor gekomen. Een der medeplichtigen werd nog gezocht en het was best mogelijk, dat het de man was, die Eddy had ontmoet. Verstandig maar, dat hij buiten diens bereik gebleven was! Het verhaal luidde als volgt:

Tegen de lamp geloopt.

Een bekende van de Amsterdamsche politie, een tuinman Theodorus Deutz geheeten, had Zondag een inbraak gepleegd in de Stormsteeg en daar koffie, katoen en flanel ontvreemd. Met zijn buit was hij naar de Vinckenstraat getrokken, waar hij de gestolen voorwerpen verkocht. Daarna was hij aan

den zwier gegaan met het gevolg, dat hij Zondagnacht dronken werd opgebracht naar het politiebureau Lange Torenstraat. Bij fouilleering vond men op hem een briefkaart ten name van den bewoner van de Stormsteeg, die inmiddels aangifte van de inbraak had gedaan. Maar bovendien viel de politie 's heeren Deutz' journaal in handen, geschreven op een vel papier uit een schrift.

Daarop kwamen wel een 20 à 30 adressen voor van woningen, waarin hij waarschijnlijk zijn slag wilde slaan. Allerlei bijzonderheden, voor een inbreker van belang, waren bij die adressen gevoegd in een soort geheimschrift, alsmede eenige namen van medeplichtigen. Bij een adres aan de Oostzeedijk stond 3, met een drietal schopvormige platliggende teekentjes er achter. Bij contrôle bleek, dat de deur van bedoeld pand 3 sloten droeg, zoodat er drie sleutels voor noodig waren. Een ander adres was voorzien van de aantekening dat de winkel om acht uur dicht ging. Bij een derde was vermeld, dat er een fietsenbergplaats was, bij een vierde, dat de bewoner Zondagsavonds 6 uur naar de kerk ging.

Men heeft Deutz voorloopig opgeborgen. Mede werden gearresteerd een bewoner der Vinkenstraat, die een bekentenis aflegde en een bewoonster der Palmgracht, eveneens verdacht van heling, die echter ontkende. Een vierde verdachte wordt nog gezocht.

Later bleek, dat werkelijk de man van -de hei in den woonwagen thuis hoorde en tevens,

dat hij de gezochte medeplichtige was.

De politie, eenmaal op het spoor gebracht, had hem gauw gevonden.

Het zieke kind werd in een kinderziekenhuis opgenomen, en door de hulp van mijnheer van Hedel en eenige andere ingezetenen werd de vrouw aan werkhuizen geholpen, om, zoolang haar man in de gevangenis was, haar kost te kunnen verdienen.

•

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Te Loosdrecht.

De invloed, die Mevrouw Dijkstra op de patiënte uitoefende, bleek een weldadig-genezende te zijn: Ze was steeds lief voor mevrouw van Hedel, doch bezat de tact om haar voor de omgeving te interesseeren en — aan den arbeid te krijgen.

De laatste dagen werkte mevrouw van Hedel dan ook getrouw mee.

„Jongens,” zei mevrouw Dijkstra op een avond, „de groote inmakerij is begonnen en morgenochtend reken ik op jullie hulp. Er zijn een massa doperwten aangekomen en die moeten gedopt worden. Dus morgen na het ontbijt allen aan den slag.”

„Ik kan niet doppen, want ik heb geen dop op,” protesteerde Eddy.

„Zonder dop op, toch doppen,” besliste mevrouw Dijkstra.

Ze lachten.

Eensklaps zei Fred: „Ik weet een rijm. Luister:

Ik dop,

Zonder dop op mijn kop.”

„Prachtig,” prees mevrouw Dijkstra. „En als

je nu veel en hard dopt, is dat getopt."

Eddy schaterde.

„Dat wordt een dichterlijke doppartij," meende mevrouw van Hedel.

„Waar ik wel bij zou willen wezen," zei mijnheer van Hedel, „maar ik moet naar mijn prozaïsche zaken."

Den volgenden morgen zaten de dames van Hedel en Dijkstra en Eddy en Freddy om de groote tafel, vlijtig te doppen.

„Jammer," zei Eddy, „dat er geen kersen of bessen of fondants in die scheeden zitten, dan konden we nog eens smullen."

„'t Is nu juist een uurtje om samen te zingen," meende mevrouw van Hedel. „Kom jongens, bedenk eens een lied."

Ineens begon Fred:

In 't groene dal
In 't stille dal,
Waar kleine bloempjes bloeien,
Daar ruischt een blanke waterval..."

Eddy begon te schateren.

„Jô, schei uit, wat hebben doperwtjes nu met een waterval te maken."

„Moet je niet zeggen," verdedigde mevrouw van Hedel, „je zoudt best kunnen spreken van een waterval van doperwtjes."

„U trekt de logé altijd voor," mopperde Eddy grappig en hij keek zijn moeder aan of hij boos was.

Ze zwegen alle vier, want alle vier peinsden ze op een lied. Tot eensklaps Eddy dit gevonden had.

„Ik heb het!" riep hij. „Dit is het lied."
En hij begon te zingen en weldra stemden ze allen mee in en vroolijk zongen ze:

En van je hela, hola,
Doppen moeten we maar,
Doppen moeten we maar,
En van je hela, hola,
Doppen moeten we maar,
Doppen moeten we maar!

Om elf uur bracht de meid de koffie binnen, dat wil zeggen, voor de dames koffie en voor de jongens een glas heerlijke ranja.

Mevrouw van Hedel ging even heen, doch kwam spoedig terug met een trommel taartjes.

„Fijn," riepen Eddy en Freddy. „Als U ons blijft tracteeren, doppen we den heelen dag door."

„'t Is jammer, dat we over een kwartiertje met alles klaar zijn," antwoordde mevrouw Dijkstra.

Eensklaps werd er zacht op de deur getikt.

„Binnen," riep mevrouw van Hedel.

Daar ging de deur open en op den drempel stond... Freddy's zuster Corrie.

„Corrie!" riep Freddy, hij wierp zijn taartje op de tafel en vloog zijn zuster om den hals.

Van louter vreugde begon Fred te schreien.

„Lieve, malle jongen," zei Corrie, hem zacht afwerende, „ben je zoo blij. En moet je dan schreien?"

Maar Corrie had zelf ook tranen in haar oogen.

Allen waren opgestaan.

Mevrouw van Hedel begroette Corrie hartelijk, stelde daarna mevrouw Dijkstra aan haar nichtje voor en weldra zaten ze nu met hun vijven gezellig om de tafel.

„Je komt me toch nu nog niet halen, Corrie?" vroeg Fred met lichten angst in zijn stem.

„Neen hoor, je mag nog twee dagen blijven."

„Gelukkig," riepen Eddy en Freddy gelijktijdig.

„En is hij lastig geweest, tante?" vroeg Corrie.

Mevrouw van Hedel stond op, liep naar Freddy toe en gaf hem een hartelijken kus.

„Zoo lastig is hij geweest," zei ze.

Corrie vond het heerlijk dit te hooren.

„En nu blijf je twee dagen," zei mevrouw, „dat vind ik lief van je, Cor."

„Ik heb het u den vorigen keer, toen ik bij u was, toch beloofd, tante. En bovendien, ik vind 't zelf heerlijk, hier te zijn. En hoe gaat 't met u, tante?"

Tante keek mevrouw Dijkstra en de jongens aan.

„Het is net, of ik nooit ziek ben geweest. Ik ben heelemaal beter, maar dat kon ook niet anders. Mevrouw Dijkstra heeft me heelemaal beter gemaakt en... de jongens hebben haar geholpen."

„Is Fred niet ondeugend geweest, tante?" informeerde Corrie nog eens.

„Ondeugend, heelemaal niet. Ze zijn allebei alleen maar grappig geweest en wel eens een tikje ondeugend, maar dat zijn we al lang vergeten."

Toen de drie dames na het koffiemaal ge-

zellig zaten te babbelen, kondigden Eddy en Freddy aan, dat ze wat gingen fietsen.

Vroolijk fluitend en dan weer een liedje neuriënd fietsten ze door de lanen van het dorp.

„Weet je, waarheen we gaan moesten?” vroeg Eddy. „Naar de Loosdrechtsche plassen, daar is het fijn. En bovendien, daar zijn we nog niet geweest.”

„Vooruit maar,” riep Freddy, die begon te spurten.

Toen ze de Gooische vaart gepasseerd waren, peddelden ze de hei op. In de verte zagen ze een menigte soldaten, die, zwaar bepakt, in lange linies over den grond kropen, van tijd tot tijd stilhoudend en dan weer met looppas een sprong voorwaarts doende. Ze bestormden blijkbaar den heuvel verderop, waarop soldaten met roode vlaggen den vijand voorstelden.

Plotseling sprongen beiden gelijktijdig van hun fiets en maar gelukkig voor hen dat ze het deden, anders waren ze precies over een soldaat gereden, die daar languit te slapen lag.

Van schrik gaven ze een gil, waardoor de soldaat brommend ontwaakte.

„Wa... wat... is er?” riep hij slaperig, en hij sprong op.

„We waren bijna over u heen gereden,” vertelde Eddy. „Gelukkig zagen we u nog net in tijds.”

„Ja, 'k lag hier te maffen. Dat geloop en gedraaf begon mij te vervelen in die warmte. Maar rijd nou maar gauw door en als een of andere hooge je soms vraagt, of je ook een

soldaat gezien heb, hou je natuurlijk sjakes. Je zegt niks."

Eddy en Freddy reden door.

„Ook een soldaat in zijn hart," zei Fred.

„Nou," beaamde Eddy.

Toen ze een heel eind verder de tol gepasseerd waren, kwamen ze in het vlakke polderland.

„Wat gek ineens," merkte Freddy op.

„Een andere wereld," zei Eddy.

Bij 't omgaan van een hoek passeerde hen een volgeladen vrachtwagen, en toen de jongens een eind verder gereden waren, zagen ze twee gevulde kruidenierszakken op den weg liggen.

Ze sprongen af.

„Die zijn natuurlijk uit den wagen gegleden," onderstelde Eddy en meteen begon hij te schreeuwen: „Voerman, hee, voerman!"

Maar hoewel Fred meeschreeuwde, de voerman, die te ver weg was, hoorde hen niet.

„Gauw, ieder een zak," waarschuwde Eddy, „dan rijden we den wagen achterop."

Ze namen ieder een zak, die zorgvuldig met een stevig touw was toegebonden en spurtten den wagen na, dien ze weldra hadden ingehaald.

„Voerman, stop," riepen ze, toen ze ieder aan een kant van het paard voortreden.

De voerman hield het paard in.

Ook de jongens stopten.

„U hebt deze zakken zeker verloren," zei Fred. „Ze lagen ginds op den weg."

De voerman sprong af.

„Deze zakken," mompelde hij. Hij nam die

van Eddy ter hand en opende hem. De zak was met steentjes gevuld.

Ineens werd de voerman zóó kwaad, dat hij den heelen inhoud uitstortte op Eddy's hoofd.

„Nou jij, galgenstrop,” riep hij tot Fred, maar de jongens waren al op hun fiets gesprongen en reden ijlings weg.

„Dat komt er van, als je een goede daad wilt doen,” pruttelde Eddy.

„Al vinden we nu een heele kruidenierswinkel op den weg, dan laten we dien heelen winkel liggen,” voorspelde Fred.

„Reken maar,” zei Eddy.

De jongens begrepen natuurlijk, dat die zakken daar door een of meer jongens waren neergelegd.

Toen ze ongeveer op de hoogte waren, waar ze de zakken gevonden hadden, hoorden ze eensklaps een stem uit een boschje, die hen toeriep: „Liepen jullie d'r even in. Fijn er tuschen genomen, hè?”

„Kom hier, als je durft,” daagde Fred uit.

„Had je me maar,” schreeuwden nu twee jongens gelijktijdig.

Eddy en Freddy fietsten door.

Bij het raadhuis van Loosdrecht gingen ze rechtsom en na een kwartiertje zagen ze terzijde van den weg het eigenaardige terrein van de plassen, waarvan niemand zeggen kon of het water is, doorsneden met landtongen, of land, door kanaal-tongen verdeeld.

In een koffiehuis gaven ze hun fietsen in bewaring en vervolgden te voet hun weg.

Ze kwamen door den tol. Juist passeerden

een paar wielrijders. De jongens zagen, dat de tolbaas beide handen miste. Uit zijn mouwen staken metalen haken, waarmee hij zich zoo goed wist te behelpen als een ander mensch met zijn beide handen.

Eerst deed hij handig den tolboom open, nam toen met de haken zijn pet van het hoofd en hield die omgekeerd voor zich. Toen schudde hij er aan, zoodat uit een plooi geldstukken te voorschijn kwamen. De wielrijders betaalden in de pet en namen het wisselgeld er uit.

Verderop was de zwemschool.

Een tijd lang gingen de jongens in het gras liggen op de dijkglooïing en keken naar het springen en duiken der zwemmers en zwemsters. Daarop gingen ze weer verder.

Ze kwamen bij een sloot, liepen een plank over en zagen een eindje verder een man, die zat te visschen.

„Laten we naar dien man toegaan,” stelde Fred voor. „Ik vind het zoo leuk naar 't visschen te kijken.”

Dicht bij het bootje, waarin de man zat, bleven ze staan.

„Ja, stap maar in,” noodde de man, „'t gaat slecht vandaag met de vangst. En als die niet wil, verveel je je maar.”

De jongens klommen in de boot.

„'k Heb nog niet veel gevangen,” vertelde de man, toen de jongens gezeten waren, „maar dat komt er niet op aan, want ik heb den tijd. Sedert ik een houten been heb, kan ik niet veel meer werken. Zie maar eens hier.”

Hij vertoonde een houten been, waar de

broekspijp keurig wijd overheen hing.

„In den oorlog kwijt geraakt?” vroeg Eddy.

„Nee, door zeeroovers,” was het antwoord.

„Door zeeroovers?” vroeg Fred ongeloovig.

„Reken maar. — Twee jaar geleden was ik in de groote vaart, naar Zuid-Amerika. Ik was aangenomen als timmermansmaat op een Amerikaansch zeilschip van Boston naar Rio Janeiro, dat verschillende havens aandeed, vooral Porto Rico, dat een groote plaats is voor de suiker. Wij hadden een flink deel van het ruim volgestopt met beddepannen voor de suikerplanters.”

„Ha-ha, beddepannen,” lachten de jongens.

„Ja zeker, wat anders, beddepannen zei ik, en daar blijf ik bij.”

„Maar op school,” zei Freddy, „hebben we geleerd, dat daar de warme luchtstreek is, bij den Equator.”

„Daar zie je eens wat er van komt, met die schoolgeleerdheid,” riep de visscher, „maar dat wist ik ook wel zonder boeken.”

„Nou dan, daarom kunnen ze daar geen beddepannen gebruiken.”

„Zoo, denk je dat. Maar onze schipper wist het wel beter. Dat was een gladde vogel. Hij heette Roobol. Heb je ooit een beddepan gezien, een ouderwetsche beddepan?”

„Nou, en of,” riepen de jongens. „Bij ons in Hilversum hangt er een in de hal. Het is een ronde, koperen pan met een deksel met gaatjes en een lange steel. Vroeger gebruikten ze die dingen als 't koud was om de bedden te verwarmen. Er waren dan kolen in. Maar dat is

uit den tijd."

„Goed zoo, die dingen zijn 't. Kapitein Roobol had zijn schip er mee vol, allemaal op een uitverkoop voor een koopje gekregen. Dat was altijd zijn kracht. Goedkoop inkoopen."

„Nog zoo dom niet," zei Eddy.

„Een bolleboos was het! Toen we in Porto Rico kwamen, verschenen die Don's met Panama-hoeden en witte broeken, op bloote voeten, om monsters van de lading te zien, maar ze zagen niets dan beddepannen.

„Waar zijn die dingen voor?" vroeg de eerste planter in 't gebroken Spaansch.

„Dat zijn schuimspanen," zei kapitein Roobol, want hij zag geen kans een juiste gebruiksaanwijzing te geven aan iemand uit de tropen, die natuurlijk niet het minste begrip had van nachtvorsten, en dus nog nooit koude voeten had gehad. Hij greep zoo'n beddepan en zwaaide ermee onder het roepen van „schuimos melassos," dat wil in 't Spaansch zeggen: melasse-schuimers.

„Maar waar dient het deksel voor?"

„Dat mag er af," zei de kapitein en hij rukte het deksel eraf en smet het over boord.

Toen hadden de Don's de mooiste melasse-scheppers van de wereld en Roobol vroeg er goed geld voor. Binnen een week waren alle beddepannen uitverkocht en wij hadden er een kostbare lading voor in de plaats. Maar toen begon het pas, want tusschen die eilanden daar was het in die dagen niet pluis. Veel van die planters waren goeie maatjes met zeeroovers en ons schip was een vette kluif voor die snaken."

„Hoeveel schatten waren er wel aan boord?” vroeg Eddy.

„Een kist vol, een echte schatkist vol, want veel planters hadden moeten betalen met diamanten en juweelen, wegens de geldschaarschte.

Zoo gingen we dan onder zeil van Porto Rico, en als we zwart geschilderde schepen zagen met doodskoppen op de zeilen, gingen we ze gauw uit den weg.

Onze kapitein had, behalve de beddepannen, ook nog een massa zeisen aan boord en die werden onder ons verdeeld voor het geval van een overval. En ja, hoor, op een dag kwam er zoo'n zwartgeverfde schoener op ons af. In een wip waren we aangehaakt en de zeeroovers rolden over onze verschansing als erwten uit een zak.

Maar onze zeisen waren langer dan hun messen en we maaiden ze als een korenveld. Het was een bloedbad, daar kan je op vertrouwen. Soms maaiden we ze aan de voeten, dan weer gingen de beenen ter hoogte van de knie er af, maar zooveel is zeker, na dien tijd zijn er in die Spaansche zee een massa zeeroovers met houten beenen.

Ik zelf kreeg een schot in mijn linkerbeen en toch vocht ik maar door.

De dokters zeiden later dat ik de boel daarmee heb verknoeid, het been moest eraf. Maar Midden-Amerika moest ik uit, want met mijn houten been werd ik geregeld voor een zee-roover aangezien."

Eddy vertrouwde dit verhaal maar half en om den verteller te overbluffen, vroeg hij:

Eddy en Freddy.

„Heb je wel eens gehoord van meneer Perron?"

„Neen," zei de visscher.

„Nou dan, meneer Perron was een fabrikant die veel van autorijden hield.

Op een dag passeerde hij den spoorweg te Hilversum en werd daarbij door een sneltrein gegrepen. De auto werd versplinterd. Toen de machinist eindelijk den trein tot stilstand had gekregen, zat meneer kalm op den buffer. Hij was ongedeerd en bestelde doodkalm een glas bier, voor het stof in z'n keel."

„Te deksel," zei de visscher, „wat kan jij liegen."

„En u kan jokken," schertste Eddy en toen klommen ze uit de boot, om den terugtocht te aanvaarden.

Ze haalden hun fiets en peddelden vroolijk zingend naar huis terug.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

De laatste dag.

„Jongens,” zei de heer van Hedel den volgenden morgen aan het ontbijt, „ik ga vandaag niet naar het kantoor. 't Is de laatste dag dat Freddy hier is, en nu blijf ik bij honk. Na het ontbijt moet ik even een paar brieven schrijven en dan ga ik een frissche en flinke wandeling met jullie maken. De dames blijven natuurlijk het liefste thuis wat met elkander babbelen.”

„Ja, Corrie en ik hebben elkander nog zoo-veel te vertellen,” antwoordde mevrouw van Hedel, „dat we niet van de partij zullen zijn.”

Na het ontbijt ging Eddy's vader naar zijn werkkamer en de jongens slenterden de deur uit.

Eenzelfde gevoel was in hun harten; het gevoel, dat ze van elkander weg gingen, dat de heerlijke vacantedagen voorbij waren.

„Waarom is je zuster ook gekomen,” zei Eddy plotseling.

„Ja, 't is vandaag Vrijdag,” antwoordde Freddy, „en Maandag moet ik weer naar school.”

„Ja,” zei Eddy.

Toen zongen ze weer.

„Vind-je 't leuk, dat je weer naar Rotterdam gaat?”

Even dacht Freddy na.

„Ik verlang wel een beetje naar mijn moeder,” antwoordde Freddy, „maar ik zou toch veel liever hier blijven.”

„We hebben leuke dagen gehad,” herinnerde Eddy.

„Fijne dagen,” bevestigde Fred.

Ze haalden de herinneringen nog eens op aan alles, wat ze beleefd hadden.

„Dat tooneel in die keuken zal ik nooit vergeten,” beweerde Fred. „Wat waren we miselijk.”

„Nou,” zei Eddy, „en toen ik daar rondsprong als een kakkerlak met dat heete eten in mijn broekzak,” herinnerde Eddy.

Zoo gingen ze verder, alles ophalende, wat ze in die heerlijke dagen beleefd hadden, totdat de heer van Hedel uit het huis stapte en hen toeriep:

„Kom, jongens, we gaan een wandeling maken door het Spaanderswoud.”

„Hoera,” schreeuwden beiden en een oogenblik later liep de heer van Hedel tusschen de knapen in en werd de tocht naar en door het Spaanderswoud aangevangen.

Onderweg ontmoetten ze een kennis van oom, die met hem meewandelde en met wien oom spoedig in druk gesprek was over oom's huis en tuin.

„Wat een prachtige, ouden boom heb je toch in je tuin,” zei de kennis.

„Ja,” antwoordde de heer van Hedel, „wil je

wel gelooven, dat ik trotsch op dien ouden reus ben. Het spijt me dan ook erg, dat hij laatst zoo geleden heeft van dien vreeselijken storm. Een van zijn grootste takken is losgescheurd en nu ben ik bang, dat hij vandaag of morgen, als er weer een rukwind komen mocht, geheel zal losraken en neervallen. Dat kan gevaarlijk worden."

„Dan moet Dorus hem maar naar beneden zien te krijgen," zei de kennis.

Doch vader lachte.

„Dorus," zei hij, „Dorus is veel te zwaar en te groot, om zoo hoog te klimmen. Ik vrees, dat de dikste tak nog breken zou. Het beste zal zijn, dat ik naar een schoorsteenveger uitkijk. Die sinjeurs verstaan dat vak beter."

Met hernieuwde belangstelling had Fred dit gesprek aangehoord en een plan was in hem gerijpt.

Hij zou dien tak uit den boom rukken. Dat kon hij best. Hij had zoo vaak geklommen, zelfs had hij op een keer in de dakgoot geloopt, zonder duizelig te worden.

„Wat zal oom opkijken, wat zal hij in zijn schik zijn, als hij merkt, dat ik alleen dat werk gedaan heb."

Na ruim een uur gewandeld te hebben, zei de heer van Hedel: „Kom, jongens, nu gaan we terug. Ik ben die lange tochten niet meer gewend. Mijn beenen worden moel!"

„Ha, ha, moel!" riepen de jongens en ze liepen voor den heer van Hedel uit, „moet je ons zien."

En zooals in den oorlog de Duitsche soldaten

het veroverde Brussel binnentrokken, zoo liepen Eddy en Freddy voor oom uit in den parade-pas.

„Wacht maar,” zei de heer van Hedel, „als je zooals ik de vijftig nadert, zul je dien kunsten ook wel niet meer uithalen.”

Eddy en Freddy lachten.

„Pa, u wordt een ouwe heer,” spotte Eddy.

„Helaas ja,” zuchtte de heer van Hedel.

De thee stond thuis gereed en ter eere van Corrie, zooals mevrouw van Hedel zei, werd er ook een taartje gepresenteerd.

„Eddy,” zei mevrouw Dijkstra, „daar op het kleine kastje ligt een boek. Dat heeft een schoolvriendje van jou gebracht. Je wilde het graag lezen, zei hij.”

„O, ja,” antwoordde Eddy. „’t Is het „Groote Sportboek voor jongens”, een prachtig boek.”

Eddy stond op, haalde het boek en begon te lezen.

De dames en vader van Hedel waren in druk gesprek en van deze gelegenheid maakte Freddy gebruik, om ongemerkt de kamer uit te sluipen. Niemand had iets van zijn heengaan gemerkt en omdat ze zoo gezellig zaten te praten en het groote, mooie boek Eddy zoo boeide, vroeg niemand naar Freddy.

Tot Corrie hem plotseling miste.

„Waar is Freddy toch?” riep ze opeens.

Niemand kon hierop natuurlijk antwoord geven.

„Eddy, loop jij eens even naar Dorus. Ik vermoed, dat hij met hem een praatje staat te maken.”

Eddy ging heen, doch was spoedig terug met

de mededeeling, dat de tuinman Freddy in geen velden of wegen had gezien.

Opeens klonk een luid gekraak, onmiddellijk gevolgd door geluiden, die aan schuren en schuiven van takken over elkaar deden denken en plotseling daarop een harden bons.

„De tak, de tak!” schreeuwde de heer van Hedel.

Gillend vloog het heele gezelschap naar buiten.

En wat zagen ze! De dikke tak lag daar onder den reusachtigen boom en in dien boom zat Freddy, schrijlings over een tak. Toen hij de huisgenooten zag, schreeuwde hij een drie-
werf „hoera”, dat als een overwinningskreet ver in 't ronde klonk.

„Fred, Freddy!” schreeuwde Eddy in groote bewondering.

Mevrouw van Hedel en Corrie hielden bang en angstig haar handen voor de oogen.

„Bravo!” schreeuwde de heer van Hedel, die begreep, dat hij door bedreigingen den jongen niet angstig maken moest. „Bravo, en er nu voorzichtig uit, Freddy.”

Heel kalm klom deze nu naar beneden.

„Hoe heb ik 't gedaan, oom?” riep hij. „Ja, ik hoorde, dat u dien tak er af wilde hebben en daar ligt hij nu.”

Zooals een jager zijn eene voet zet op het lichaam van den gedooden tijger, zoo plaatste Fred een voet op den gevallen tak.

„Leve de overwinnaar,” riep de heer van Hedel.

Toen gingen ze naar binnen. Eddy hield zijn

linker arm om Freddy's hals geslagen.

Want hij was heel trotsch op zijn neefje.

Toen de avondmaaltijd was afgelopen, werd het tijd om alles in gereedheid te brengen voor het vertrek.

„Jongens,” zei de heer van Hedel, „het zijn mooie dagen geweest, mooi voor ons allemaal. Eddy en Freddy, je hebt heerlijk genoten. Als neefjes hebt je elkander eigenlijk voor 't eerst pas ontmoet. Nu zijn jullie niet alleen neven, maar ook vrienden! En ik hoop, dat je dit altijd moogt blijven.”

INHOUD.

Hoofdst.	Blz.
I. Kennismaking met Eddy	7
II. Eddy's tocht naar Amsterdam	16
III. Freddy uit Rotterdam	27
IV. Logeerplannen	42
V. Eddy en Freddy	52
VI. Eddy en Freddy beleven avonturen	63
VII. Autorijden en een zaagvisch	72
VIII. Moeders verjaardag. — Het eiland Marken	88
IX. Fietsen en tent bouwen. — De vredespijp	109
X. Kennismaking met Charley Chaplin	119
XI. Het wonderpaard van De Roos	129
XII. Gevonden voorwerpen	142
XIII. Alweer Charley Chaplin	155
XIV. Een tocht naar Kievietsdal	170
XV. Te Loosdrecht	182
XVI. De laatste dag	195

GEÏLLUSTREERDE JONGENSBOEKEN VAN P. KOEKOEK

Prijs: Geb. à f 2.50, (Leeftijd 10—15 jaar.) Ing. à f 1.60.

TOPPIE BRONS. Geïllustreerd door
POL DOM.

Top, de hoofdpersoon van dit verhaal, is een jongen die er zijn mag. Een echte groote-stad's bewoner, van alle markten thuis en niet op zijn mondje gevallen. Met dat al een goedhartige knaap, die het voor zwakken en behoeftigen opneemt waar hij kan. Ook is hij een vriend van de natuur, daarvan getuigt reeds het eerste hoofdstuk, als Top op een wandeling in het Haagsche bosch met een boschwachter in aanraking komt wegens het plukken van bloemen en deze een hond doodschiet, die achter de konijnen aanstroopt. Dit voorval maakt een diepen indruk op Top en heeft grooten invloed op het verdere verloop van het verhaal. De schrijver, een groot jongensvriend, heeft veel gevoel voor humor en de dolle verwickelingen en grappige wendingen waarin hij zijn jongens weet te betrekken, geven aan het boek een opgewekt en zonnig karakter.

TWEE HEERLIJKE VACANTIEMAANDEN. Geïllustr.
door POL DOM.

Het beschrijft de heerlijke vacantiemaanden van Frank van Doorn en Hein Korler, twee onafscheidelijke vrienden. Er zijn geen wereldschokkende gebeurtenissen in beschreven, alles is zoo eenvoudig en jongensachtig, vol waar gevoel, enz. echte, frissche, jeugdige vriendschap. Het is een greep uit het volle jongensleven, weergegeven met het talent van een goed verteller en jongensvriend. Hein heeft longontsteking gehad en is pas beter, daarom gaan ze samen een paar weken op een boerderij doorbrengen te Laag-Keppel. Dáár, in het gezonde buitenleven gevoelen de jongens het groote geluk van het ongekunsteld bestaan der landbouwers en Frank vraagt ten slotte aan zijn vriend: „wist jij dat dit alles zóó mooi is?”

Deze bewondering voor de natuur is verheffend. Mocht de geestdriftige schrijver er ook wat van aan de lezers meedeelen!

DE AVONTUREN VAN MAX EN KEES. Geïllustreerd
door POL DOM.

Een alleraardigst jongensboek. Max en Kees zijn een paar Haagsche schooljongens, die van alles beleven, zelf allerlei stukjes uithalen, in allerlei prettige en minder prettige historietjes betrokken worden, maar er zich altijd weten uit te redden.

(De Avondpost.)

GEILLUSTREERDE JONGENSBOEKEN van CHARLES KRIENEN

Krienen is een jongensvriend. Je hebt houvast aan hem, en de jongens die hij beschrijft zijn naar de werkelijkheid geteekend. We leven mee met de jongens, in huis, op school, en daarbuiten. Dikwijls moeten we hun prijzen om hun rondheid en dapperheid. — Zulke jongens weten zich door het leven heen te slaan, en komen, als de kat op haar pootjes, steeds goed terecht. — Het zijn boeken, waaruit een frissche, opgewekte geest den lezer tegenstroomt.

In prachtband f 2.50, (Leeftijd 10—15 jaar.) Ing. f 1.60.
FREEK VAN DEN GROENTENBOER. Geïllustr. door
Pol Dom.

In prachtband à f 1.75, Ing. in gekleurd omslag à f 1.—.
(Leeftijd 10—14 jaar.)

DE KONING VAN HET MEER. Geïllustr. door S. Kraaij.
KAREL VERMEER, 5e druk. Geïll. door W. K. de Bruin.
PRETTIGE DAGEN, 3e druk. Geïllustr. door J. G. Kesler.
DE AVONTUREN VAN VIER PRETMAKERS, 6e druk.
Geïllustreerd door Joh. Braakensiek.

TWEE ECHTE JONGENS, 5e druk. Geïllustreerd door
M. L. Middelhoek.

UIT DE JEUGD VAN KEES KOLVING, 4e druk. Geïllustr.
door Frans van Noorden.

DE JOLIGE DUINPAN, 2e druk. Geïllustreerd door D. A.
Bueno de Mesquita.

In prachtband à f 1.20, Ing. in gekleurd omslag à f 0.75.
(Leeftijd 8—12 jaar.)

FRANK VRIJDAG, 2e druk. Geïllustreerd door J. G. Kesler.
DE ZOON VAN DEN DORPSSMID, 3e druk. Geïllustreerd
door J. G. Kesler.

POMMELMAN EN ZIJN PLEEGKIND, 3e druk. Geïllustr.
door J. G. Kesler.

KEES LOVERS. Geïllustreerd door J. G. Kesler.

GEILLUSTREERDE JONGENSBOEKEN
van N. W. C. KUYK

Prijs: In prachtband f 2.90, (Leeft. 10—15 jaar.) **Ing. f 2.—.**
HOE POOTIGE KEES BEROEPSSPELER WERD. Met
25 teekeningen van D. A. Bueno de Mesquita.

Prijs: In prachtb. à f 2.50, (Leeft. 10—15 jaar.) **Ing. à f 1.60.**

HET KAN VERKEEREN. Geïllustr. door Anni v. d. Ruit.
Dirk Zelker heeft een buitenkansje als hij bij Oom en Tante Leur in huis komt. Zijn moeder, een weduwe, is er slecht aan toe door de hevige reumatiek, maar de goedhartige Oom zendt haar op zijn kosten naar Duitschland om een kuur te doen, en neemt Dirk in zijn groote auto mee naar Villa Sophia, waar de jongen eerst niet erg op z'n plaats is, want hij is een echte dorpsjongen, zonder manieren. Later valt het erg mee, want Dirk is er een die van uitkijken en aanpakken weet, een vroolijke kwant, die zich al gauw bij zijn neven populair weet te maken.

JIMMY SPEELT VOOR DE FILM, 2e druk. Geïllustreerd
door Willem Hardenberg.

In prachtband à f 1.75,
Ingenaaid in gekleurd omslag à f 1.—.
(Leeftijd 10—14 jaar.)

TOCH NAAR ZEE, 3e druk. Geïllustr. door Henk Poeder.
EEN WANDELTOCHT MET AVONTUREN, 3e druk.
Geïllustreerd door Jan Rinke.

VACANTIEDAGEN OP HET WATER, 2e druk. Geïllustr.
door Jan Rinke.

DRIE VROOLIJKE WANDELAARS OP WEG NAAR
HUIS, 2e druk. Geïllustreerd door J. G. Kesler.

BILLY KOMT LOGEEREN, 2e druk. Geïllustreerd door
Frans Lazarom.

UIT DE VLEGELJAREN VAN HENKIE SNIP, 5e druk. Geïllustreerd.

DE CLUB DER JONGE KANINEFATEN, 4e druk. Geïll.
door W. K. de Bruin.

✕

✕

✕

JONGENSBOEKEN VAN CHR. VAN ABKOUDE

(Leeftijd 10—15 jaar.)

DE CIRCUSCLOWN

DE LOTGEVALLLEN VAN DAANTJE

DOOR CHR. VAN ABKOUDE
ALPMAAR - GEDR. KLUITER

DE CIRCUSCLOWN, of de lotgevallen van Daantje.
Geïllustreerd door POL DOM.

Gebonden f 2.90, Ingenaaid f 2.—.

Een boek vol levenslust en vroolijkheid, waarvan alleen reeds de geslaagde bandteekening een gullen lach te voorschijn tooverft en bij de jongens alle zorgen over huiswerk en examens een oogenblik doet vergeten. De lezers die genoten hebben van „Kruimeltje” zullen hier een waardigen tegenhanger ontmoeten. Maar toch is er veel gevoeligs in het boek, en het is aan het in den grond onbedorven karakter en de natuurlijke energie van den jongen te danken, dat hij na veel wederwaardigheden bij zijn verloren verwanten terugkeert en zijn geluk vindt.

KRUIMELTJE, 4e druk. Geïll. door POL DOM.

Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

DE PADVINDERS VAN DUINWILK, 4e druk.

Geïllustreerd door W. K. DE BRUIN.

Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

JAAP SNOEK VAN VOLENDAM, 4e druk.

Geïllustreerd door JAN RINKE.

Gebonden 2.50, Ingenaaid f 1.60.

TIM EN TOM, 8e druk. Opnieuw geïllustreerd met 25 teekeningen van POL DOM.

Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

HEIN STAVAST, 6e druk. Geïllustr. door JAN RINKE.

Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

HOE JAAP BEKKERS EEN FIETS KREEG, 3e druk. Opnieuw geïllustreerd met 25 teekeningen van D. A. BUENO DE MESQUITA.

Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

DE PINKERTONNETJES, 4e druk. Geïllustr. door JAN RINKE. Gebonden f 2.50, Ing. f 1.60.

Een vermakelijk jeugdverhaal, vermakelijk door de grappigheden, welke de schrijver, kwasi-jongensachtig, debuteert. Abkoude heeft er slag van, voor onze jongens en meisjes te schrijven, hij kent ze blijkbaar dóór en dóór en weet waarmee hij ze pakken kan. De grappige streken van Boet Pinkerton zullen de lezers meermalen doen schateren van 't lachen, terwijl zijn goede, laten we zeggen meer degelijke hoedanigheden niet nalaten indruk te maken.

GEILLUSTREERDE JONGENSBOEKEN van P. VAN ABKOUDE Jr.

Prijs: In prachth. à f 2.50, (Leeft. 10—15 jaar.) Ing. à f 1.60.

FIETSCLUB „DE GROOTE BEER”,
2e druk, door P. VAN ABKOUDE Jr. Geïllustr.
door D. A. BUENO DE MESQUITA.
Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

Een jongensboek, dat een aanwinst kan worden genoemd. In „De Groote Beer” maken we kennis met avontuurlijke jongens, die voor geen kleintje vervaard zijn en alle katekwaad uithalen, wat je van flinke jongens mag verwachten en... door de vingers zien. Van Abkoude vertelt dit alles met den noodigen humor en sentimentaliteit, die nu eenmaal ook in een goed jongensverhaal behoort. Maar ook de ouderen kunnen van de avonturen die de jongens in Zeist en Arnhem beleven, van de brand op de heide en de minder vriendschappelijke ontmoeting met David Klomp nog wel genieten. Een boeiend boek, prettig geschreven en artistiek verlicht door den schilder D. A. Bueno de Mesquita, die er heel fijne, geestige plaatjes voor maakte.

MET DE KAMPEER-AUTO OP REIS,
door P. VAN ABKOUDE Jr. Geïllustreerd door
D. A. BUENO DE MESQUITA.
Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

De lezers van de „Fietsclub de Groote Beer” vinden hier weer hetzelfde stel levenslustige, ondernemende, luidruchtige knapen, dat thans nieuwe avonturen tegemoet gaat, dank zij het edelmoedige aanbod van oom Hendrik, die een auto-bus beschikbaar stelt met chauffeur en al, om een tocht door Nederland te maken. Een echt zomer-boek, waarin een vakantie beschreven wordt, die de krachten staalt en waarin de ware kameraadschap tot haar recht komt.

Geïll. Jongensboeken, A. C. C. DE VLETTER

Prijs: In prachth. à f 2.50, (Leeft. 10—15 jaar.) Ing. à f 1.60.

DE LANGE MID-VOOR VAN T.T.T. Geïll.
door JAN LUTZ.

VER VAN HUIS. Geïllustreerd door HENRI
PIECK.

ZEVEN JONGENS EN 'N OUWE SCHUIT,
6e dr. Met 25 teekeningen van D. A. BUENO
DE MESQUITA.

ADMIRAAL SNOER, 3e druk. Geïllustreerd
door A. BUNCKEL en O. GEEBLING.

DE KBOMME SPIJKER. Geïllustreerd door
FRANS VAN NOORDEN.

ZEVEN ROBINSONS. Met talrijke
illustraties tusschen den tekst.

In prachtband à f 1.75, Ing. in gekleurd omslag à f 1.—.

(Leeftijd 10—14 jaar.)

HET HUIS VOL KINDEREN, 2e druk. Geïllustr. door F. LAZAROM.

DUIZEND DAGEN IN DE LUCHT, 2e druk. Geïllustreerd.

DE WAPPERENDE VLAG. Geïllustr. door FRANS VAN NOORDEN.

In prachtband à f 1.20, Ing. in gekleurd omslag à f 0.75.

(Leeftijd 8—12 jaar.)

ROSSE EN Z'N MOEDER. Geïllustreerd door J. G. KESLER.

HET WITTE HUIS. Geïllustreerd door J. G. KESLER.

HET JONGENSHUIS, 2e druk. Geïllustreerd door FRANS LAZAROM.

DE ZEVEN VROOLIJKE VINKEN, 2e druk. Geïllustreerd.

DE JONGEN UIT HET CIRCOUS, 2e druk. Geïllustreerd.

MAX EN LO, 4e druk. Geïllustreerd door J. G. KESLER.

Een betrouwbare gids voor het aanschaffen van Jeugdlectuur is:

DE GEILLUSTR. CATALOGUS, UITGAVE GEBR. KLUITMAN.

Toezening op aanvraag gratis en franco.

